

AALBORG UNIVERSITET
KØBENHAVN

10. semester: Kandidatspeciale
Kandidat i kommunikation, AAU CPH
Foråret 2021

Vejleder: Mette Marie Roslyng
Projekttitel: Populisme på sociale medier: Diskursanalyse af venstre- og højrepopulisme på Facebook og Twitter
Navn: Karina Kjeldstrøm Frederiksen
Studienummer: 20191569
Antal anslag: 191.430 anslag $\approx$ 79,7 normalsider
Afleveringsdato: 01-06-2021

Abstract

Populism is a relevant but varied phenomenon in political communication research. Furthermore, populism has been well researched in the mass media but over the past years, recent election results and opinion polls across Europe appear to show that populist parties are growing across the world. Some researchers have argued that this is due to the polarisation caused by social media and social media's ability to change the way we access and digest information, which ultimately helps populist parties gain massive support, greater visibility, and more publicity (Bartlett, 2014) (KhosraviNik, 2017) (Engesser, Ernst, Esser, & Büchel, 2016). Therefore, the present thesis focuses on the role of social media in populist party communication, including how the populist logic affect social media logics. More specifically, the thesis examines what characterises populism on social media, and explores how politicians of two Danish parties, the right-wing party Nye Borgerlige and the left-wing party Enhedslisten, use Facebook and Twitter for populist purposes. Thus, the main research question of this thesis is: How does the logic of populism appear on social media, and to what extent does social media support this logic?

To examine this, I briefly discuss and determine a strategy to analyse populism through theorists who have dealt with populism but apply the concept in different ways (including an ontological and ontic approach) (Laclau 2005b) (Stavrakakis 2021) (Wodak 2015) (Krzyżanowski 2017). This discussion makes it evident that it is possible to work with both approaches to populism, which is why I place my analysis in the boundary between the two, as I do not deny that the content of populist discourse can be characterised as uncivil, nor do I believe that the logic of populism in general should be characterised by normativity, although in some cases it is inevitable when looking at the content in a particular context.

A discourse analysis with data from the Twitter- and Facebook-profiles of eight politicians from Nye Borgerlige and Enhedslisten (a total of 482 social media posts is analysed) reveals that the populist logic at the ontological level overall manifests itself similarly on the two parties' profiles, although the right-wing populist style performs better as social media logics provide better terms for radical, provocative, and exclusionary statements. I conclude this since both parties construct an antagonism between the "people" and the "elite", as well as a chain of various unsatisfied demands, which are equivalent to each other in their common opposition to the oppressive

regime, and therefore consequently leads to one of the demands stepping in and becoming the signifier of the whole chain — a tendentially empty signifier (defined as ethnic Danes by Nye Borgerlige, and as low-paid, low-educated wage-workers by Enhedslisten). The main difference between the two parties is found in their rhetoric and style, as Nye Borgerlige use a preponderance of confrontational elements, arrogance of ignorance, discriminating statements, and hyperbolic metaphors, which social media platforms support through the logic of selection that circulate most relevant topics, posts, actors, objects, offers, etc. Because users of social media are engaged precisely by these elements such as conflict, emotional rhetoric, shocking and provocative statements, Nye Borgerlige's content gain more visibility, which is obvious when looking at likes per post, as Nye Borgerlige get eight times as many likes compared to Enhedslisten. With that said, I also found that the logic of commodification on social media promotes a critique of the elite, as this logic results in the distribution of power being concentrated to those who dominate the ecosystem, which in the case of politics is fringe parties such as Nye Borgerlige and Enhedslisten, as there is a novelty value in showing the confrontational element of a case, hence these parties gain more visibility as they criticise government decisions and use engagement-elements that are rooted in state of crisis.

Furthermore, I found that both parties use a fragmentation of demands, meaning they use less fragments of the various unsatisfied demands to spread them over several posts, and in some cases unite these parts in one post. I argue that this makes it easier for politicians to act populist as it supports the populist logic that the people have several unsatisfied demands. I further argue that the way social media is intended to be used (by scrolling through your feed) reinforces the unsatisfied demands as the parties' followers constantly are reminded that there are several demands which are not resolved by the government.

Based on all above, I discuss how social media actively contributes to undemocratic rhetoric in the digital sphere and the spread of nationalist discourses constructed by Nye Borgerlige. Because of the logics as selection and commodification, I argue that social media platforms in theory are populists, as they contribute to basic principles such as "visibility equals legitimacy", which becomes problematic when exploited by populists like Nye Borgerlige, who construct their posts to engage users, and agitate for values that exclude groups based on ethnicity as well as commitment to overthrow the government in favour of the Danish "people".

Indholdsfortegnelse

Indledning.....	5
Problemformulering	6
Litteraturreview	7
Populisme manifesterer sig i fragmenteret form på sociale medier	7
Populistiske aktører bruger en hybrid mediestrategi	12
Netværkslogik og ekkokamre på sociale medier	15
Teori	18
Populismen som en logik.....	18
Populisme som en "stil"	21
Er populisme så en stil, ideologi eller logik?.....	24
<i>Sproget spiller en vigtig rolle</i>	<i>26</i>
<i>Analysestrategi til populisme</i>	<i>27</i>
The Platform Society	30
<i>Datafication</i>	<i>31</i>
<i>Commodification</i>	<i>32</i>
<i>Selection.....</i>	<i>34</i>
Metode	37
Udvælgelse af cases.....	38
<i>Afgrænsning</i>	<i>39</i>
Databehandling	42
Analyse	46
Nye Borgerlige	46
<i>Partikulære demands: Konventioner, asyl og mink-erhvervet</i>	<i>46</i>
<i>De "farlige" fremmede</i>	<i>56</i>
<i>Magteliten: Politikerne</i>	<i>60</i>
<i>Sociale medielogikker: Selection og fragmentering af demands</i>	<i>63</i>
Enhedslisten	68
<i>Partikulære demands: Ulighed, klimarefærdighed og velfærdsgoder</i>	<i>69</i>
<i>Magteliten: Regeringen og de rige</i>	<i>79</i>
<i>Sociale medielogikker: Commodification og fragmentering af demands</i>	<i>81</i>
Opsamlende diskussion	88
Konklusion	93

Litteraturliste	97
Bilagsoversigt	101

Indledning

Forandringer i måden vi kommunikerer på, har altid haft en effekt på politik – fra trykmaskinen til den første tv-præsidentdebat i 1960. Sociale medier er ingen undtagelse. Eftersom flere begynder at leve en større og større del af deres sociale, professionelle og politiske liv online med platforme som Facebook, Instagram, LinkedIn og Twitter, bliver interaktioner, argumenter og synspunkter flyttet over til en ny, digital form for offentlig sfære, som giver mulighed for at danne nye forbindelser og sociale bevægelser uden for de traditionelle politiske kanaler meget hurtigere og lettere end nogensinde før. Greta Thunbergs #FridaysForFuture, Black Lives Matter og #metoo er alle eksempler på bevægelser, der har brugt sociale medier til at vokse sig store hurtigt og få betydelig politisk indflydelse på blot få år. Nogle teoretikere har argumenteret for, at netop denne affordance ved sociale medier og deres evne til at ændre måden hvorpå, man tilgår og optager information, er med til at hjælpe populistiske partier med at få massiv støtte, større synlighed og mere omtale (Bartlett, 2014) (KhosraviNik, 2017) (Engesser, Ernst, Esser, & Büchel, 2016). Særligt sociale mediers algoritmer og interface er blevet beskyldt for at medføre en polarisering og fragmentering af mediebildet, hvor vi i stigende grad læser, deler og diskuterer nyheder med personer, der har de samme holdninger som os selv (Bartlett, 2014, s. 107) (KhosraviNik, 2017).

I tråd med denne polarisering har populistiske partier i Europa vokset sig store med sociale mediestrategier, herunder både Femstjernebevægelsen i Italien, Frihedspartiet FPÖ i Østrig, Vox-partiet i Spanien og Lega Nord i Italien, som alle er eksempler på højre populistiske partier, der er blevet beskyldt for at udnytte online medier og drage fordel af den polarisering, de medfører (Lanzone & Woods, 2015) (Engesser, Ernst, Esser, & Büchel, 2016) (Alonso-Muñoz & Casero-Ripollés, 2020) (Bobba, 2018). Med det sagt er populisme dog et varieret fænomen, da det både er blevet behandlet som en kommunikationsstil (Moffitt, 2016) (Jagers & Walgrave, 2007), en logik (Laclau, 2005a) (Stavrakakis, 2021), og som en ideologi (Mazzoleni & Bracciale, 2018) (Engesser, Ernst, Esser, & Büchel, 2016). Dette gør populisme et interessant fænomen i sig selv at undersøge, og sammen med populismens uundgåelige rolle i den politiske debat samt sociale mediers tiltagende dominering af vores sociale, professionelle og politiske liv, handler dette speciale derfor netop om sociale mediers rolle i populistiske partiers kommunikation, herunder hvordan den populistiske logik spiller sammen med sociale medielogikker.

Mere specifikt vil jeg undersøge, hvad der karakteriserer det populistiske udtryk på sociale medier, og hvilke mønstre, muligheder eller strategier, det medfører for populistisk kommunikation. Jeg vil derfor tage udgangspunkt i to danske partier, herunder det højreorienterede parti Nye Borgerlige og det venstreorienterede parti Enhedslisten. Nye Borgerlige er i sig selv en interessant case, da de på få år har fået stor succes – både i meningsmålinger (megafon.dk, 2021) og på sociale medier (bilag 2). Derudover er Enhedslisten interessant at undersøge og sammenligne med Nye Borgerlige, da de to partier begge er meget aktive på sociale medier (bilag 2) og da det populistiske udtryk, ifølge mit litteraturreview, ikke udelukkende er forbeholdt en højre- eller venstreorienteret ideologi. Ved at undersøge forskellige ideologiers populistiske udtryk, kan jeg derfor få en mere nuanceret forståelse af populisme, end hvis jeg kun undersøgte ét parti, hvilket giver bedre mulighed for at svare på, hvordan populismen manifesterer sig på sociale medier.

Problemformulering

Med udgangspunkt i ovenstående undren om sammenhængen mellem sociale mediers polarisering og populismens stigende succes i flere europæiske lande, vil jeg undersøge, hvilken betydning sociale medier har for populistiske politik, hvilket har ledt mig til følgende problemformulering og underspørgsmål:

Hvordan kommer den populistiske logik til udtryk på sociale medier, og i hvilket omfang understøtter sociale medier denne logik?

- Hvordan kommer populistiske diskurser til udtryk på Nye Borgerlige og Enhedslistens politikeres Facebook/Twitter profiler?
- Hvilke sociale medielogikker udnytter Nye Borgerlige og Enhedslisten?
- Hvilke ligheder/forskelle er der mellem Nye Borgerlige og Enhedslistens populistiske udtryk og deres brug af sociale medielogikker?

Litteraturreview

Da jeg arbejder inden for feltet om populistisk kommunikation på sociale medier, vil jeg i dette litteraturreview afdække den forskning, der tidligere har beskæftiget sig med emnet for at få indsigt i, hvad der allerede vides om populistiske partiers brug af sociale medier. Populisme på sociale medier er stadig et relativt nyt forskningsområde, hvilket også afspejles i litteraturen, da flere af studierne i dette review omtaler og henviser til hinanden. Derudover var antallet af relevante tekster begrænset, hvorfor jeg også har medtaget få studier, der undersøger populisme på digitale medier (fx websites eller blogs), da det kan give mig en viden om populisme som internetfænomen generelt. Oversigten over min søgestrategi findes i bilag 1, hvor dato, søgeord, søgekilder og antallet af medtagne tekster fremgår.

For at kunne give en grundig og kritisk vurdering af litteraturen har jeg inddelt den i tre emner: 1) fragmenteret populisme, 2) populismens hybride mediestrategi, 3) netværkslogikken og ekkokamre. Jeg tager derfor afsæt i det, som kaldes et narrativt review (Bryman, 2016, s. 90-91), og jeg har gjort brug af den traditionelle fremgangsmåde, da jeg har opdelt litteraturen efter temaer for at kunne klarlægge, hvad mit bidrag til forskningen er (Cronin, Ryan, & Coughlan, 2008, s. 40-42).

Populisme manifesterer sig i fragmenteret form på sociale medier

En stor del af forskningen påpeger eller konkluderer, at sociale medier hjælper populistere med at sprede populisme som en fragmenteret ideologi. Det vil sige, at populistiske aktører bruger populistiske nøgleelementer eller vendinger (for eksempel "folkets" suverænitet, angreb på eliten, udstødelse af "de andre" osv.) isoleret fra hinanden på tværs af forskellige posts fremfor at bruge flere elementer i ét post. I et studie om hvordan politikere bruger Facebook og Twitter til populistiske formål, finder Engesser et al., at populistiske udsagn kan findes på tværs af forskellige lande (Østrig, Schweiz, Italien, Storbritannien), partier og statusniveauer. Gennem en kvalitativ tekstanalyse finder de, at alle populistiske elementer kun fremgår i en fragmenteret form, da de generelt bliver isoleret fra hinanden på tværs af posts (Engesser, Ernst, Esser, & Büchel, 2016, s. 1121). Engesser et al. argumenterer for, at dette skyldes, at politikere sigter mod at holde den populistiske ideologi tvetydig og formbar, så den går under radaren hos kritikere, og derved har

større mulighed for at nå ligesindede vælgere (Engesser, Ernst, Esser, & Büchel, 2016, s. 1122). Samtidig påpeger de, at denne form for fragmentering gør det muligt for alle politikere på tværs af det politiske spektrum at udnytte populistiske kommunikationsformer, da man derved kan skræddersy de populistiske udsagn til ens specifikke politiske holdninger. For eksempel finder de flere eksempler på socialdemokratiske politikere, der bruger populistiske udsagn til at kræve suverænitæt til folket, eller ved at angribe den økonomiske elite (Engesser, Ernst, Esser, & Büchel, 2016, s. 1118+1121).

Det er tydeligt, at studiet af Engesser et al. er grundlaget for en del af de andre studier, der har undersøgt populisme på sociale medier. Flere af teksterne i dette litteraturreview henviser til netop dette studie – både som understøttende argument for deres egne resultater (Bobbà 2018) (Datts 2020) (Mazzoleni & Bracciale 2018) (Jacobs & Spierings 2019), men også som kritik (Postill 2018). Med det sagt, hersker der heller ingen tvivl om, at Engesser et al.s resultater er særlige vigtige for min undersøgelse, da de netop giver et indblik i, hvordan populismen manifesterer sig på sociale medier. På den anden side giver Engesser et al.s konklusion om, at den fragmenterede populismeform både kan udnyttes af venstre- og højrefløjs politikere også lejlighed til at rejse nye spørgsmål, som for eksempel hvordan brugen af populistiske elementer er anderledes eller ens for de to fløje, og om populisme kan siges at være en ideologi (som Engesser et al. definerer det), hvis politikere over hele det politiske spektrum benytter det på samme måde og med samme formål. Engesser et al. afslutter dog også med at opfordre fremtidige studier om populisme til at fokusere på sociale medier, da de mener, der er brug for mere forskning om dette (Engesser, Ernst, Esser, & Büchel, 2016, s. 1123).

Et af de studier der eksplicit bekræfter Engesser et al.s resultater, er Giuliano Bobbà (2018), som undersøger karaktertrækkene for populisme på sociale medier samt hvilke af disse, der har succes i forhold til likes. Bobbà tager udgangspunkt i det italienske højre populistiske parti Lega Nord og finder, at næsten 85 % af Lega Nords samlede kommunikation indeholder mindst et populistisk element. Tilsvarende finder han, at posts med populistisk indhold bliver liket næsten dobbelt så meget som ikke-populistiske posts (Bobbà, 2018, s. 18). På trods af dette resultat ender Bobbà med at konkludere, at der ikke er nogen direkte sammenhæng mellem populistiske budskaber og

deres likeability, da han finder, at alle populistiske budskaber ikke er lige populære (Bobba, 2018, s. 21). For eksempel har Lega Nord og lederen, Matteo Salvini, mange posts om anti-elitisme, men det er kun ekskluderende populisme (henvisninger til indvandrere, minoriteter eller velfærdsmodtagere) og kontroversielle emner, der får en stor andel af likes i forhold til de andre populistiske emner. Med hensyn til den følelsesmæssige stil (vrede eller frygt) finder Bobba, at det kun udgør en tredjedel af alle posts, men at de til gengæld er meget mere populære og opnår tre gange så mange likes i forhold til andre posts (Bobba, 2018, s. 19).

Eftersom Bobbas studie begrænset til ét højreorienteret parti, kan det have påvirket hans resultater, da den ekskluderende populisme passer til en højreorienteret ideologi, hvorimod populistiske elementer som anti-elitisme måske i højere grad henvender sig til de venstreorienterede, for eksempel i relation til en "økonomisk elite", som påpeget af Engesser et al. (Engesser, Ernst, Esser, & Büchel, 2016, s. 1118+1121). Derfor kan det være problematisk, at Bobba konkluderer, at nogle populistiske elementer generelt er mere populære end andre, da han ikke tager højde for venstreorienteret populisme eller den kontekst, han analyserer i. Bobba påpeger dog også selv, at hans analyse er begrænset til ét enkelt parti, hvorfor han opfordrer fremtidige studier til at sammenligne partier for at give mere generelle resultater (Bobba, 2018, s. 21).

Nogle andre studier der også konkluderer, at populisme manifesterer sig i en fragmenteret form på sociale medier, er Datts (2020) og Carrella (2020). De undersøger begge sammenhængen mellem populistiske diskurser på Twitter og tweet-popularitet, og konkluderer begge, at tweets med et eller to populistiske elementer er mere populære end tweets med mange populistiske elementer (Datts, 2020, s. 77-78) (Carrella, 2020, s. 18-19). Til forskel fra Datts undersøger Carrella diskurser hos fire europæiske populistiske ledere samt en kontrolgruppe bestående af tre mainstream politikere (Carrella, 2020, s. 6). Carrellas resultater bekræfter fragmenteringen af populisme online, da han finder, at flere populistiske elementer i et tweet har en negativ virkning på tweet populariteten, hvorfor han konkluderer, at forenklet retorik fungerer bedre for populisme på sociale medier (Carrella, 2020, s. 18-19). Derudover finder han også, at en negativ og følelsesmæssig retorik er til stede hos hans kontrolgruppe, og har en positiv indvirkning på deres tweets popularitet ligesom hos de populistiske ledere (Carrella, 2020, s. 18), som Bobba (2018)

også kom frem til. Derfor konkluderer Carrella, at alle politikere over hele det politiske spektrum har en præference for negativt sprog. Han mener derfor, at populismen ikke skal forstås som en ideologi, men derimod som en kommunikationsstil, da mainstreampolitikere drager fordel af den populistiske "stil" og bruger det til ikke-populistiske budskaber – sandsynligvis fordi deres tilhængere bliver mere påvirkede af det og giver det mere opmærksomhed (Carrella, 2020, s. 19). Datts undersøger derimod en specifik case om FN's migrationserklæring, hvor han analyserer de 500 mest udbredte tweets om denne erklæring, og gør et interessant fund om, at almindelige borgere kan være indflydelsesrige på debatten og de populistiske diskurser. Han finder for eksempel, at de 12 mest populistiske tweets om erklæringen kom fra almindelige borgere, hvorfor han konkluderer, at udbredelsen af populistisk kommunikation på sociale medier ikke kun er forbeholdt professionelle politikere, men også helt almindelige borgere (Datts, 2020, s. 79). Han mener derfor, at vi muligvis står over for en ny type af politisk aktivisme, der bruger det sociale web til at sprede populistiske narrativer.

Både Datts og Carrella anser kun højreorienterede partier som populistiske, hvorfor det er interessant at undersøge, om deres resultater også gælder for andre former for populisme. Ingen af dem berører idéen om venstreorienteret populisme, hvilket gør det mere relevant at analysere den yderste venstrefløj og deres brug af Twitter og populistiske elementer, for at få et mere generelt billede af populisme på sociale medier.

Som påpeget af Carrella (2020) drager mainstreampolitikere fordel af den populistiske "stil" og bruger det til ikke-populistiske budskaber, hvilket Mazzoleni & Bracciale (2018) også konkluderer i deres studie. De påpeger, ligesom Carrella, at flere mainstreampartier er begyndt at bruge en form for "blød populisme", hvilket kan gøre det svært at skelne populistisk indhold fra ikke-populistisk. I deres studie fokuserer Mazzoleni & Bracciale kun på Italiens fem mest fremtrædende politikere, hvor de finder, at 67 % af alle de analyserede posts indeholdt mindst ét populistisk kendetegn, hvilket både bekræfter de førnævnte studiers påstand om fragmenteret populisme, men også bekræfter Mazzoleni & Bracciales hypotese om, at populisme er rodfæstet i mainstream politik blandt alle aktører (Mazzoleni & Bracciale, 2018, s. 7). Mazzoleni & Bracciales påpeger dog, at selvom ikke-populistiske ledere ikke forkaster populistisk retorik, bruger de det med mere konventionelle politiske tvister, herunder en "blød" form for populisme. Mazzoleni & Bracciales

studie er et af de eneste studier, der sammenligner højre- og venstreorienteret kommunikation på sociale medier, men de fokuserer overordnet kun på én form populisme ligesom de førnævnte studier – højrepopulisme.

I modsætning til de andre studier undersøger Krzyżanowski & Ledin (2017) ikke sociale medier, men derimod populistiske websider og online diskussionsfora (Krzyżanowski & Ledin, 2017, s. 3). Krzyżanowski & Ledin laver en diskursanalyse af en østrigsk og en svensk webside, der begge er imod mainstream politik, og tidligere har været støttet af populistiske politikere (Krzyżanowski & Ledin, 2017, s. 7). Krzyżanowski & Ledin finder frem til, at diskurserne i retorikken om flygtninge på begge websider bruger et skift mellem "civil" og "uncivil" diskursive repræsentationer. Det vil sige, at der bruges en overordnet acceptabel framing (som implicerer problemer eller bekymring relateret til samfundssikkerheden og de offentlige institutioner), men sommetider fremgår der "uncivil" repræsentationer (som en dæmonisering af immigranter og en mere direkte form for eksklusion) (Krzyżanowski & Ledin, 2017, s. 8-9+12). Denne civiliseret-til-uciviliseret framingstrategi vil jeg argumentere for er et udtryk for, at populismen manifesterer sig i en fragmenteret form, som de førnævnte studier har bekræftet, da der ikke bruges alle populistiske elementer, men derimod en form for "blød" populisme (som defineret af Mazzoleni & Bracciales (2018)), der gør det sværere at identificere den populistiske ideologi, da den bliver tvetydig og formbar. Krzyżanowski & Ledin nævner ikke selv dette, men de mener, at denne strategi i sidste ende normaliserer en "os" vs. "dem" diskurs flere steder i Europa (Krzyżanowski & Ledin, 2017, s. 12). Derudover påpeger de, at dette har medført, at ideologier og følelser prioriteres over fakta, hvilket er interessant, da Bobba (2018) netop demonstrerede, hvordan den emotionelle kommunikation hos det højreradikale parti Lega Nord var tre gange så populært som andet kommunikation. Krzyżanowski & Ledins analyse giver derfor en dybere forståelse af, hvorfor denne emotionelle stil er så populær hos tilhængerne, da de viser, hvordan populistiske afsendere konstant tester den acceptable diskurs ved at afvige fra de traditionelle politiske udtryk, og derved udvider normerne for offentligt acceptabelt sprog. Krzyżanowski & Ledin mener også selv, at internettet og især sociale medier aktiverer disse "uncivil" diskurser, da online medier ligger i grænselandet mellem det "civile" og "ucivile" samfund (Krzyżanowski & Ledin, 2017, s. 12). Selvom det ikke er en nyhed, at der er opstået en ny form for populisme, hvor populismen er gået fra at

have et neofacistisk udtryk, til nu at have et mere subtilt udtryk for eksklusion i dag, er det interessant, at Krzyżanowski & Ledin mener, at det netop er disse former for online diskussionsfora, der er med til at normalisere populismen i mainstream politik, og derved fastholde den store vælgerstøtte til højreradikale partier.

Som gennemgået ovenfor argumenterer alle studierne for en fragmenteret populisme, hvor den populistiske diskurs bliver tvetydig og formbar, hvorfor den både normaliseres og udnyttes af andre politiske ideologier, da man nu kan skræddersy de populistiske udsagn til ens specifikke politiske holdninger. Disse konklusioner giver anledning til at rejse nye spørgsmål om, hvordan brugen af populistiske elementer er anderledes eller ens for venstre- og højrefløjen, og om populisme kan siges at være en ideologi (som størstedelen af studierne definerer det), hvis politikere over hele det politiske spektrum benytter det på samme måde og med samme formål. Dette gør min undersøgelse relevant, da jeg netop undersøger både venstre- og højrepopulisme på sociale medier. Derved bidrager min undersøgelse til forskningsfeltet om populisme på sociale medier, da jeg undersøger eventuelle forskelle og ligheder mellem de to fløjes brug samt eventuelle virkninger af dette. Der er nogle af studierne (Carrella 2020) (Mazzoleni & Bracciale 2018), der både berører venstre- og højreorienterede partier, men ingen af dem overvejer begge fløje som populistiske, eftersom de definerer populisme som værende højreradikal, hvorfor min undersøgelse kan bidrage med et nyt perspektiv, da jeg sammenligner venstre- og højrepopulismen på både et ontologisk og indholdsmæssigt niveau.

Populistiske aktører bruger en hybrid mediestrategi

Udover fragmenteret populisme var et gennemgående emne i litteraturen om populisme også, at populistiske aktører bruger sociale medier som en del af en hybrid mediestrategi. Det vil sige, at populistiske aktører bruger deres platform på sociale medier til at nå massemedierne og den generelle offentlighed uden at skulle have noget at gøre med kritiske journalister, vanskelige spørgsmål eller andre filtre.

Selvom alle studierne under dette tema generelt er enige i, at populistiske aktører bruger en hybridmediestrategi, er de fleste af studierne kritiske over for sociale mediers påvirkning (Postill 2018) (Waisborda & Amado 2017) (Littler & Feldman 2017). Enten mener de, at populistiske

politikere bruger sociale medier på samme måde som andre politikere (Postill 2018), og det er de traditionelle medier, der er skyld i udbredelsen af populistiske holdninger (Littler & Feldman 2017) (Enli & Rosenberg 2018), eller at populister bruger sociale medier på samme måde, som de brugte optrædener i de traditionelle medier førhen (Waisborda & Amado 2017).

Bortset fra Kreis (2017), der i et studie om Trumps brug af Twitter, argumenterer for, at Trump er med til at normalisere populistiske diskurser i offentligheden, da Twitter fungerer som et talerør for hans budskaber snarere end interaktion med hans følgere (s. 607), eftersom højrepopulistiske budskaber bliver videreformidlet i massemedierne umedieret (Kreis, 2017, s. 616), er der ingen af studierne, der diskuterer om sociale medier har været med til at transformere eller ændre den populistiske diskurs, og derved forbedre livsvilkårene for den populistiske ideologi, som studierne i forrige afsnit ellers argumenterede for, da det giver populismen en mere tvetydig og acceptabel form. For eksempel argumenterede Krzyżanowski & Ledin (2017) for (i sidste afsnit), at online diskussionsfora er med til at normalisere populismen i mainstream politik og derved fastholde den store vælgerstøtte til højreradikale partier. Dette står dog i skarp modsætning til Postill (2018), Waisborda & Amado (2017), Littler & Feldman (2017) og Enli & Rosenberg (2018), der alle argumenterer for, at populistiske politikere bruger sociale medier på samme måde som andre politikere, og det er de traditionelle medier, der er skyld i udbredelsen af populistiske holdninger, da de videreformidler populistisk indhold og retorik fra sociale medier umedieret.

Dette synspunkt er særlig tydeligt i studiet af Littler & Feldman (2017), der konkluderer, at der ikke er en sammenhæng mellem brugen af sociale medier og populistiske anti-immigrationsholdninger, hvorfor de mener, at fremkomsten af ekstrem retorik fra højrefløjen skyldes de traditionelle mediers dækning af populistiske holdninger (Littler & Feldman, 2017, s. 519). Her vil jeg dog påpege, at Littler & Feldman bruger en kvantitativ metode, der har flere problematiske elementer, da de ikke tjekker for politisk holdning, og derfor heller ikke overvejer de politiske grupper, som ikke opfatter immigration som værende problematisk. For eksempel er der mange på den ydre venstrefløj eller over midten, der har et langt mere liberalt syn på immigration og er immune over for indflydelsen af indhold på sociale medier, der sigter mod at frame immigration som værende negativt. Littler & Feldman påpeger også selv denne mulighed (Littler & Feldman, 2017, s. 518), men holder fast i, at sociale medier reducerer frygt for immigration.

Pointen om, at ekstrem retorik fra højrefløjen skyldes de traditionelle mediers dækning af populistiske holdninger, understøttes i en vis grad af de andre studier (Enli & Rosenberg 2018, Postill 2018) (Waisborda & Amado 2017) (Kreis 2017), der også påpeger, at populistiske brugere bruger en hybrid mediestrategi, hvor sociale medier blot er et værktøj til at nå den brede offentlighed og journalister. Særligt studiet af Waisborda & Amado (2017), der på baggrund af en analyse om Twitterbrug af Latin Amerikanske præsidenter, argumenterer for, at sociale medier ikke har medført nogle signifikante ændringer i den populistiske kommunikation, da det blot bruges til at nå massemedierne (Waisborda & Amado, 2017, s. 1330).

I forlængelse af dette vil jeg også fremhæve Postills studie, der på trods af hans konklusion om, at massemedierne er skyld i udbredelsen af populistiske diskurser, påpeger, at populismen på sociale medier er en integreret del af et større mediesystem, hvor sociale og traditionelle medier lever af hinanden, da populistiske ledere og deres tilhængere sammen skaber nyheder – ofte gennem "trending" hashtags, der strækker sig over til de traditionelle medier (Postill, 2018, s. 761). Denne pointe om, at populistiske ledere og deres tilhængere samskaber nyheder, er interessant, da ingen af de andre studier i litteraturen italesætter dette.

Synspunktet om en populistisk hybridmediestrategi understøttes af Enli & Rosenberg (2018), der argumenterer for, at politikere har fået en ny arena i form af de sociale medier, hvor de kan kritisere og så tvivl om de traditionelle mediers troværdighed, selvom de stadig er afhængige af massemedierne, da det er nødvendigt for at få deres budskab ud til den generelle offentlighed (Enli & Rosenberg, 2018, s. 1).

Studierne indikerer derfor, at sociale medier giver bedre vilkår for populisme, da populistiske politikere, ifølge Enli & Rosenberg, opfattes som mere troværdige på sociale medier, og på denne måde bliver mere uafhængige af de etablerede, traditionelle medier, da de får bedre mulighed for at udfolde deres retorik – også gennem massemedierne, da journalister er begyndt at dække politikeres indlæg og kommentarer på sociale medier (Enli & Rosenberg, 2018, s. 9).

Selvom studierne ikke konkluderer, at sociale medier giver nye vilkår for populisme (bortset fra Kreis 2017), argumenterer en del af studierne alligevel for, at sociale medier bruges til at nå

massemedierne, hvorfor jeg mener, at sociale medier må ændre eller påvirke udbredelsen af populistiske diskurser, eftersom populistiske politikere, ifølge Enli & Rosenberg (2018), bliver mere uafhængige af de etablerede, traditionelle medier. Min undersøgelse er derfor være med til at bidrage til denne debat, om hvorvidt sociale medier er med til at forbedre vilkårene for populistisk kommunikation, eller om de i virkeligheden bruges på samme måde, som populistiske brugte massemedierne førhen.

Netværkslogik og ekkokamre på sociale medier

Et andet emne der går igen i litteraturen, er fokuset på sociale mediers logik og de netværksmuligheder, det giver for populistiske bevægelser – eksempelvis ekkokamre. Et ekkokammer defineres overordnet på samme måde af alle studierne, herunder som værende en algoritme eller logik på sociale medier, der samler grupper med de samme holdninger, og som automatisk bliver holdt væk fra andre grupper. Det omtales typisk som en negativ ting, hvor populistiske grupper operer inden for deres eget ”ekkokammer”, og ikke interagerer med andre mainstream politiske grupper, hvorfor mange af studierne betragter det som en polarisering, som i sidste ende er skyld i den stigende støtte til populistisk politik.

I litteraturen er der en del af studierne, der har modstridende argumenter mht. sammenhængen mellem netværkslogikken og populisme. For eksempel mener nogle af studierne, at netværkslogikken er med til at favorisere populistisk indhold og fremme populistiske praksisser (Gerbaudo 2018) (Engesser et al. 2016) (Jacobs & Spierings 2018), hvorimod andre studier påpeger, at sociale medier derimod fremmer demokratiet, da mængden af delte synspunkter og information aldrig har nået et bredere publikum end det gør nu (Groshek & Koc-Michalska 2017) (Boulianne et al. 2020) (Postill 2018).

Et af de studier, der konkluderer, at sociale medier medfører ekkokamre, er Jacob & Spierings (2018), der konkluderer, at politikere fra populistiske partier er mindre interesserede i folket og derimod foretrækker at retweete ”deres” folk, hvorfor de aktivt bidrager til skabelsen af ekkokamre. Denne konklusion går igen i et studie af Gerbaudo (2018), som argumenterer for, at den nyere strømning af populisme kommer fra de sociale mediers sociale netværksmuligheder.

Gerbaudo konkluderer, at sociale medier har favoriseret populistiske bevægelser gennem dets algoritmer, for eksempel den funktion, der prioriterer populært indhold. På denne måde får bestemt indhold og bestemte politiske ledere "urimeligt" meget synlighed i forhold til andre politikere (Gerbaudo, 2018, s. 751), hvilket også blev bekræftet af både Carrella (2020) og Bobba (2018), der begge konkluderede, at populistisk indhold bliver liket meget oftere end ikke-populistisk indhold. Denne påstand om, at de sociale mediers algoritmer favoriserer populistisk indhold, understøttes også af det førnævnte studie af Datts (2020), da han bekræfter, at udbredelsen af populistisk kommunikation i den digitale sfære ikke kun er forbeholdt professionelle politikere, men også almindelige borgere, da de poster populistiske budskaber, som har viralt potentiale og derved opnår mere synlighed ift. andet indhold.

Nogle studier er dog mere kritiske overfor ekkokamre, herunder Groshek & Koc-Michalska (2017) og Boulianne et al. (2020).

Groshek & Koc-Michalska (2017) konkluderer, at det er overilet at påstå, at sociale medier er ansvarlige for den stigende støtte til populistiske partier på grund af netværkslogik og "ekkokamre", da mængden af delte synspunkter og information aldrig har nået et bredere publikum end gennem sociale medier (Groshek & Koc-Michalska, 2017, s. 1401). De afviser dog ikke, at populistiske budskaber får større opbakning på sociale medier, men de argumenterer for, at dette skyldes, at journalistikken ikke har udviklet sig på en meningsfuld måde, hvorfor tabet af denne gatekeeper åbner nye døre for andre medierede informationsmiljøer, der, på trods af diversitet, er fjendtlige og nogle gange kilder til misinformation, som kan forstærke vælgeres synspunkter (Groshek & Koc-Michalska, 2017, s. 1402). Dette blev også bekræftet af flere studier i sidste afsnit, der påpegede, at den manglende journalistiske gatekeeper, giver mere frihed til populistiske politikere (Kreis 2017) (Waisborda & Amado 2017) (Littler & Feldman 2017) (Enli & Rosenberg 2018).

Ligesom Groshek & Koc-Michalska (2017) er Boulianne et al. (2020) kritisk overfor ekkokamre, og undersøger derfor påstandene om, at ekkokamre bidrager til polarisering, og i nogle tilfælde en stigning af højreradikal populisme. Boulianne et al. ender med at konkludere, at der ikke er belæg for, at sociale medier kan bruges til at forklare den stigende støtte til højre radikale populistiske partier, da de kan se, at brugen af sociale medier i USA mindsker støtten for højre radikal

populisme (Boulianne, Koc-Michalska, & Bimber, 2020, s. 693-694). Ligesom Jacob & Spierings (2018) og Groshek & Koc-Michalska (2017), bruger Boulianne et al. en kvantitativ metode, herunder en spørgeskemaundersøgelse. Som førnævnt konkluderer Jacob & Spierings (2018), at sociale medier aktivt bidrager til skabelsen af ekkokamre, hvorimod Boulianne et al. kommer frem til det modsatte, eftersom de konkluderer, at sociale medier mindsker støtten til populistiske bevægelser. Jeg mener, at disse modstridende konklusioner bekræfter, at et fænomen som populisme ikke udelukkende burde undersøges kvantitativt, da det ikke svarer på, hvordan mennesker opfatter verdenen, eller hvad der har betydning for vores fortolkningsprocesser. Eftersom populisme i høj grad forbindes med bestemte retoriske virkemidler, karisma, diskursive framings, mener jeg ikke, at det skal undersøges ud fra kvantitative metoder, da populisme netop handler om hvordan noget siges eller fremtræder, som ikke kan besvares gennem et spørgeskema. Denne problematik kom også til syne i det førnævnte studie af Littler & Feldmans (2018), der i deres spørgeskema glemmer at tjekke for politisk holdning, og derfor heller ikke overvejer de ikke politiske grupper, som ikke opfatter immigration som værende problematisk, selvom de undersøger sammenhængen mellem brugen af sociale medier og højreradikale immigrationsholdninger.

Til sidst vil jeg påpege, at litteraturen overordnet indikerer, at der ikke har været meget fokus på populismen i Danmark. Der er nogle enkelte studier, der har analyseret venstrepopulisme i en dansk kontekst (Husted & Hansen, 2017), og selvom populismen også er blevet undersøgt i flere vestlige lande, mener jeg stadig, at min undersøgelse kan bidrage til forskningen ved at undersøge sammenhængen mellem populisme og sociale medier i Danmark, da det kan bidrage til mere generelle resultater, hvis mine fund for eksempel er i overensstemmelse med nogle af konklusionerne i litteraturen. Med det sagt giver den nylige, enorme opbakning til Nye Borgerlige (både i meningsmålinger og på sociale medier) også anledning til at undersøge om dette afspejler nogle af tendenserne i de andre vestlige lande, herunder om sociale medier er med til at normalisere populisme i politik, og derved fastholde den store vælgerstøtte til højreradikale partier. Derudover er der bevis for, at sociale medier ændrer sig over tid (påpeget af Boulianne et al. 2018), hvorfor resultaterne fra litteraturen måske ikke længere gælder eller allerede er ved at ændre sig.

Teori

Som påpeget ovenfor er populisme blevet undersøgt ud fra mange forskellige teorier og definitioner med henblik på at beskrive, kategorisere og forklare vælgeropbakningen til populistiske bevægelser og partier. Derudover har flere af litteraturreviewets studier modstridende resultater, hvilket kan skyldes, at populisme både er blevet beskrevet og analyseret som en stil, logik og ideologi, hvorfor jeg mener, at det er vigtigt først at afklare, hvordan populismen skal analyseres. I første del af dette kapitel vil jeg derfor undersøge netop dette gennem teoretikere, der har beskæftiget sig med populisme, men anvender begrebet på forskellige måder (herunder en ontologisk tilgang til populisme og en indholdsmæssig tilgang). Jeg vil først undersøge, hvordan man kan forstå populismen som en logik, og derefter, hvordan man kan forstå det som en stil og ideologi for til sidst at svare på, hvilken tilgang og analysestrategi, jeg antager.

Derudover finder jeg det også relevant at inddrage teori om sociale medielogikker, da en stor del af litteraturen gennemgået i litteraturreviewet argumenterede for, at logikkerne på sociale medier giver populistiske bevægelser andre muligheder og favoriserer populistisk indhold, for eksempel gennem algoritmer, der øger opmærksomheden blandt tilhængerne og derved også viraliteten af populistiske indlæg. Derfor kan teori om netop logikkerne på sociale medier hjælpe med at svare på, hvilken betydning sociale medier har for populistiske partier, herunder om sociale medier understøtter populismens stil eller logik. Dette er gennemgået i sidste del af kapitlet.

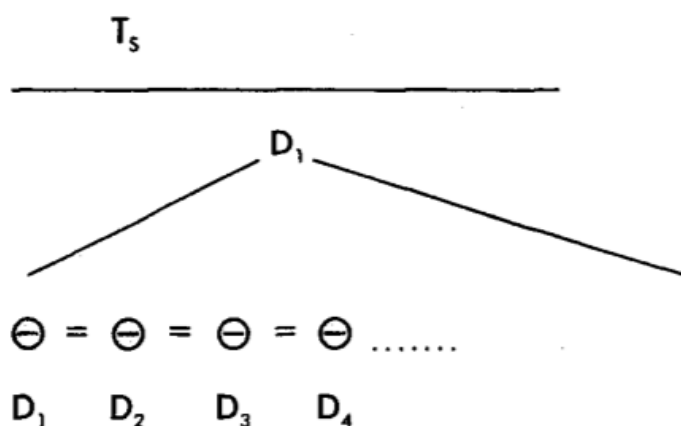
Populismen som en logik

Den helt grundlæggende idé ved at tænke populisme som en logik, er at populisme aldrig forsvinder helt fra politiske praksisser, men altid vil være til stede i større eller mindre grad. Populisme skal derfor ses som en politisk logik, der kan gå på tværs af forskellige ideologier, hvorfor den både kan være højre- og venstreorienteret i de moderne, demokratiske praksisser (Laclau, 2005b, s. 154). Som påpeget af Yannis Stavrakakis indikerer populismelogikken derfor en diskursiv praksis, der fokuserer på at skabe forbindelse mellem ekskluderede politiske aktører for at styrke dem i deres kamp om at rette op på denne udstødelse (Stavrakakis, 2021, s. 163). I den forstand har man derfor populisme, når der skabes opmærksomhed ved de diskurser, der er

artikuleret omkring "folket" som et centralt politisk subjekt, og som kræver lighed og at blive involveret i det politiske samfund. Denne idé om populisme som en logik stammer fra Ernesto Laclaus arbejde i 1970'erne, der kulminerede i hans værk "On Populist Reason" (2005). I dette værk definerer Laclau helt overordnet populismelogikken som et utilfredsstillet behov, der opstår når staten ikke kan levere borgernes politiske krav (Laclau, 2005b, s. 74). Disse krav definerer Laclau som *demands*, der kan forstås på to måder:

1. Som en *request*, der følger differenslogikken, hvilket vil sige, at de ikke udfordrer beslutningsstrukturen, hvorfor de ofte kan institutionaliseres i systemet uden konflikt (Laclau, 2005a, s. 154-155).
2. Som en *claim*, der derimod følger ækvivalenslogikken, og udgør en kritik af regeringen eller systemet og derfor ikke kan opfyldes, da det udfordrer systemet (Laclau, 2005a, s. 154-155).

Ækvivalenslogikken er altså til stede, når antagonismen kommer til udtryk, dvs. når to diskurser er i konflikt med hinanden. Differenslogikken er derimod til stede, når der etableres positive positioner inden for diskursen, dvs. når en række af ligheder står sammen, fordi de er forskellige fra resten. Med andre ord kan man derfor sige, at *claims* ligger udenfor diskursen (dvs. den dominerende politik), hvorimod *requests* ligger inden for diskursen. Hvis der er mange *claims*, dvs. *demands* der ikke bliver opfyldt af staten, kan de samle sig til ét overordnet demand, hvilket er udtryk for en foreløbig fiksering af mening eller en *tom signifier*, som Laclau definerer det (Laclau, 2005a, s. 157). Det vil sige, at den tomme signifier kommer til udtryk, når ækvivalenslogikken er fremherskende. Dette samlede demand repræsenterer derfor totaliteten, som ofte kommer til udtryk som "folket" eller for eksempel "danskerne", hvilket sker gennem en proces, som Laclau kalder for totalisering, hvor særlige betydningsdannelser fremstår som folkets vilje i modsætning til for eksempel regeringen, hvis staten ikke kan opfylde de behov, som folket efterspørger (Laclau, 2005b, s. 162). Derfor er der en væsentlig forskel mellem differens- og ækvivalenslogikken, da der i differenslogikken ikke er en direkte modstander, hvorimod der er en fælles negativ relation mellem de forskellige *claims* i ækvivalenslogikken mod det der "truer" de forskellige *demands*, hvilket også kommer til udtryk i Laclaus model:

(Laclau, 2005b, s. 130)

Man kan forklare denne model ud fra et eksempel med det spanske, venstreorienterede parti Podemos, som opstod pga. finanskrisen, hvor befolkningen var udsat for flere udfordringer, for eksempel arbejdsløshed, mangel på bolig, mangel på pension, mad osv. Der var derfor en masse forskellige demands som ikke blev opfyldt, hvilket D_1 , D_2 , D_3 osv. forestiller. Alle disse forskellige demands (eller claims) samler sig i ét fælles demand (det store **D_1**), som i dette eksempel ville være den økonomiske ruin, der kom af finanskrisen. Disse forskellige demands (D_1 , D_2 , D_3 osv.) er derfor bundet sammen af, at de alle udgør en kritik af det finansielle system, og den måde finanskrisen blev håndteret på, selvom de omhandler forskellige emner. "T" repræsenterer derfor det system, som alle demands vender sig mod (her regeringen) (Laclau, 2005b, s. 130-131). På denne måde mener Laclau, at der kan skabes en kollektiv vilje på en demokratisk måde (med udgangspunkt i forståelsen af folket som en tom signifier), hvorfor Laclau mener, at populisme er et generelt aspekt i demokratisk politik og fungerer som en diskursiv logik, hvor samfundet deles op i to, herunder magthaverne og de undertrykte (Laclau, 2005b, s. 87). Det er derfor kendetegnene for populismen, at der er en illigetim elite, der antagoniseres, og som defineres i modsætning til det "folket" ikke er (Laclau, 2005b, s. 74).

Laclau forklarer selv denne definition af populisme som en logik med, at man er nødt til at forstå populisme på det ontologiske niveau, da meningen ikke skal findes i det indholdsmæssige (politisk eller ideologisk), eftersom dette indhold altid vil følge en generaliseret logik, hvorfor det er denne (logik), vi skal fokusere på. Populisme er med andre ord et gradsspørgsmål og kan derfor fremkomme fra et hvilket som helst sted i den socioøkonomiske struktur, hvad enten det er politiske organisationer, etablerede politiske partier, fagforeninger, revolutionære bevægelser etc.

Populisme definerer således ikke selve politikken af disse organisationer, men det er derimod en form eller logik, organisationerne følger for at få deres agenda ud i verden, hvad end den agenda måtte være (Laclau, 2005a, s. 161). I forlængelse af dette mener Laclau derfor, at det er helt forkert at spørge om et politisk parti er populistisk eller ej, da man snarere skal spørge i hvilket omfang et politisk parti er populistisk, eller i hvilket omfang ækvivalenslogikken dominerer diskursen (Laclau, 2005a, s. 161). Han mener derfor, at en ideologi altid er mere eller mindre populistisk, afhængig af hvilken grad dets indhold er defineret af ækvivalenslogikken (Laclau, 2005a, s. 162).

Laclau berører ikke selve indholdet eller retorikken i diskursen, udover at definere den står i modsætning til "eliten". Denne antagonisme skabes dog gennem sproget ved hjælp af forskellige begrebskonstruktioner, symboler og associationskæder (Laclau & Mouffe, 1985, s. 105-114). På samme måde argumenterer Stavrakakis for en "flydende antagonisme", da selve definitionen af "folket" og "eliten" afhænger af en dynamisk, historisk kontekst, hvorfor disse forbliver åbne spørgsmål, der i sidste ende leder til forskellige typer af populisme (Stavrakakis, 2021, s. 165+168). Derfor beskæftiger sig man altså kun med selve indholdet af diskursen, når man behandler populisme som en stil eller ideologi.

Populisme som en "stil"

Nogle af de teoretikere, der har beskæftiget sig med populisme som en stil er Ruth Wodak (2015) og Majid Khosravini (2017). De fokuserer begge mest på den højreradikale populisme, og i modsætning til Laclau og Stavrakakis ser eksempelvis Khosravini ikke populismen som en politisk proces, der kan være demokratisk, tværtimod ser han populismen som et demokratisk nederlag, hvor den dominerende elite udnytter en misforståelse af indvandring og globalisering hos arbejderklassen (Khosravini, 2017, s. 54-55). På samme måde argumenterer Wodak for, hvordan forandringer i normer og praksisser af den politiske optræden er konstrueret til at rekontekstualisere og formidle eksklusion og diskrimination i hendes bog "The Politics of Fear" (2015). Wodak mener derfor ikke, at populisme kun vedrører retorik, men at den i høj grad også relaterer sig til forskellige specifikke kontekster (Wodak, 2015, s. 1-2). For eksempel argumenterer hun for, at højrepopulistiske partier konstruerer frygt relateret til reelle eller forestillede "farer",

hvor syndebukke får skylden for at true eller skade "vores" samfund. Wodak omtaler således højrepopulisme som en diskurs, da hun mener, at det både vedrører retorikken og konteksten, hvor højreradikale populistere bruger forskellige diskursive og retoriske strategier til at konstruere denne frygt (Wodak, 2015, s. 3-4). Med andre ord kan den højrepopulistiske diskurs kombinere og trække på forskellige politiske forestillinger, og på denne måde konstruere en nationalistisk fortid og forskellige traditioner alt efter konteksten, den optræder i. Det kan derfor være svært at generalisere og definere højrepopulismen, da diskursive strategier netop afhænger af konteksten og derfor også normerne i det respektive land, man analyserer. Hun påpeger derfor, at når man skal analysere højrepopulisme, er det vigtigt, at man anerkender, at populistere altid kombinerer form og indhold, og tilpasser sig en specifik kontekst, hvilket Stavrakakis (2021) også argumenterede for med hans begreb om flydende antagonismer, der (ligesom Wodaks definition) er afhængige af en dynamisk, historisk kontekst. Wodak mener dog, at det er muligt at italesætte nogle kendetegn som alle højrepopulistiske partier har til fælles, blandt andet at de konstruerer en form for etnisk, religiøs eller politisk minoritet som syndebuk (som nævnt ovenfor), og at de alle omfavner 'arrogance of ignorance', der appellerer til den sunde fornuft, men som på den anden side markerer et tilbageskridt til den præmoderne tænkning, da man fokuserer på "common sense" frem for ekspertforståelser (Wodak, 2015, s. 2).

Wodak argumenterer også for, at den højrepopulistiske succes ikke ville have været mulig uden den massive mediedækning, hvilket flere af studierne i litteraturreviewet også argumenterede for (Kreis 2017) (Waisborda & Amado 2017) (Postill 2018) (Enli & Rosenberg 2018). På samme måde mener KhosraviNik (2017), at medierne bliver underlagt kommercialisering, som teoretikeren Gianpietro Mazzoleni (2008), har argumenteret for medfører en såkaldt "mediepopulisme", hvor den generelle medieproduktion søger spektakulære og emotionelle nyheder, som populistisk politik passer perfekt ind i (Mazzoleni, 2008, s. 53-54). Denne mediepopulisme har andre teoretikere også argumenteret for (Krämer, 2014) (Hameleers, Linda, & de Vreese, 2017), da massemedierne giver betingelser, som favoriserer populistiske positioner, herunder fjendtlighed mod eliterne, tiltro til karismatiske personer og appel til en personaliseret og emotionel diskurs.

Wodak argumenterer derfor for, at en af de typiske mediestrategier for højrepopulistiske partier er, at de bruger en bestemt forståelse af "folket" til at konstruere dem selv som talere eller "frelser" for folket i modsætning til eliten (Wodak, 2013, s. 29). Hun definerer dette som frontstagetaktikker i populistens (medie)optræden (Wodak, 2015, s. 125-126), og selvom alle politikere selvfølgelig udøver frontstagetaktikker, mener Wodak at højrepopulistiske politikere udøver en særlig form. Dette dækker over retoriske strategier, hvor populisten formår at tale *til* vælgerne, og ikke tale om dem eller ned til dem, da populist er i stand til at finde det rigtige register, der kan overbevise mange vælgere om, at de er på vælgernes side, og at de tager dem alvorligt (Wodak, 2015, s. 126). Dette gøres blandt andet ved at formidle empati, og samtidig adressere utilfredshed eller vrede i forenkledede termer som "mod dem deroppe på magten", hvor populisterne positionerer sig selv som frelser, for de vælgere, der føler sig glemt og "efterladt", og derved konstruerer sig selv som "en af os" (dvs. den almindelige mand/kvinde), der ved hvad "vi" vil have (Wodak, 2015, s. 126). Det er derfor meget vigtigt for populistiske politikere at blive opfattet som autentiske, dvs. en der forstår problemerne, og ved hvordan "normale" borgere i det pågældende land føler og lever. Med andre ord kan man sige, at de er med i en egengruppe; ikke fremmede, ikke eliten eller intellektuelle, men derimod fast forankret i common-sense meninger og overbevisninger (de besøger de samme pubber som alle andre, de rejser til lignende steder, kører lignende biler, har lignende problemer i deres familieliv, og taler det samme sprog) (Wodak, 2015, s. 130-131). På samme tid er de konstrueret som "modige" repræsentanter, der tør sige hvad borgerne på gaden kun tænker, og tør modsætte sig de magtfulde og være direkte og eksplicitte uden at tænke på at overskride reglerne for politisk korrekthed.

Som gennemgået ovenfor beskæftiger Wodak sig med selve indholdet af den populistiske diskurs, og når hun selv skal definere populisme, beskriver hun det også som en "stil" (Wodak, 2015, s. 66-67) (Wodak, 2013, s. 27). Hun udelukker derfor ikke andre former for populisme, da hun mener, at det er en stil, der kan relatere sig til forskellige ideologer alt efter konteksten (Wodak, 2013, s. 27). Hun påpeger blandt andet, at højre- og venstrepopulismen deler nogle fællestræk i forhold til deres retorik og stil med hensyn til at tale "for folket", men at den store forskel mellem de to typer ligger i, at højrepopulismen fokuserer på nationen og det homogene folk, hvorimod venstrepopulismen har en international tilgang, der lægger vægt på diversitet og i nogle tilfælde

kosmopolitisme (Wodak, 2015, s. 47). Wodak laver dermed den samme skelnen som Laclau og Stavrakakis, eftersom dette indikerer, at hun er enig i, at selve definitionen af "folket" og "eliten" i populismen afhænger af konteksten, som kan lede til forskellige typer af populisme.

Denne definition af populisme som en "stil" er også i overensstemmelse med, at Wodak flere gange omtaler populisme som værende en diskurs, der kan komme til udtryk i højere eller mindre grad, hvilket hun også argumenterer for har medført en mere subtil og kodet form for racisme/eksklusion, da højrepopulistiske partier nu har bevæget sig væk fra den neofacistiske diskurs (Wodak, 2013, s. 25). På denne måde kommer ekskluderende sprogbrug til udtryk i mere diffuse former, hvilket både normaliserer en eksplicit "othering" i den offentlige diskurs, og tillader populister at omdefinere deres valgprogram som værende nationalistisk, hvor de fokuserer på beskyttelsen af den nationale identitet og "hjemlandet" (Wodak, 2013, s. 25-26). Hun mener dog, at man ser en mere kodet form for racisme og eksklusion i officielle kontekster, hvorimod man hyppigere ser en eksplicit racisme og eksklusion i anonyme eller online kontekster, hvilket er interessant, da flere af teksterne i litteraturreviewet netop påpegede, at sociale medier muliggjorde en fragmentering af populismen, hvor der sommetider fremgår eksplicit eksklusion eller "uncivil" diskurser, som ikke ville være sluppet gennem de journalistiske gatekeepers (Krzyżanowski & Ledin 2017) (Engesser et al. 2016) (Kreis 2017) (Waisborda & Amado 2017) (Groshek & Koc-Michalska 2017).

Er populisme så en stil, ideologi eller logik?

Wodaks teori (og de andre teoretikers nævnt i ovenstående afsnit) indeholder et normativt element, da hun blandt andet mener, at populister bruger ekskluderende eller racistisk sprogbrug, som særligt er tydeligt i hendes påstand om, at alle højrepopulistiske partier har til fælles, at de konstruerer en form for etnisk, religiøs eller politisk minoritet som "syndebuk". Denne form for vurdering af populisme er dog blevet kritiseret af både Stavrakakis (2021, s. 169) og Laclau:

"I should stress that this relegation has been possible only because, from the very beginning, a strong element of ethical condemnation has been present in the consideration of populist"

movements. Populism has not only been demoted: it has also been denigrated" (Laclau, 2005b, s. 19).

Her sætter Laclau spørgsmålstegn til den moralske kritik af populismen, og han argumenterer videre for, at populismens logik er blevet en del af en diskursiv konstruktion, der definerer populismen som "farlig" og som noget, der skal bekæmpes. Dette mener Laclau selvfølgelig ikke er tilfældet, eftersom han anser populismen som en del af et generelt træk ved de politiske, demokratiske processer, og som altid vil være til stede i større eller mindre grad. Med det sagt, skal det også endnu engang understreges, at Wodak kun beskæftiger sig med den ydre højrefløj eller "the radical right" i Europa, hvorfor jeg mener, at hendes normative element burde ses i relation til de fascistiske og nazistiske bevægelser, som disse højrefløjsbevægelser udspringer af, end i relation til populisme(logikken) generelt. Wodak påpeger også flere gange selv, at den store forskel på populismen mellem de to fløje er, at venstrepopulismen er mere inkluderende og lægger vægt på diversitet i modsætning til højrepopulismen, selvom de begge taler for "folket" (Wodak, 2015, s. 47-49). Når Laclau og Stavrakakis omtaler denne vurdering af populismen, burde de derfor tage højde for forskellige analysestrategier, eftersom de selv beskæftiger sig med det ontologiske niveau, hvorimod de teoretikere, der har dette normativt funderede element i deres teori, ofte beskæftiger sig med selve indholdet i den populistiske diskurs (ligesom Wodak) og ofte i en europæisk kontekst, hvor disse højrefløjsbevægelser har været dominerende siden 1970'erne. Ovenstående citat fra Laclau understøtter også, at han beskæftiger sig med det ontologiske niveau, hvorfor han, med hans egne ord, afviser at reducere populisme til stereotypen om et vredt folk med høtyve og fakler, ligesom Stavrakakis påpeger, at netop denne stereotyp er en myte, som bruges til at "miskreditere" enhver kritisk stemme og "fordømme" dem som populist, hvilket i sidste ende sætter enhver minimal påkaldelse af "popular sovereignty" i fare (Stavrakakis, 2021, s. 169). Laclau og Stavrakakis' henvisning til det normative element i populismeteorien er dog ikke ubegrundet, da dette har været særligt fremtrædende siden populismens fremdrift i Europa i 1970'erne, hvilket flere af studierne i litteraturreviewet også understøtter, eftersom de italesætter populismen som noget, man skal tage afstand fra, da det kan have stor indflydelse på dem, der er særlig modtagelige over for farlig retorik, racisme og vrede. På den anden side var der også flere studier i litteraturreviewet, der påpegede, at mainstream politikere brugte typisk populistisk

retorik (Engesser et al. 2016) (Carrella 2020) (Mazzoleni & Bracciale 2018) (Bobba 2018), ligesom Stavrakakis argumenterer for, at mainstream politikere ofte antager en typisk populistisk retorik, der yderligere komplicerer udtrykket af den politiske antagonisme (Stavrakakis, 2021, s. 168).

Jeg vil derfor argumentere for at arbejde med begge tilgange til populismen, herunder både populismens indhold ("stil") og logik. Med andre ord kan man sige, at jeg lægger min analysestrategi i krydsfeltet mellem Wodak og Laclau, da jeg ikke afviser, at indholdet i den populistiske diskurs kan blive karakteriseret som værende diskriminerende eller "uncivil", eftersom det afhænger af konteksten, hvilket både Wodak, Laclau og Stavrakakis argumenterer for. Derimod mener jeg heller ikke, at populismens logik overordnet skal præges af normativitet, da jeg vil argumentere for, at diskrimination og racistiske ytringer ikke er definerende for populismen, selvom det i nogle tilfælde er kendetegnene for populisme, når man kigger på indholdet i en bestemt kontekst, som Wodaks analyser og teori blandt andet er eksempel på. Med det sagt kan jeg dog ikke afvise, at min analyse er helt fri for Wodaks normative element, da jeg netop beskæftiger mig med indholdet af den populistiske diskurs, hvorfor jeg ikke kan undgå kendetegn som racisme og eksklusion, der er en del af den højrepopulistiske diskurs. Ved hjælp af Laclaus teori kan jeg dog netop brede diskussionen af populisme ud, så jeg undgår at "fordømme" populisme, reducere det til en stereotyp eller at gøre populismelogikken til en del af den diskursive konstruktion, der definerer populismen som "farlig", som Laclau kritiserer, eftersom jeg både analyserer populismelogikken i relation til et venstre- og højreorienteret parti. Derfor vil jeg i nogle tilfælde bruge Wodaks kendetegn for populisme (som tilhører en bestemt stil/ideologi), hvorimod jeg i andre tilfælde bruger Laclaus kendetegn (som er mere generel).

Sproget spiller en vigtig rolle

Lige gyldig om man fokuserer på populismens indhold eller logik, spiller sproget en stor rolle. Laclau mener for eksempel, at retorikken er en essentiel del i den populistiske logik, da det er med til at dele samfundet op mellem de magtfulde og de undertrykte, og dermed med til at antagonisere en elite. Med det sagt skal det dog også påpeges, at Laclau ikke reducerer populismen til kun at være retorisk (Laclau, 2005b, s. 18), da han mener det indgår i en social kontekst, hvor der er en tæt sammenhæng mellem sproglige og ikke-sproglige elementer. Dette

stammer fra Laclau og Chantal Mouffes diskursteori, der ikke kun omfatter retorik, men hele det sociale felt (Laclau & Mouffe, 1985, s. 105) – for eksempel får ordet "danskhed" sin betydning ift. den sammenhæng eller artikulation, det indgår i. På samme måde mener Wodak også, at retorik (og kontekst) spiller en særlig rolle i populismen, da hun som førnævnt mener, at højreradikale populistere bruger forskellige diskursive og retoriske strategier til at konstruere en "frygt" alt efter konteksten, den optræder i. Derudover er hun enig med Laclau i, at der er et antagonistisk forhold mellem "folket" og "eliten", da hun argumenterer for, at populistere konstruerer sig selv som talere for folket i modsætning til eliten. Derfor vil jeg argumentere for, at fokuset på "folket" er et af de centrale elementer i populismen, da både Wodak og Laclau mener, at populismen arbejder gennem en sproglig modsætning mellem folket og eliten/regeringen.

På samme måde som populismen arbejder gennem denne modsætning, hænger den også altid sammen med noget, der truer – enten som en "syndebuk", som Wodak argumenterer for, eller som utilfredsstillede behov i samfundet, som Laclau argumenterer for, hvor populistere bliver en form for symbol på forbedring. Derfor vil jeg endnu en gang argumentere for at arbejde Laclau og Wodaks tilgange til populisme sammen, eftersom de følger samme logik, men hvor indholdet i den populistiske diskurs kan gradbøjes og ændre karaktertræk alt efter hvilken ideologi eller kontekst, den optræder i.

Analysestrategi til populisme

Mht. det demokratiske element i populisme er jeg ikke enig med Laclau i, at demokratiske processer altid har populistiske elementer i større eller mindre grad, da der er flere eksempler på, hvordan populismen kan virke antidemokratisk, for eksempel i demokratierne i Østrig, Ungarn og Polen eller de seneste eksempler med Brexit og den amerikanske valgkamp, hvor større vælgergrupper sætter spørgsmålstejn til demokratiske kerneværdier som magtbalance, oplysning, beskyttelse af minoriteter osv. Dette påpeger Jan-Werner Müller i hans bog "What is Populism?" også, hvor han konkluderer og argumenterer for, at populismen er en trussel mod demokratiet (Müller, 2016, s. 103). Müllers tilgang er dog, ligesom Wodak, præget af normativitet, og eftersom eksempelvis Laclau mener, at populismen opstår i en politisk logik, hvor den kan eksistere på tværs af ideologier, vil jeg argumentere for, at der i en analyse skal skelnes mellem det ontologiske og ontiske, da populisme både kan være udtryk for en såkaldt "progressiv populisme", som

Gerbaudo (2018) blandt andet argumenterede for i hans studie (s. 752) (jf. litteraturreviewet), men også kan indeholde anti-demokratiske elementer, som påpeget i Wodaks teori. Jeg mener med andre ord derfor, at populisme (indholdet i diskursen) *kan* være fjendtlig over for demokratiet, men jeg mener ikke, at den populistiske logik per definition er det, hvorfor det heller ikke er endeligt definerende for populismen, eftersom Laclaus teori blandt andet belyser, hvordan politiske bevægelser kan være populistiske i større eller mindre grad, og derfor også *kan* være udtryk for demokratiske processer. Med afsæt i Wodak, KhosraviNik, Stavrakakis og Laclau har jeg herunder fremsat en analysestrategi og begrebsramme for de træk og kendetegn, jeg mener, der er anvendelig på populisme. De første kendetegn er afgrænset til det ontologiske niveau, dvs. at disse altid er til stede, før der kan siges at være tale om populisme. De andre kendetegn er derimod på det ontiske niveau, dvs. de *kan* være kendetegn eller virkemidler for populismen, men er det ikke nødvendigvis, da det afhænger af konteksten:

Populisme på det ontologiske niveau (dvs. definerende kendetegn)

1. Populismen virker gennem en sproglig antagonisering mellem "folket" og "eliten"
2. Populismen fungerer efter en politisk logik, hvor "folkets" utilfredsstillede behov skaber en fælles fjende, og hvor den populistiske bevægelse er symbol på forbedring
3. Populismen hænger altid sammen med noget, der "truer"

Populisme på det ontiske niveau (dvs. ikke definerende kendetegn for populisme)

- Populismen konstruerer synderbukke i forlængelse af "eliten", der antagoniseres
- Populismen påstår at være den eneste repræsentant/taler for "folket"
- Populismen opbygger troværdighed gennem kriser (for eksempel gennem utilfredsstillede behov)
- Populismen "optræder" populistisk for folket – dvs. populismen ikke kun er retorisk, men skaber også en appel til folket gennem populistens opførsel (de ved hvordan de "almindelige" borger tænker og føler)
- Populismen er fjendtlig over for demokratiet
- Populismen omfavner "arrogance of ignorance" og konstruerer en sund fornuft i modsætning til "eliten"

- Populismen definerer den "rigtige" befolkning gennem grundprincipper, som for eksempel at være indfødt statsborger eller at have en bestemt etnicitet eller religion
- Populismen konstruerer en nationalistisk fortid
- Populismen ændrer sig efter den politiske ideologi, den er til stede i

Ovenstående kendetegn kan ses som værende en diskursiv, og derfor også konstruktivistisk, tilgang. Dette vil jeg argumentere for, da grundtanken i konstruktivismen er, at de fænomener, vi normalt opfatter som uafhængigt eksisterende, i realiteten er "frembragt" eller konstrueret igennem menneskelig tænkning, sprog og sociale praksisser (Jensen, 2011, s. 79-83), hvorfor vores viden, begreber og mening i større eller mindre grad er socialt og sprogligt konstrueret. Dette er tæt relateret til både Wodaks og Laclaus tilgang til populisme, da man groft kan sige, at brugen af bestemte ord, sætninger eller diskursive konstruktioner præsenterer virkeligheden på én bestemt måde, hvorfor andre måder at opfatte virkeligheden på bliver ekskluderet (Hansen, 2014, s. 92). Med andre ord kan man derfor sige, at når virkeligheden bliver italesat i én diskurs, bliver andre diskurser og konstruktioner af virkeligheden ekskluderet, hvilket afspejles i ovenstående kendetegn, da der er en åbenhed over for indholdet i diskursen, som kan ændres alt efter konteksten. Der er derfor ikke kun én endegyldig måde at se og opfatte virkeligheden på, da sproget – alt efter konteksten – bliver konstituerende snarere end en refleksion af virkeligheden. Dette er tydeligt afspejlet i Laclaus populismeteori, da Laclau både har fokus på ækvivalenslogikken og flydende signifikanters. Som førnævnt er ækvivalenslogikken til stede når to diskurser er i konflikt med hinanden, hvorfor der opstår en kamp om betydningsdannelsen (en diskursiv kamp). Disse diskurser kæmper derfor om at erobre så meget magt som muligt for at kunne påvirke dagsordenen (eller regeringen), hvorfor vores måde at tale om verdenen eller fænomener på, ikke nødvendigvis er en objektiv beskrivelse, men tværtimod spiller en aktiv rolle i forandringen og konstruktionen af mening (Hansen, 2014, s. 94-95). På samme måde afspejler Laclaus begreb om flydende signifikanters også, at begreber kan betyde noget forskelligt alt efter hvilken kontekst, det optræder i. For eksempel kan ordet "danskhed" betyde noget bestemt i en højrepopulistisk diskurs (jf. Wodak 2015), eksempelvis kristendom/dansk opdragelse/indfødt dansker osv., hvorimod det kan betyde noget helt andet i en venstrepopulistisk diskurs (eksempelvis velfærd, inklusion, økonomisk lighed osv.).

Dette fokus på sproget og kampen om betydningsdannelse er dog ikke udelukkende en konstruktivistisk tilgang, da denne har rødder i poststrukturalismen. Den poststrukturelle tilgang påpeger netop, at der ikke er tale om ét generelt betydningssystem (som strukturalismen (Gregersen, 2014)), men åbner derimod op for, at sproget kan reproducere eller forandre strukturen (Jørgensen & Phillips, 1999, s. 15-21). Det er derfor i den kontekst, hvor sproget sættes i spil (diskursen), man kan finde reproduktionen eller forandringen af strukturen, hvilket særligt Laclaus definition på populisme afspejler, da han beskriver populismen som en diskursiv kamp, der forsøger at påvirke og forandre en eksisterende struktur gennem *claims*. Det er derimod gennem Wodaks definition af populisme som en "stil", man kan finde disse reproduktioner eller forandringer, da hun beskæftiger sig med selve indholdet i diskursen og befinder sig på det ontiske niveau, hvilket min ovenstående model viser.

The Platform Society

For at beskæftige mig med det ontiske niveau, som nævnt ovenfor, vil jeg behandle diskurserne på medierne Facebook og Twitter. Som påpeget i første halvdel af dette kapitel har massemedierne spillet en stor rolle for den højrepopulistiske succes i Europa (Wodak 2015) (Kreis 2017) (Postill 2018) (Enli & Rosenberg 2018), hvilket nogle teoretikere begrundes med den førnævnte "mediepopulisme", hvor massemedierne giver betingelser, som favoriserer populistiske positioner (Mazzoleni 2008, Krämer 2014, Hameleers, Linda, & de Vreese, 2017). Jeg er dog interesseret i diskurserne på sociale medier, da jeg vil undersøge, hvordan deres logikker påvirker populisme. Er digitale medier endnu et velegnet værktøj til udbredelsen af den såkaldte mediepopulisme, hvor eksempelvis sociale mediers platforme giver betingelser, der favoriserer populistiske diskurser? Majid KhosraviNik (2017) er en af dem, der mener, at internettet og logikkerne på sociale medier har påvirket normerne for politisk kommunikation og aktivisme generelt, da "almindelige" brugere nu kan blive en del af produktionen og distributionen af indhold med få eller ingen barrierer i form af de traditionelle gatekeepers (KhosraviNik, 2017, s. 61). Der er dog delte meninger om, hvorvidt sociale mediers logik favoriserer populisme, som også blev påpeget i litteraturreviewet, hvor flere studier velbegrunder enten argumenterede for dette (Jacob & Spierings 2018) (Gerbaudos 2018) (Engesser et al. 2016) (Enli & Rosenberg 2018) eller i mod (Boulianne et al. 2020) (Postill 2018) (Groshek & Koc-Michalska 2017). Derfor er det interessant at overveje om sociale medier er med

til at transformere den såkaldte mediepopulisme til en digital form for mediepopulisme, og om logikkerne på sociale medier medfører nye mønstre, strategier og muligheder for populistiske bevægelser. Ved hjælp af teorien om The Platform Society, som er gennemgået nedenfor, vil jeg undersøge netop disse spørgsmål i min analyse.

Datafication

Ifølge José van Dijck, Thomas Poell, & Martijn de Waal (2018) er "The Platform Society" et globalt online økosystem drevet og organiseret af algoritmer (van Dijck, Poell, & de Wall, 2018, s. 7). Selvom de fleste tænker på platforme som et teknologisk redskab til at gøre ting online, for eksempel chatte, kommentere, date, søge informationer, købe ting osv., er online aktiviteter mere end bare aktiviteten i sig selv, da det rent faktisk former måden vi lever på, og måden samfundet er organiseret (van Dijck, Poell, & de Wall, 2018, s. 8). En særlig logik, som påpeges både i "The Platform Society" og i "Understanding Social Media Logic" (2013) af van Dijck & Poell, er mekanismen *datafication*, som referer til (sociale) platformes evne til at indsamle, gengive og cirkulere data (van Dijck, Poell, & de Wall, 2018, s. 31). De argumenterer for, at denne logik er afgørende, da især sociale medier som Facebook, Twitter og LinkedIn tilføjer en *real-time data* dimension, hvor adfærdsmæssige data bliver behandlet hvert sekund (for eksempel GPS lokation, delt og liket indhold, tidsstempler, forhold etc.), og derfor kan bruges til at spore individuel brugeradfærd, samle disse data, analysere dem, og derefter oversætte resultaterne til værdifuld information om enkeltpersoner, grupper eller samfundet som helhed (van Dijck & Poell, 2013, s. 9). For eksempel promoverer Twitter sig som et "echo chamber of people's opinions", og positionerer sig derfor som en afløser for offline meningsmålinger (van Dijck & Poell, 2013, s. 9), da Twitter kan "opdage" repræsentative tendenser baseret på realtid data, hvilket i stigende grad blandes sammen med meningsmålinger, man kender fra massemediernes logik. En del af de sociale mediers logik ligger derfor i påstanden om, at sociale medier giver "rå data", der blot bliver ledt ud af online kanaler, hvorfor van Dijck & Poell mener, at Twitter kan måle "uofficielle" følelser og holdninger hos folket på et tidspunkt, hvor de stadig er i processen til at blive officiel offentlig mening. Derfor er platforme som Twitter ikke kun med til at måle offentlige holdninger og meninger, men de er også med til at forme dem, da disse "rå data" bliver analyseret og oversat live (van Dijck & Poell, 2013, s. 9-10). Van Dijck & Poell mener derfor, at online platforme har stor

indflydelse på den offentlige diskurs; Tænk for eksempel på politiske analytikere, der sporer Twitter-data under liveudsendelser af politiske debatter, mens lobbyister samtidigt forsøger at påvirke debattens gang på Twitter (van Dijck & Poell, 2013, s. 10).

Denne logik om datafication kan i teorien have betydning for udbredelsen af populistisk indhold eller specifikke politiske emner generelt. For eksempel kan sociale mediers evne til at udnytte disse real-time data, både styre brugerens kommunikative bidrag gennem algoritmer og interface, mens brugerne, gennem deres interaktion med disse kodede miljøer, også kan påvirke tilbage på strømmen af kommunikation og information (for eksempel kan brugere deltage i at styre indholdet ved massiv retweeting eller liking af bestemt indhold, og derved skubbe et emne til at gå viralt, hvorimod det i massemediernes logik blev styret af en redaktionel strategi gennem udvælgelse og promovning af bestemte emner i et planlagt skema) (van Dijck & Poell, 2013, s. 3). Hvis et bestemt politisk emne optager mange brugere eller vækker opmærksomhed hos mange brugere, kan dette emne igennem datafication gengives og cirkuleres igen og igen, hvorfor det i sidste ende får større opmærksom end andre politiske emner – både online og offline, da eksempelvis Facebook og Twitter i særdeleshed positionerer sig som en måling på, hvad der optager befolkningen (van Dijck & Poell, 2013, s. 9). Dette medfører også, at både politikere og landsdækkende medier er med til at gøre sociale medier til omdrejningspunktet for vigtige nyheder – blandt andet gennem logikken om *commodification*, som er beskrevet nedenfor.

Commodification

Commodification involverer platformenes transformation af online og offline objekter, aktiviteter, følelser og ideer til omsættelige varer. Disse "varer" bliver vurderet ud fra forskellige former for valuter, herunder opmærksomhed, data, brugere og penge (van Dijck, Poell, & de Wall, 2018, s. 37). Denne logik refererer derfor blandt andet til brugeres mulighed for at anmelde, bedømme eller vurdere personlige aktiver og oplevelser online – for eksempel hoteller, deres køretøj, øjenvidne rapporter, videoer osv. På denne måde hjælper det brugere med at kommercialisere brugeraktivitet, hvilket gør det muligt for dem at blive iværksættere på egen hånd (for eksempel Uber og Airbnb), men det medfører samtidigt et økonomisk magtskifte fra ældre institutioner såsom hoteller, taxafirmaer, aviser og universiteter til individuelle brugere (van Dijck, Poell, & de

Wall, 2018, s. 38). Van Dijck, Poell & de Waal argumenterer for, at dette medfører en koncentration af magt, da magten nu ligger i hænderne på få platformejere og operatører – især dem der dominerer kernen af økosystemet som Google, Facebook, Apple, Amazon og Microsoft – eftersom disse nu har mulighed for strategisk at positionere sig selv som de nye gatekeepere. På den anden side involverer commodification også et "flersidet marked", hvor brugeres data bliver kommercialiseret gennem annoncører og personlige reklamer (van Dijck, Poell, & de Wall, 2018, s. 38-39). For eksempel har Facebook og Google, der har adgang til store mængder data, bygget omfattende annoncerings platforme (Google Analytics, Google Ads, Facebook Ads), som i modsætning til de traditionelle massemedier, både kan målrette på demografiske data og real-time data som live lokationer. Dette resulterer blandt andet i specialiserede dataservices som eksempelvis Chartbeat, NewsWhip og Parse.ly, der specifikt målretter sig til nyhedssektoren og hjælper aviser eller mediefirmaer med at målrette artikler, historier og nyheder til brugere på digitale platforme, så deres læsere holdes engagerede og interesserede (van Dijck, Poell, & de Wall, 2018, s. 39). Førhen agerede nyhedsinstitutioner som et tosidet marked, der tilsluttede læsere eller seere med annoncører, hvor de nu er nødt til at monetisere deres indhold gennem logikker som commodification, hvorfor nyhedsproduktionen bliver skræddersyet til at passe ind i mekanismer og logikker på sociale medier. Det store spørgsmål er derfor, hvordan denne udvikling påvirker velkendte værdier i nyhedssektoren, som eksempelvis journalistens rolle i demokratisk politik og journalistens selvstændighed fra politikere, stater og firmaer.

Van Dijck, Poell & de Waal argumenterer selv for, at commodification er med til at komplicere journalistiske værdier, da økosystemet i The Platform Society drejer sig om personalisering, som potentielt kan isolere brugere i deres egne kulturelle og ideologiske filterbobler (van Dijck, Poell, & de Wall, 2018, s. 50-51). Dette sætter i sidste ende nyhedsorganisationer, der forsøger at nå målgrupper og genere indtægt, under pres, og sociale medier som Facebook og Twitter er især med til at intensivere dette pres, da de fungerer som "news aggregators" (dvs. de giver direkte adgang til individuelle nyheder, hvorfor de bliver den primære adgang til nyheder for brugere). I modsætning til de traditionelle "news aggregators" har Facebook og Twitter ikke professionelle redaktører, da alle brugere, grupper eller sider kan dele nyheder eller andet indhold fra et hvilket som helst sted. Det betyder, at det, der deles, har en tendens til at være mere ens og tilfældigt, som både kan være nyheder fra mainstream-nyhedsorganisationer, men også fra alle andre kilder,

herunder almindelige brugere og producenter af falsk eller ukorrekt information. Fra dette perspektiv underminerer sociale medier derfor ikke kun nyhedsorganisationers kontrol over udvælgelsen af nyheder, men også den grundlæggende position for professionel journalistik (van Dijck, Poell, & de Wall, 2018, s. 53).

Commodification kan derfor medføre andre muligheder for udbredelsen af populistiske diskurser, da platforme som Facebook og Twitter fungerer som "news aggregators", men ikke nødvendigvis afspejler korrekt, professionel journalistik. På samme måde er både specialiserede dataservices og delingen af nyheder fra (potentielt) alle brugere med til at påvirke udvælgelsen af nyheder, der cirkulerer, da dette nu i højere grad afgøres af brugerens opmærksomhed end nyhedsorganisationernes vurdering med hensyn til sociale, politiske og kulturelle offentlige værdier. Platformenes algoritmer har derfor stor betydning for hvilke nyheder, der bliver særligt iøjnefaldende, da indhold bliver selekteret efter kategorier som "mest relevant" eller "top trending" (hvilket referer til logikken om *selection*, der er gennemgået nedenfor), hvorfor nyheder nu drejer sig om principper som "personalisering" og "viralitet" (van Dijck, Poell, & de Wall, 2018, s. 65-66). Dette vil jeg argumentere for i teorien *kan* give bedre vilkår for populistisk indhold, da populister (her højreradikale populister som påpeget af Wodak) ofte bruger chokerende, ekstreme, racistiske, provokerende eller nogle gange falske udsagn for at holde medierne i gang og interesserede i disse partier (Wodak, 2015, s. 46-47). I et økosystem hvor sådanne udsagn belønnes, da de får meget opmærksomhed, kan derfor medføre, at populistiske diskurser kommer ud til flere brugere og bliver cirkuleret oftere på platformen, end det ellers ville i massemedierne, selvom det ikke nødvendigvis er korrekt eller sand information, og på trods af, at der også er faktatjekkende mainstream nyhedssider på platformene.

Selection

En logik som også behandles i The Platform Society er *selection*, der referer til hvordan platforme styrer brugerinteraktion gennem udvælgelse af det mest relevante indhold (van Dijck, Poell, & de Wall, 2018, s. 16-17). Da alle logikker spiller sammen gennem brugeres interaktion, er denne logik allerede blevet berørt i de to ovenstående afsnit, hvorfor jeg kun kortvarigt vil berøre denne logik her. Som førnævnt påvirker selection i høj grad nyhedsorganisationer, da journalister ikke længere

bestemmer, hvad der er og ikke er nyheder, eftersom det i højere grad nu bestemmes af brugeraktivitet og algoritmernes udvælgelse. På samme måde medfører dette, at brugere nu kan være med til at "bestemme" hvilke nyheder, de vil have mere eller mindre af, da platformene gennem datafication udvælger emner eller indhold baseret på real-time data, som både kan styres af brugeren (gennem hvad de vælger at give opmærksomhed), men som også styrer brugerens bidrag, da platformenes algoritmer ikke cirkulerer alt indhold lige meget.

Fra dette perspektiv med logikken om brugerudvælgelse virker sociale medie platforme derfor mere demokratiske, da de ikke er afhængige af ekspertbaseret udvælgelse. Det har flere politikere også udnyttet – eksempelvis Trump med hans dedikation til Twitter og "kamp" mod nyhedsorganisationernes spredning af fake-news, men også mainstream politikere, herunder Mette Frederiksen, der har udtalt, at aviser ikke længere har mange abonnenter, hvorfor hun prioriterer sociale medier fremfor interviews af traditionelle nyhedsorganisationer (Lavgesen, 2020). Van Dijck, Poell & de Waal påpeger dog, at sociale medier ikke nødvendigvis er mere demokratiske end massemediernes udvælgelse af nyheder, da nyhedsudvælgelsen på platforme er påvirket af teknologiske og kommercielle strategier (van Dijck, Poell, & de Wall, 2018, s. 17). Disse algoritmer er meget sjældent transparente, og det er derfor ikke til at vide præcist hvordan de fungerer. På trods af dette er algoritmerne blevet dominerende i mediemiljøet af platforme, hvor brugere nu stoler på algoritmerne i lige så høj grad, som de plejede at stole på troværdige eksperter.

Jeg vil påpege, at logikken om selection kan resultere i såkaldte ekkokamre, der også blev berørt i litteraturreviewet, da denne logik samler grupper med de samme holdninger, og automatisk holder denne gruppe væk fra andre grupper. Dette sker blandt andet igennem mekanismen med personalisering, hvor sociale medier på baggrund af algoritmer bestemmer interesser, ønsker og behov for hver enkel bruger og derved personliggør brugerens flow af indhold og reklamer (van Dijck, Poell, & de Wall, 2018, s. 18). Ifølge van Dijck, Poell & de Waal bygger denne personlige algoritme på Facebook både på den individuelle bruger, men også på større brugergrupper (van Dijck, Poell, & de Wall, 2018, s. 19). Det afgøres derfor både af den individuelle brugers venner og dem de følger, såvel som globale tendenser, der kan opveje brugerens personlige aktiviteter, eftersom Facebook sigter mod en balance mellem privat samtale og offentlig kommunikation

(eller mellem personalisering og popularitet). Dette kan dog være anderledes på andre platforme afhængig af deres forretningsmodel, og det er heller ikke sikkert, at Facebook ikke ændrer eller allerede har ændret i deres algoritmer. Eftersom en del af platformenes forretning er baseret på netop disse algoritmer, forbliver de højst sandsynligt skjulte for evigt. Derudover er de performative (idet de interagerer med konstant skriftende brugerdata), hvorfor algoritmernes valg aldrig kan forudsiges på forhånd, hvilket gør det svært at sige noget generelt om dette (van Dijck, Poell, & de Wall, 2018, s. 18). Netop mekanismen med personalisering og ekkokamre argumenterer KhosraviNik (2017) for, er en naturlig konsekvens af sociale mediers kommercielle design, da platformen forudsiger brugerens præferencer for at øge engagement og interaktion i stedet for at følge en public-service logik. Det er blevet diskuteret bredt om ekkokamre, og andre sociale medielogikker, fremmer populistisk indhold på sociale medier, hvilket litteraturreviewet også demonstrerede, hvor flere studier havde modstridende resultater om netværkslogikken og ekkokamre. Ikke desto mindre giver van Dijck, Poell & de Waal's teori, mulighed for at overveje, hvilke nye mønstre, strategier og muligheder sociale medier kan medføre for populistiske partier, politikere og diskurser.

Metode

Eftersom jeg bruger teori, der har en diskursiv (og konstruktivistisk) tilgang til populismen, er denne undersøgelse placeret inden for det kvalitative paradigme. Dette paradigme fokuserer på ord og udsagn (Bryman, 2016, s. 374), hvorfor jeg interesserer mig for *hvordan* noget siges, opleves eller fremtræder, hvilket giver en række fordele ift. at forstå menneskelige oplevelser og sociale processer, da jeg herved kan svare på, hvad der har betydning for vores fortolkningsprocesser (Brinkmann & Tanggaard, 2015, s. 12). Denne tilgang afspejler sig i min metode, da den er formet efter en forståelse af, at mening er socialt konstrueret, hvorfor jeg vil fokusere særligt på sproget, som førnævnt Wodak og Laclau også argumenterer for spiller en vigtig rolle i populismen (Laclau, 2005b, s. 18) (Wodak, 2015, s. 1). Med det sagt argumenterer både Wodak og Laclau også for, at konteksten spiller en vigtig rolle, hvorfor jeg også vil have fokus på den artikulation sproget indgår i, eftersom ord eller udsagn ikke giver meget mening i sig selv uden den sammenhæng, det er en del af (Laclau & Mouffe, 1985, s. 105). Som påpeget i forrige kapitel afspejler denne tilgang derfor en forståelse af, at sproget er konstituerende snarere end en refleksion af virkeligheden, da virkeligheden bliver italesat i én diskurs, hvorved andre diskurser og konstruktioner af virkeligheden derfor bliver ekskluderet.

Som denne subjektive tilgang afspejler, arbejder jeg inden for det interpretavistiske paradigme, eftersom jeg vil afdække menneskets forståelser og fortolkninger af verden, snarere end at forklare den, hvilket også bevirker, at jeg må sætte andre krav til at sikre reliabiliteten, dvs. resultaternes troværdighed, samt hvorvidt de er konsistente og dermed kan reproducere i lignende undersøgelser. Det kan dog diskuteres hvorvidt, det er relevant at kunne reproducere resultater i kvalitative undersøgelser, da jeg netop interesserer mig for unikke subjekter med hver deres kontekst. Derudover vil jeg også argumentere for, at der ikke findes forudsigende teorier og absolutte sandheder i studiet af mennesket og samfund, hvorfor det ikke giver mening at kunne reproducere resultaterne i denne undersøgelse. Konkret, kontekstafhængig viden er derfor i dette speciale mere værdifuld end "forgæves søgen efter forudsigende teori" (Flyvbjerg, 1991, s. 144), da man vil sidde fast i læreprocessens første trin (begynderniveau uden erfaring), hvis man kun bruger kontekstafhængig viden i studiet af mennesker af samfund. Derfor vil jeg i stedet have fokus på at approksimere reliabiliteten i undersøgelsen gennem en beskrivelse af, *hvordan*

meningsdannelsesprocessen udfolder sig i analysen (Bryman, 2016, s. 383). *Hvordan* referer her til interaktive processer i analysen og dataindsamlingen, eftersom jeg spiller en konstituerende og aktiv rolle i undersøgelsen, da jeg udvælger specifikke områder, personer og cases at fokusere på (Holstein & Gubrium, 2004, s. 142-143). Dette aktive element kan man dog argumentere for, at alle videnskabelige undersøgelser indeholder, hvorfor det snarere er et spørgsmål om, hvorvidt man reflekterer over det. På baggrund af det vil jeg derfor have særligt fokus på et såkaldt "gennemsigtighedsprincip" (Brinkmann & Tanggaard, 2015, s. 318), hvilket betyder, at jeg vil beskrive mine tolkninger og de valg, jeg træffer i analysen, så det bliver transparent og tydeligt, hvorfor jeg fortolker, som jeg gør. Derved bliver læseren også i stand til at vurdere mine resultater og tolkninger ud fra sine egne præmisser, hvilket er med til at sikre validiteten, da læseren kan foretage en intern og immanent kritik (Brinkmann & Tanggaard, 2015, s. 318).

Udvælgelse af cases

Jeg har undersøgt to cases, som begge er valgt, da de er særlige interessante for at forstå fænomenet populisme på sociale medier: Nye Borgerlige og Enhedslisten.

Nye Borgerlige, som tilhører den yderste højrefløj, er en interessant case, da de gennem de sidste par år både er stormet frem på sociale medier (eksempelvis er Facebooksiderne for Nye Borgerliges fire folketingsmedlemmer vokset med 160 % i gennemsnit siden sidste år) (bilag 2) og i meningsmålingerne (eksempelvis står de nu til at få 9,8 % af stemmerne i Danmark, dvs. en vækst på 7,4 % siden sidste folketingsvalg i 2019) (megafon.dk, 2021). Det er derfor interessant at undersøge deres succes og kommunikation på sociale medier i relation til populisme, herunder hvordan den populistiske diskurs eller "stil" udnyttes og manifesterer sig på Nye Borgerliges sociale medier.

Derudover er Nye Borgerlige særlig interessant for netop min undersøgelse, da de kan defineres som en typisk eller "mest sandsynlig" case (Flyvbjerg, 1991, s. 151), eftersom populisme i Europa historisk set har været forbundet med ekstreme højreradikale partier som Nye Borgerlige. Nye Borgerlige er derfor strategisk udvalgt som en *kritisk case*, da det giver mulighed for generaliseringsbetingelsen: "*Hvis det gælder for denne case, gælder det for alle (eller mange) cases.*" (Flyvbjerg, 1991, s. 151).

Enhedslisten er derimod valgt for at få en mere nuanceret forståelse af populismen på sociale medier, eftersom de tilhører den ydre venstrefløj. Da populisme i Europa generelt er forbundet med den ydre højrefløj, kan Enhedslisten derfor give mig mulighed for at forstå politiske partier som mere eller mindre populistiske, hvilket gør det interessant at undersøge i hvilken form, populismen manifesterer sig på deres sociale medier. Derudover er de valgt, da jeg ikke kun vil fokusere på højrefløjen, eftersom dette blev kritiseret af flere studier i litteraturreviewet, og da jeg vil forsøge at belyse populismen uden det normative element, som særligt Laclau har kritiseret (Laclau, 2005b, s. 19). Som førnævnt kan jeg dog ikke udelukke, at jeg vil undgå det normativt element fuldstændig, da jeg også beskæftiger mig med indholdet i den højreradikale diskurs (Nye Borgerlige), hvorfor jeg højst sandsynligt ikke kan undgå kendetegn som racisme og eksklusion, da det (ifølge Wodak) er en del af den højrepopulistiske diskurs. Ved at inddrage to forskellige politiske ideologier kan jeg dog netop brede diskussionen af populisme ud, uden at "fordømme" eller på forhånd definere populismelogikken som "farlig".

Derudover er Enhedslisten særlig interessant for denne undersøgelse, da jeg vil argumentere for, at de også kan defineres som en kritisk case, eftersom de repræsenterer en "mindst sandsynlig case" (da populisme i Europa historisk har forbundet med højreorienterede partier), dvs. de giver mulighed for den negative form af den førnævnte generaliseringsbetingelse: *"Hvis det ikke gælder for denne case, gælder det for ingen (eller få) cases."* (Flyvbjerg, 1991, s. 151).

Afgrænsning

For at undersøge, hvordan populismen manifesterer sig på sociale medier for Nye Borgerlige og Enhedslisten har jeg analyseret Facebook og Twitter posts fra de mest fremtrædende politikere i hvert parti. Med fremtrædende politikere mener jeg både toppositioner i partiet samt politikere i partiet, der har en meget aktiv kommunikationsadfærd på sociale medier. Eftersom Nye Borgerlige kun har fire folketingsmedlemmer, har jeg udvalgt alle disse fire politikere, da de alle er meget aktive på sociale medier (især på Facebook med ca. et post hver dag (se bilag 2)): Pernille Vermund, Mette Thiesen, Lars Boje Mathiesen og Peter Seier Christensen.

Hos Enhedslisten har jeg ligeledes udvalgt fire politikere, herunder Pernille Skipper (da hun indtil for nylig har været politisk ordfører for Enhedslisten), Rosa Lund og Søren Søndergaard (da de er

meget aktive på både Facebook, og især på Twitter (se bilag 2)) samt Mai Villadsen, da hun er ny politisk ordfører.

Jeg har begrænset medierne til Facebook og Twitter, da de udvalgte politikere er mest aktive på disse sociale platforme, og da de er mest relevante ift. politik, eftersom Facebook bruges til at nå vælgergrupper, hvorimod Twitter i højere grad bruges til at nå andre politikere og journalister for at påvirke mediernes agenda (Ekman & Widholm, 2014). Derudover indikerede litteraturreviewet også, at disse medier er mest relevante, eftersom mindst en af disse platforme blev undersøgt eller diskuteret af størstedelen af litteraturreviewets studier.

For at afgrænse dataindsamlingen yderligere, har jeg udvalgt Tweets og Facebookposts indenfor bestemte emner. Disse emner er defineret efter partiernes mest fremtrædende politiske værdier samt de mest fremtrædende sager, der har været diskuteret politisk de seneste par år for hvert parti. Denne udvælgelsesmetode er valgt, da jeg ikke kun vil undersøge de nyeste posts, eftersom disse højst sandsynligt kun ville omhandle Corona-sager, og da jeg netop er interesseret i, hvordan populismen kommer til udtryk gennem partiernes kerneværdier. Jeg har derfor valgt følgende politiske emner:

- Ulighed/lige løn (Enhedslisten)
- Klimapolitik (Enhedslisten)
- Udlændingepolitik (Nye Borgerlige)
- Inger Støjbergs rigsretssag (Nye Borgerlige)
- Minksagen (Enhedslisten og Nye Borgerlige)

Gennem analyseværktøjet Fanpage Karma har jeg downloadet alle Facebookposts og Tweets i perioden fra den 29. marts 2018 til den 29. marts 2021 fra de udvalgte politikeres profiler. Jeg har valgt denne tidshorisont, da jeg som fornævnt gerne vil have en periode før Corona med, men samtidig heller ikke vil for mange år tilbage.

Jeg har som udgangspunkt indsamlet 100 posts inden for hvert emne, hvoraf platformen og de udvalgte politikeres bidrag varierer alt efter hvor meget, de har postet om de enkelte emner. I nogle tilfælde er der dog under 100 posts om et emne, hvorfor jeg i disse tilfælde har medtaget alle posts (for eksempel er der kun 43 posts om Inger Støjberg sagen). I de tilfælde, hvor der er

over 100 posts, har jeg begrænset udvalget ved at selekttere efter bestemte tidsperioder, der er særlig relevante for de enkelte emner:

- Ulighed/lige løn (Enhedslisten)
 - Perioden omkring oktober-december 2019: Der blev forhandlet og vedtaget en finanslov for 2020, der havde specifikt fokus på at mindske uligheden.
 - Perioden omkring oktober-december 2020: Der blev forhandlet og vedtaget en finanslov for 2021 med fokus på at styrke velfærden og fællesskabet.
 - Perioden omkring 1. maj 2019 og 2020: Arbejdernes internationale kampdag
- Klima (Enhedslisten)
 - Perioden omkring maj-juni 2019: Valgkamp i denne periode (folketingsvalg). Valget blev omtalt som et "klimavalg" af flere medier og politiske kommentatorer.
 - Perioden omkring september-december 2019: Enhedslisten forhandlede klimalov i denne periode.
 - Perioden omkring maj-juni 2020: Regeringen kom med et udspil til en klimahandleplan.
 - Perioden omkring september 2020-marts 2021: Et grønt finanslovsudspil fra regeringen og vedtagelse af en aftale omkring en grøn skattereform.
- Udlændinge og indvandre (Nye Borgerlige)
 - Perioden omkring november-december 2020: Nye Borgerlige ville indrykke annoncer med Charlie Hebdos satiretegninger for at vise sympati med den franske skolelærer Samuel Paty.
 - Perioden omkring januar-marts 2021: Nye Borgerlige blev Danmarks tredjestørste parti målt på medlemstal, hvilket deres integrationspolitik fik æren for af flere medier.

Dette har resulteret i alt i 482 Twitter- og Facebook-opslag. I bilag 3 kan ses, hvor mange posts, jeg har udvalgt fra hver politiker inden for de forskellige emner.

Databehandling

For at strukturere materialet og være i stand til at analysere og diskutere, hvordan populistiske diskurser fremstår og differentieres, har jeg valgt at gøre brug af kodning, dvs. tags/etiketter til tildeling af meningsenheder (Miles & Huberman, 1994, s. 56-58) Jeg har først brugt en åben, induktiv kodning, hvor jeg har brugt etiketter til at få den bogstavelige mening af dataene samt for et overblik over, hvad politikerne "taler om" (Seale, 2018, s. 433). Eftersom temaerne allerede er udvalgt på forhånd af mig, mener jeg her in-vivo koder, dvs. data-drevet kodning, hvor jeg koder efter ord, der fremkommer i teksten. For eksempel har Nye Borgerlige et overordnet tema om at indvandre er farlige og begrundet dette med forskellige påstande om, at indvandre medfører vold, terror, kriminalitet, og at de ødelægger Danmarks kulturelle og økonomiske velstand. Disse påstande har jeg derfor kodet som subkoder til det overordnede emne. På denne måde kan jeg få et overblik over, hvad politikerne taler om i relation til de forskellige emner:

Koder og subkoder	Citater fra data som eksempler på hvordan politikerne snakker om temaerne
Indvandre er farlige • Pga. kriminalitet • Pga. terror og vold • De smitter med corona (er skyld i nedlukningen) • De ødelægger den kulturelle velstand (danske værdier) • De ødelægger den økonomiske velstand	28/3-21 PSC: "Mens venstrefløjen deler billeder af søde tøjdyr, så lad os huske på, hvad Islamisk Stat var og er. Halsoverskæringer, afhugning af hoveder, voldtægter, slaveri, tortur. Et grænseløst had til alt hvad vi står for. Nej, de skal ikke hertil." 17/3-21 MT: "Jeg er ikke i tvivl om, at vores samfund er blevet mere råt på grund af den massive indvandring fra Stormellemøsten. 10 ud af 12 overfaldsvoldtægter begås af indvandrere eller efterkommere. Mandlige ikke-vestlige efterkommere er over dobbelt så kriminelle som danske mænd. Næsten halvdelen af de indsatte i danske fængsler er indvandrere og efterkommere. Voldsomme overrepræsentationer" 12/2-21 PV: "ISLAM HVERKEN KAN ELLER SKAL INTEGRERES I SAMFUNDET. Islam er som ideologi gennemsyret af vold. Det er helt tydeligt, når man ser på statistikkerne. Ligegyldigt hvor mange pædagoger og SSP'er politikerne sender ud i de belastede områder, kan islam ALDRIG integreres i Danmark." 4/3-21 PSC: "Knap hver fjerde smittet er ikke-vestlig indvandrer/efterkommer. Vi har set det igen og igen. Voldsomme smitteudbrud i indvandrer kvarterer, senest i Vollsmose. (...) Vi andre betaler prisen for det, her i form af ekstra nedlukning af samfundet, øgede udgifter mm." 27/2-21 PV: "Det er utåleligt, at danskerne skal betale så høj en pris, som vi gør, fordi der stadig er problemer med at stoppe smitten i indvandrer tætte byer og områder." 29/12-20 PSC: "De hader og foragter os. Vores kultur. Vores levevis. Os. De strømmer hertil, i de seneste årtier som "flygtninge", dvs velfærdsmigranter. Vågn nu op. Det må stoppe. Islam er i opposition til grundlæggende danske værdier som frihed, demokrati og ligestilling mellem kønnene." 27/1-21 PV: "Så længe vi accepterer volden som ideologi i de muslimske parallelsamfund, vil vi skulle leve med den indvandrevold, der præger gadebilledet og nattelivet. Skyderier i gaderne er blevet hverdagsagtigt. Det har indvandrerbanderne sørget for, at alt for mange har vænnet sig til. Overfald og røverier begået af muslimer mod sagesløse borgere i nattelivet og i den offentlige transport kan vi læse om i lokalaviserne hver dag. De store medier ignorerer det.(...) Sådan bliver det i en kultur, der opdrager med vold.(...)Men det er et endnu større problem, at mange af de muslimske familier, hvor børnene opdrages med og til vold, har fået dansk statsborgerskab, selvom de tydeligvis sætter islamiske værdier højere end de danske."

Se bilag 5 for kodningseksempler med andre in-vivo koder.

Ud fra den åbne kodning har jeg herefter kodet mere strategisk og deduktivt, da jeg har udvalgt interessekoder (både ud fra min teori og in-vivo koderne), som jeg har søgt specifikt efter i datamaterialet, herunder udtryk eller sætninger, der svarer til interessekoden. For eksempel har jeg interessekoden "Antagonisme", da populismelogikken på det ontologiske niveau konstruerer en folkelig pol i antagonistisk modsætning til en elite. Denne elite ændrer sig dog fra emne til emne, hvilket subkoderne afspejler: De rige/bankerne, regeringen/magthaverne, politikerne i

Folketinget, venstrefløjen, medierne og eksperterne:

Antagonistisk modsætning mellem "folket" og: • Regeringen/Magthaverne • Politikerne • Venstrefløjen • Medierne • Eliten/den øverste del af samfundet • Eksperterne	12/2-21 MT: " 13 islamister er blevet varetægtsfængslet, og syv er sigtet for at have planlagt et eller flere terrorangreb eller medvirket til forsøg på terror. Tak til vores fantastiske politi og efterretningstjeneste, der har taget affære. Dem, der passer på os. Til gengæld ingen tak til de politikere, der har lukket de islamistiske uhyrer ind i vores land. Politikere, der lader hensynet til forældede konventioner stå over hensynet til danskernes sikkerhed. Jeg er så forbandet træt af politikere, der siger, at vi skal stå sammen. Politikere, der siger, at vi skal leve, som vi plejer. Politikere, der på samme tid sidder på hænderne. Deres samme kvalmende automatreaktion, som er så nem at komme med, når man sidder bag Christiansborgs tykke og terrorsikrede mure. Det er danskerne, der oplever utrygheden. Det er danskerne, der oplever friheden skride. Det er danskerne, der har muligheden for at sige fra." 8/11-20 PV: " Det er statens og politikernes ansvar at sikre, at det frie ord bevares og forsvares. Jeg forstår om nogen, at det som dansker til tider kan føles utrygt at leve et frit liv, sådan som vores samfund og verden omkring os ser ud i dag. Men når jeg ser på lande og kulturer, der har underkastet sig totalitære ideologier og undertrykkende styreformer, så er det min klare overbevisning, at et liv i ufrihed på alle måder er værre. Hvis vi som folk bøjer af for volden og truslerne, så afhænder vi friheden. Bid for bid. Vi må insistere på, at magthaverne garanterer os vores frihed og sikkerhed." 18/12-20 PSC: " Så er der blevet masseuddelt danske statsborgerskaber igen. Herunder til kriminelle. Jeg stemte naturligvis imod. Men der var som sædvanlig et stort flertal for. Mon befolkningen virkelig er enig i det? Jeg tvivler. 27/12-20 PV: "(...)Et stort flertal af de politikere, der sidder i Folketinget, bryster sig af at være konsekvente over for kriminelle udlændinge. Men faktum er, at de er mere konsekvente i deres hensyn til forældede og landsskadelige konventioner. Umiddelbart før jul stillede Nye Borgerlige forslag om at udvise kriminelle udlændinge efter første dom. (...) De konventionsforherligende partier ville ikke udvise kriminelle udlændinge efter første dom. De stemte imod. (...) Vi får aldrig 90 mandater alene. Men hvis vi er tilstrækkeligt mange, der vil en anden fremtid for vores børn, så er der stadig håb. For ved fælles hjælp kan vi blive så stærke, at
--	---

Se bilag 5 for kodningseksempler med andre interessekoder.

Derudover har jeg også anvendt de andre kendetegn for populisme på det ontologiske niveau som interessekoder. For eksempel definerede jeg i min analysestrategi, at populismen altid hænger

sammen med noget, der truer, hvorfor jeg med interessekoden "Trussel" og dens subkoder kan definere, hvem der trues om hvad. Herudover har jeg i løbet af kodningen også kodet efter de forskellige demands, politikerne opstiller som utilfredsstillede behov – for eksempel opstiller Nye Borgerlige et utilfredsstillet behov for menneskerettigheder (kun for de "rigtige" danskere) samt et utilfredsstillet behov om asylstop (se bilag 5).

Som det fremgår af den fulde kodeliste i bilag 4 har jeg dog også brugt interessekoder, der afspejler populismen på det ontiske niveau, eftersom jeg har søgt efter indhold, der definerer "Syndebukke" (da højrepopulister ifølge Wodak konstruerer frygt, hvor syndebukke får skylden for at true samfundet), den "rigtige" befolkning (da Wodak argumenterer for, at denne defineres gennem grundprincipper), en nationalistisk fortid (da Wodak mener populister bruger dette som element til at konstruere frygt) osv.

Ud over dette har jeg også brugt interessekoder fra mit teoriafsnit om sociale mediers logikker, herunder koden "datafication", som referer til de sociale mediers evne til at indsamle, gengive og cirkulere data live. For eksempel har jeg brugt denne kode, når politikerne opfordrer deres følgere til at dele deres opslag, når de selv deler og svarer på indhold, eller når de tweeter/poster direkte fra folketingsalen. På samme måde har jeg kodet med "commodification", når politikerne bruger de sociale medier som "news aggregators", dvs. når de deler officielle eller ikke-officielle nyheder. Den fulde kodeliste fremgår af bilag 4.

Med denne metode og kodningsstrategi får jeg et overblik over, hvordan specifikke populistiske diskurser fremstår i relation til Enhedslistens og Nye Borgerliges politikere, hvilket gør mig i stand til at analysere, hvordan populistiske diskurser differentieres mellem de to partier, som i sidste ende giver mig mulighed for at karakterisere, hvordan populisme manifesterer sig på sociale medier. I næste afsnit er denne analyse beskrevet.

Analyse

For at afdække om og hvordan sociale medielogikker understøtter en populistisk logik, vil jeg først analysere, hvordan Nye Borgerlige konstruerer forskellige utilfredsstillende demands og diskurser om "de fremmede", magteliten og "folket". Herefter vil jeg sammenligne dette med Enhedslistens konstruktion af utilfredsstillende demands samt diskurser om "folket" og "eliten".

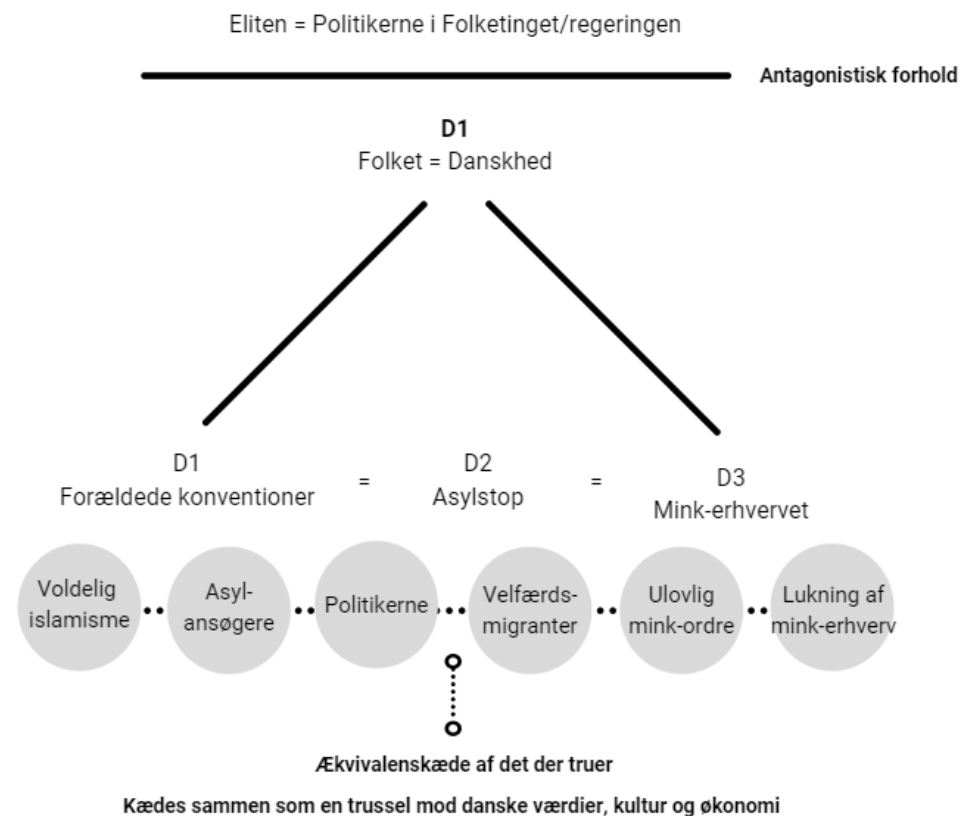
Som analysen demonstrerer, er det tydeligt, at de to partiers demands begge indeholder partipolitiske dimensioner, men på baggrund af den måde hvorpå specifikke populistiske diskurser fremstår og differentieres mellem de to partier på hhv. Facebook og Twitter, argumenterer jeg for, at sociale medielogikker påvirker og understøtter den populistiske logik, herunder folket som en tom signifer, da politikere blandt andet har mulighed for at fragmentere udtrykket af de partikulære demands på sociale medier, så det partikulære og samlede demand fremstår mere sammenhængende. Dette gør det, sammen med logikkerne om selection og commodification, lettere for politikerne at agere populistisk, og rette sig mod en hegemonisk kamp imod et etableret system samt bruge radikale udsagn, der dog både forstærkes og svækkes af de to partiers forskellige måder at bruge stil og retorik.

Nye Borgerlige

I dette afsnit vil jeg analysere, hvordan den populistiske logik kommer til udtryk på Nye Borgerliges profiler, herunder hvordan de konstruerer forskellige antagonistiske modsætninger med "folket" på den ene side og "farlige fremmede" og magthaverne på den anden side. Derudover vil jeg undersøge, hvordan og hvilke sociale medielogikker Nye Borgerlige udnytter, samt hvordan det forstærker de antagonistiske positioner og understøtter idéen om folket som en tom signifer.

Partikulære demands: Konventioner, asyl og mink-erhvervet

Som defineret af Laclau er demands den analyseenhed, man bør tage udgangspunkt i, når man skal finde frem til den bestemmende logik, populisme følger (Laclau, 2005a, s. 152-153). Derfor vil jeg først definere og uddybe de demands, som Nye Borgerlige fremsætter i datamaterialet, herunder om asylstop, forældede konventioner og mink-erhvervet. Derefter vil jeg uddybe de antagonismer, de baserer sig på:

Som modellen ovenfor viser, er de utilfredsstillede behov om konventioner, asyl og mink-erhvervet, som Nye Borgerlige fremfører i datamaterialet, partikulære, da de samlet repræsenterer et generelt behov om at gøre noget ved eliten/Folketingets beslutninger, eftersom dette "truer" danskheden, herunder både de danske værdier, den danske kultur og den danske økonomi. Disse trusler baserer sig på forskellige antagonismer (de fremmede og magteliten), hvilket er gennemgået efter dette afsnit om demands. På samme tid, som modellen også viser, artikuleres der en ækvivalenskæde, som inkluderer de forskellige eksempler på, hvordan folket trues (voldelig islamisme, asylansøgere, ulovlig mink-ordre osv.), hvorfor danskheden/dansk nationalisme bliver et samlet behov – eller et totalitært Demand 1, som Laclau definerer det.

Det første utilfredsstillede behov, jeg har identificeret i datamaterialet, er et behov eller en kamp for menneskerettigheder til "de rigtige danskere" (D1 i modellen ovenfor). Med menneskerettigheder mener jeg den europæiske menneskerettighedskonvention, som Danmark har tilsluttet sig. I datamaterialet kommer det til udtryk, at Nye Borgerlige mener, at denne

konvention er forældet, da den nu bruges til formål som aldrig var meningen, eftersom den, ifølge Nye Borgerlige, tillader migranter at få statsborgerskab, hvorefter det bliver umuligt at fratage dette statsborgerskab og udvise dem fra Danmark, hvis de begår kriminalitet:

Til gengæld ingen tak til de politikere, der har lukket de islamistiske uhyrer ind i vores land. Politikere, der lader hensynet til forældede konventioner stå over hensynet til danskernes sikkerhed.

(12/2-21 MT, bilag 3)

Et stort flertal af de politikere, der sidder i Folketinget, bryster sig af at være konsekvente over for kriminelle udlændinge.

Men faktum er, at de er mere konsekvente i deres hensyn til forældede og landsskadelige konventioner.

(26/12-20 PV, bilag3)

- Hensynet til danskernes sikkerhed skal vægte højere end hensynet til forældede konventioner

Vi skal have vores frie og trygge Danmark tilbage. Det kæmper vi hver evig eneste dag for i Nye Borgerlige. Det er nu, det gælder.

Del gerne.

(1/12-20 MT, bilag 3)

Som det fremgår af disse eksempler, er det største problem ifølge Nye Borgerlige, at denne forældede konvention giver kriminelle udlændinge lov til at blive i Danmark, hvilket ødelægger friheden i Danmark, da man nu ikke længere kan være tryk og sikker (se evt. bilag 5 for flere kodningseksempler). Nye Borgerlige går derfor ind i en diskursiv kamp, eftersom de forsøger at omdefinere menneskerettighederne i en højre nationalistisk position, hvor disse rettigheder kun inkluderer "de rigtige" danskeres rettigheder til at kunne udvise landsforrædere og kriminelle fra landet ved at fratage dem deres statsborgerskab (jf. *"Hensynet til danskernes sikkerhed skal vægte højere end hensynet til forældede konventioner"*).

Hvem "danskerne" præcis inkluderer, defineres ikke eksplicit, hvorfor Nye Borgerlige definerer diskursen om folket negativt, herunder ved at udelukke fra "danskheden" - dvs. gennem det modsatte af "danskerne", hvilket i ovenstående eksempler er kriminelle udlændinge og "islamistiske uhyrer" (uddybet i afsnit "De farlige fremmede"). Derudover gør Nye Borgerlige ofte brug af udtryk som *"vores fjende"* (29/3-21 PSC, bilag 3), *"vores frie Danmark"* (14/2-21 MT, bilag

3), *"vores samfund"* (13/3-21 PSC, bilag 3), *"vores kultur"* (29/12-20 PSC, bilag 3) osv., og på tværs af de forskellige Twitter- og Facebook-indlæg er det derfor tydeligt, at der artikuleres en form for ækvivalenskæde med forskellige eksempler på, hvem "vi" og "folket" er, eftersom disse ligger udenfor diskursen om "farlige fremmede" og "eliten". Både de ældre på plejehjem (9/11-20 MT + 25/10-20 PSC, bilag 3), landmændene (18/11-20 PV, bilag 3), minkavlere (16/11-20 LBM, bilag 3), de danske virksomheder (10/1-21 PV, bilag 3), politiet (11/2-21 PV + 12/2-21 MT, bilag 3) og "almindelige" danskere som Cecilie, Jan og det pensionerede ægtepar Erik og Esther (16/3-21 PV + 7/11-20 MT + 1/11-20 MT, bilag 3) er eksempler på "folket", som indikerer, at Nye Borgerliges begreb om det danske folk er bredt, og den vigtigste egenskab for at tilhøre denne gruppe er nationalitet, dvs. at være indfødt dansker. Statsborgerskab er dog ikke tilstrækkeligt for at være en del af "folket", eftersom "udenlandske statsborgere" både udgør en økonomisk og kulturel trussel for Danmark, og burde få frataget deres statsborgerskab (13/2-21 PSC + 15/3-21 PV + 11/3-21 PSC, bilag 3) (uddybnet i afsnit "De farlige fremmede"). Derudover vil jeg også påpege, at denne definition af "folket" tydeligt viser en partipolitisk dimension, da folket ikke kun inkluderer almindelige borgere, men også erhvervsdrivende, hvilket er i tråd med Nye Borgerliges ideologiske position som et liberalt, højreorienteret parti.

Man derfor sige, at det danske "folk" defineres gennem udelukkelse, idet Nye Borgerlige definerer diskursen om "folket" negativt ved at udelukke bestemte befolkningsgrupper fra "danskheden", hvorfor "vi" konstrueres gennem det, det ikke er. Denne tomme signifier om "folket" bliver dog tydeligere gennem de trusler, det står i antagonistisk modsætning til, hvilket er gennemgået efter dette afsnit om demands.

Ved at definere "danskerne" i modsætning til indvandrere, bliver demandet om danskernes ret til at kunne udvise kriminelle indvandre derfor også tydelig:

VI SKAL IKKE LEVE I FRYGT

Somalieren, Mohamed Geele, der for 11 år siden angreb tegneren Kurt Westergaard med en økse, blev ved Højesteret dengang idømt ti års fængsel og udvisning fra Danmark.

Han har nu afsonet sin fængselsstraf, men udvisningen har ikke fundet sted.

Den kriminelle somalier befinder sig stadig i Danmark, fordi myndighederne vurderer, at det er for farligt for ham at rejse til Somalia.

Det er jo helt absurd.

Magthaverne sætter hensynet til en kriminel udlænding højere end hensynet til den danske befolknings frihed og sikkerhed.

Og det værste er, at somalieren, der angreb Kurt Westergaard, langt fra er den eneste, der får særbehandling.

I øjeblikket er der ialt 111 udenlandske statsborgere, der har fået en udvisningsdom fra Danmark, men som ifølge myndighederne ikke kan sendes hjem.

Hvad i alverden tænker magthaverne dog på?

Og hvordan kan et flertal i Folketinget acceptere, at regeringen ikke sikrer håndhævelse af de love, som vedtages, og som domstolene dømmer efter?

Udvisningsdømte udlændinge skal naturligvis aldrig kunne gå frit rundt på dansk jord til fare og frygt for danskerne.

Hvis udvisningsdømte ikke frivilligt forlader Danmark, så må de opholde sig på et sted, hvor der kun er én dør ud - og det er døren ud af landet.

Vi skal ikke lade os kue. Danskerne skal kunne leve i fred

(15/3-21 PV, bilag 3)

I dette opslag er det tydeligt, at Pernille Vermund fremsætter et utilfredsstillet behov på vegne af den danske befolkning gennem udtryk som *"VI SKAL IKKE LEVE I FRYGT"* og *"Vi skal ikke lade os kue"*. Ved at bruge udtryk som *"vi"* og *"vores"* placerer Vermund sig dermed på folkets (herunder danskernes) side og indikerer, at hun tager dem, deres liv og sikkerhed alvorligt i modsætning til *"politikerne"* og det store flertal i Folketinget, der følger de forældede konventioner fra EU, og derved heller ikke vil opfylde folkets behov for at afskaffe konventionerne. På samme måde forstærker eksemplet med somalieren og Kurt Westergaard behovet som utilfredsstillet, da dette bliver et eksempel på, hvorfor det er nødvendigt for folket at afskaffe EU's konventioner, eftersom det tillader udvisningsdømte at kunne *"gå frit rundt på dansk jord til fare og frygt for danskerne"*, og derved truer folkets frihed og sikkerhed.

Et andet utilfredsstillet behov, der kommer til udtryk flere gange i datamaterialet fra Nye Borgerlige, er et behov for asylstop. Dette behov kommer på baggrund af flere påstande om, at migranter fra muslimske lande ikke kan integreres i samfundet, hvorfor de ødelægger Danmarks

kulturelle velstand (de er i opposition til danske værdier), de har en voldelig kultur og begår kriminalitet, for eksempel:

Stop asylindvandringen. Vi vil ikke have flere af denne slags mennesker til Danmark!

Vi skal have stoppet hverdagsterroren. Det betyder hårdere konsekvens, udvisninger og stop for yderligere asylindvandring.

Hverdagen bliver ødelagt for os alle. En hverdagsting som at gå på biblioteket er Jan nu stoppet med. Pga angst for at blive overfaldet af "utilpassede unge". Vi ved godt hvad de kodeord betyder.

"»Man bliver utryg og angst. Jeg kommer ikke på biblioteket mere, og det ved jeg også, at der er mange andre ældre, der heller ikke gør,« siger han."

"Jan Teslaks brøde bestod i, at han reagerede på det, som han kalder 'indvandrerunges asociale adfærd'.

»De var fem stykker, som kørte rundt på kontorstolene og larmede og var i gang med at ødelægge inventaret på biblioteket. Jeg bad dem om at lade være, for det er vores allesammens ejendom. Så kom der en bagfra og slog mig ned,« siger han."

"Politiet fandt efterfølgende frem til gerningsmanden, der har et arabisk-klingende efternavn. Men da han på gerningstidspunktet var 14 år, skete der ikke mere, fremgår det af et brev sendt til Jan Teslak."

(2/10-20 PSC, bilag 3)

Her er det tydeligt, at der fremsættes et behov blandt hele folket (gennem flertalsformen "os"/"vi") om at få stoppet asylindvandringen, eftersom det forhindrer almindelige gøremål som at gå på biblioteket, og medfører en frygt for at blive overfaldet. På denne måde konstrueres der en frygtskabende diskurs, da alle asylindvandre fremstilles som "den slags mennesker", dvs. dem der begår "hverdagsterror", hvilket skaber en angst og begrænsning for almindelige danskere, som Jan og de andre ældre er eksempel på. Denne frygtdiskurs indikerer dermed, at der må gøres noget nu, herunder stoppe yderligere asylindvandring, da det ellers vil medføre flere overfald og utryghed, eftersom politiet ikke engang kan gribe ind og stoppe dette (jf. *"politiet fandt efterfølgende frem til gerningsmanden (...), men der skete ikke mere (red.)"*).

Ud over denne trussel mod danskernes sikkerhed, konstrueres asylindvandrere også som en trussel mod Danmarks økonomi og velfærdssamfund:

TOTALT ASYLSTOP NU!

Det har været Nye Borgerliges politik fra starten. Det er grunden til, at jeg er gået ind i politik. At kæmpe for at bevare Danmark som Danmark. Der er alt for mange, som stadig ikke har forstået, hvor kritisk en situation vi står i. Se til Sverige. Se til Frankrig. Vi har en pligt til at forsvare vores land og overlade det i god behold til de generationer, der kommer efter os.

Disse syrere kom til Danmark i "midten af 2010'erne". Det betyder uden tvivl, at de kom med masseinvasionen i 2015. Syrerne gik fra at være en minimal gruppe i Danmark til at være en af de største grupper i Danmark. Og naturligvis var de ikke flygtninge. Ingen flygter fra Syrien til Danmark. Eller fra Afghanistan til Danmark. Det er migranter, som søger at forbedre deres levevilkår. En stor del som bistandsklienter der nasser på danskerne i år og årtier. Hvis jeg pludselig havde behov for at flygte, "flygtede" jeg nok heller ikke til Burundi eller Bhutan. At Danmark accepterer dem som flygtninge, er en form for institutionaliseret idioti. Alle kan sige sig selv, at det ikke passer.

Disse syriske "flygtninge" har så takket for gæstfriheden med at forsøge at slå os ihjel (med forbehold for at de ikke er dømt endnu).

(12/2-21 PSC, bilag 3).

Her er det tydeligt, at der er behov for asylstop for at bevare Danmarks økonomiske velstand, eftersom Peter Seier Christensen i dette Facebook-indlæg argumenterer for, at asylindvandre ikke er flygtet fra sit land, men snarere frivilligt har forladt landet for at bosætte sig Danmark for at forbedre deres levevilkår ved at "nasse" på danskerne. I dette eksempel er regeringen og politikernes rolle tydeliggjort, da Christensen definerer asyl som "institutionaliseret idioti", hvilket indikerer, at politikernes beslutninger har medført disse migranter, der nu både truer Danmarks kulturelle og økonomiske velstand (se eventuelt kodningen "Nye Borgerlige Demand 2", bilag 5). På denne måde forstærkes behovet derfor også som utilfredsstillet, da politikerne ikke handler på problemet, selvom "*alle kan sige selv, at det ikke passer*". Her vil jeg påpege, at Wodaks begreb om 'arrogance of ignorance', der er typisk for højre populistiske partier, også kommer til syne, eftersom Christensen appellerer til den sunde fornuft, da der lægges større vægt på Christensens grundlæggende evne til at opfatte og forstå migranternes formål med at søge asyl, hvilket deles af alle andre (jf. "*alle kan sige selv*"). Den form for commonsense mening, der kommer til udtryk her, kan derfor beskrives som evnen til at se tingene som de er, og et krav om at gøre tingene, som de burde gøres.

Det sidste utilfredsstillede behov, jeg har identificeret i datamaterialet fra Nye Borgerlige, er et behov om at bevare mink-erhvervet, eftersom jeg inkluderede mink-sagen i min dataindsamling. Man kan argumentere for, at dette demand også repræsenterer et mere generelt, liberalt demand om mindre statslig indblanding og regulering, hvilket igen er i tråd med Nye Borgerliges politiske

position som et liberalt højreorienteret parti. I dette behov om at bevare mink-erhvervet bliver der derfor også rejst krav fra Nye Borgerlige om at støtte følgeerhverv, samt argumenteret for (ligesom i de to andre behov), at regeringen ødelægger Danmarks økonomi og traditioner ved ikke at opfylde behovet:

Det må dog også være rimeligt, at regeringen gør alt, hvad man kan, for at sikre minkerhvervets overlevelse i Danmark, så den danske tradition for produktion af høj kvalitetsskind kan komme på fode igen, når corona-krisen er overstået.

Dansk minkavl er det bedste i verden. Det er en milliard eksportforretning, og det er livsgrundlaget for tusindvis af danske familier.

Minkavl er en del af dansk tradition og en vigtig del af dansk erhvervsliv.

(4/11-20 PSC, bilag 3)

Som det fremgår i dette eksempel, vil afskaffelsen af mink-erhvervet ikke kun gå ud over dansk økonomi og erhvervsliv (jf. det er en "*milliard eksportforretning*" (4/11-20 PSC + 5/11 LBM, bilag 3)), men også en del af den danske kultur, da det er et "*stolt og traditionsrigt erhverv*" (14/11-20 PSC, bilag 3), som har taget årtier at opbygge, hvorfor behovet for at bevare erhvervet manifesteres gennem disse påstande. Udover regeringen svigter erhvervslivet i Danmark, har Nye Borgerlige også fokus på regeringens magtmisbrug under Corona-krisen, herunder særligt regeringens ulovlige ordre om at aflive alle mink, hvilket Nye Borgerlige konstruerer som en trussel mod det danske demokrati:

Derfor kommer vi heller ikke til at medvirke til en lovliggørelse af regeringens lovbrud.

Det er en sorgens dag for det danske demokrati og retsstat. Regeringens støttepartier har sandsynligvis lavet en modbydelig studehandel.

(16/11-20 LBM, bilag 3)

Nye Borgerlige har forladt forhandlingerne om aflivning af mink. Vi vil ikke medvirke til en lovliggørelse af regeringens lovbrud. Det er en sorgens dag for det danske demokrati og vores retsstat. Heldigvis er vi en samlet opposition, der siger fra. [#dkpol](#)

(16/11-20 PV, bilag 3)

Det vil være en hån mod grundloven, demokratiet og folkestyret, hvis de røde støttepartier beskytter statsministeren.

Statsministeren skal stilles til ansvar for sit lovbrud. Det er sådan, det fungerer i et demokrati og i en retsstat.

Del, så vi kan lægge et stort pres!

(18/11-20 MT, bilag 3)

I ovenstående eksempler er det tydeligt, at hvis kravet om at beholde mink-erhvervet i Danmark ikke opfyldes, vil det medføre en trussel mod hele demokratiet og retsstaten, da afviklingen af mink-erhvervet ikke er i borgernes interesse (jf. det er vigtigt for dansk kultur og økonomi), og da borgerne ikke kan gøre noget på trods af demokratiet, eftersom regeringen ikke overholder loven og misbruger deres magt. Det er vigtigt at bemærke her, at denne trussel mod demokratiet også kommer til syne i de to andre utilfredsstillede behov (afskaffelse af EU's konventioner og asylstop), da der i disse behov også blev skabt en forståelse af, at "politikerne"/magthaverne ikke vil lytte til borgernes ønsker og behov.

Denne trussel mod demokratiet kommer endnu tydeligere til udtryk i dette Facebook-opslag fra Pernille Vermund, hvor den ulovlige ordre er grundlaget for truslen:

GIV MAGTEN TILBAGE TIL DANSKERNE 🇩🇰

Regeringen bryder loven og smadrer et helt erhverv.

Hundredevis af danskere mister fra den ene dag til den anden deres livsværk.

Tusinder mister deres jobs.

Politiet, hæren og Fødevarestyrelsen rykker ud uden lovhjemmel.

Mink bliver kvast ihjel, spredt over lange strækninger på de jyske landeveje og begravet så amatøragtigt, at de nu trænger op gennem jorden.

Og det eneste, vi hører fra regeringen og venstrefløjen, er den evindelige snak om 'tonen i debatten'???

Jeg kan næsten ikke rumme det.

Hvordan kan magthaverne være kommet så langt væk fra de mennesker, hvis liv og skæbne de dagligt skalter og valter med?

Politik er simpelthen blevet for virkelighedsfjernt.

Lad os få magten tilbage til danskerne.

Politikerne skal bestemme mindre og danskerne skal bestemme meget mere selv - også over flere af deres egne penge! 🇩🇰

(27/11-20 PV, bilag 3)

Ved at italesætte magtmisbruget eksplicit ("*regeringen bryder loven*"), og ved at bruge den førnævnte bestemte forståelse af "*folket*" / "*danskerne*", kan Vermund konstruere sig selv som taler for folket i modsætning til magthaverne, som her defineres eksplicit som regeringen og venstrefløj. Ifølge Wodak (2015) er dette en særlig form for frontstageteknik, som højrepopulister udøver, hvor populisten formår at tale *til* vælgerne og ikke tale om dem (Wodak, 2015, s. 125-126), eftersom Vermund formidler empati med minkavlerne ("*tusinder mister deres job*", "*mink bliver kvast ihjel*", "*amatøragtigt*", "*smadrer et helt erhverv*") og samtidig adresserer utilfredshed og vrede i forenkede termer som "*GIV MAGTEN TILBGAGE*" og "*danskerne skal bestemme mere selv*". Her vil jeg også argumentere for, at Vermund gør brug af en (ifølge Wodak) typisk højre populistisk dobbeltposition, hvor Nye Borgerlige både konstrueres som frelseren af folket og en del af folket (Wodak, 2015, s. 126-127). Det er særligt tydeligt i sætningen "*Hvordan kan magthaverne være kommet så langt væk fra de mennesker, hvis liv og skæbne de dagligt skalter og valter med? Politik er simpelthen blevet for virkelighedsfjernt*", hvor Vermund overbeviser vælgerne (i dette tilfælde specifikt minkavlere) om, at hun er på deres side, og at hun tager dem, deres liv og erhverv alvorligt i modsætning til regeringen. På denne måde konstrueres hun som en, der forstår problemerne og ved hvordan "normale" borgere i Danmark føler om regerings mink-ordre. Samtidig bliver hun også talsmand for "*folket*", eftersom hun vil imødekomme folkets behov om at bestemme mere selv, og hjælpe de borgere, der føler sig glemt eller uretfærdigt behandlet af regeringen. Dette er meget tydeligt, da hun eksplicit lægger afstand til "*politikerne*", som indikerer, at hun ikke er en del af den gruppe: "*Politikerne skal bestemme mindre og danskerne skal bestemme meget mere selv*".

Her vil jeg også argumentere for, at Vermund omfavner 'arrogance of ignorance', eftersom argumentet i Vermunds opslag afspejler en bestemt form for commonsense mening eller snusfornuft, da hun påpeger, at regeringen og magthaverne mangler "*virkelighedssans*", hvorfor politikerne skal bestemme mindre. På denne måde lægger hun derfor større vægt på, at danskerne (her minkavlerne) ved, hvad der er godt for dem selv, fremfor eksperter, sundhedsmyndigheder og regeringen, der har "*rykket ud uden lovhjemmel*". Derudover afspejler dette også en forståelse af, at Vermund forstår "*den rigtige sandhed*", som findes blandt folket, eftersom eliten/magthaverne ikke forstår folkets virkelighed (jf. "*Politik er simpelthen blevet for*

virkelighedsfjernt”), hvorfor Nye Borgerlige og Vermunds position på ”folkets side” forstærkes, eftersom deres politik ikke er ”virkelighedsfjernt”, som regeringens og venstrefløjens politik.

Som gennemgået ovenfor opstiller Nye Borgerlige de forskellige demands som utilfredsstillede, og som noget, regeringen og politikerne ikke handler på. Alle disse demands er, som førnævnt, partikulære, da de samlet repræsenterer et mere generelt behov om at beskytte ”danskheden” mod det der truer, herunder farlige fremmede og eliten, som er uddybet nedenfor.

De ”farlige” fremmede

I datamaterialet fremgår det tydeligt, at et af de helt centrale narrativer, Nye Borgerlige konstruerer, er, at der er behov for et parti som dem, der kan beskytte Danmark mod udlændinge og indvandrere, der kommer til landet for at ødelægge velstanden – både kulturelt og økonomisk. Særligt os-dem-logikken bruger Nye Borgerlige til at konstruere sig selv som ”frelseren”, der forsvaret landet mod ”de andre” (indvandrere/udlændinge), som ikke ønsker at tilpasse sig ”vores” kultur og derfor truer ”danskheden”. Denne diskurs kommer tydeligt til udtryk ved at italesætte indvandrere som værende farlige, hvilket bliver begrundet med forskellige påstande om, at de ødelægger Danmarks kulturelle og økonomiske velstand, og de har en voldelig kultur:

De hader og foragter os. Vores kultur. Vores levevis. Os.

De strømmer hertil, i de seneste årtier som ”flygtninge”, dvs velfærds migranter. Vågn nu op. Det må stoppe. Islam er i opposition til grundlæggende danske værdier som frihed, demokrati og ligestilling mellem kønnene.

(29/12-20 PSC, bilag 3)

I ovenstående citat bliver der tydeligt opstillet en os-dem logik, hvor ”de” er defineret som flygtninge og islam, og ”os” er defineret som de indfødte danskere, eftersom ”de” strømmer ”hertil”. Derudover henviser ordet ”strømmer” til metaforen om flygtningestrømme, der særligt blev brugt i 2015, hvor et stort antal flygtninge kom til Europa. Denne metafor skaber derfor en forståelse af, at flygtningene kommer som en flodbølge dvs. en naturkraft med potentielt katastrofale følger. Ved yderligere at fastslå, at islam er imod demokrati og frihed, skaber dette, sammen med metaforen, en forståelse af, at de mange flygtninge vil medføre mindre frihed og

ligestilling, og derfor have store konsekvenser for Danmark. Samtidigt dehumaniserer strømningsmetaforen flygtninge, da de beskrives som ikke-menneskelige, hvilket forstærkes af Nye Borgerliges gentagne navngivning af indvandrere som "uhyrer" igennem datamaterialet (12/2-21 PSC + 14/2-21 MT, bilag 3), hvorfor indvandrere og flygtninge fratages deres menneskelighed, eftersom de ikke kun ekskluderes fra det politiske rum, men også fra menneskearten, da de beskrives som noget "vildt" og et slags monster. Derudover gør Peter Seier Christensen i ovenstående eksempel brug af navngivning til at konstruere flygtningene som en trussel for Danmarks velfærdssamfund, da han bruger citationstegn til at konstatere, at ordet "flygtning" er misvisende, hvorfor han oversætter det til det værdiladede ord "velfærdsmigrant". På denne måde flytter Christensen fokuset fra udlændingepolitik til velfærdspolitik, som skaber en forståelse af, at flere flygtninge betyder mindre velfærd i Danmark. Derudover ændrer dette også på migranternes identitet, eftersom ordet "velfærdsmigrant", giver en forståelse af, at migranterne ikke er tvunget til at flygte fra krig og undertrykkelse, men snarere frivilligt er rejst til Danmark for at få integrations- og velfærdsydelse. Dette konstruerer derfor migranterne som dovne svindlere, der ikke vil arbejde eller bidrage til det danske samfund.

Dette narrativ om, at Danmark er under voldsomt angreb udefra, kommer også til udtryk i mange andre Twitter- og Facebook-indlæg gennem påstande som: "*VI STÅR I EN KULTURKAMP. En magtkamp mellem vestlig frihed og islamisk undertrykkelse*" (3/11-20 PV, bilag 3), "*VI KÆMPER VIDERE FOR VORES FRIHED.*" (2/11-20 PV, bilag 3) og "*Vi støtter derimod Inger og fortsætter kampen for danske værdier.*" (28/1-21 MT, bilag 3). Nye Borgerlige konstruerer derfor modsætningen mellem de fremmede og danskere som en kamp, hvilket skaber en hyperbolsk metaforik på tværs af alle Facebook- og Twitter-opslagene, hvor udlændingepolitik flyttes ud af sin hverdagslige kontekst og ind i et krigsdomæne, hvor denne trussel mod "danskheden" kun kan løses gennem kamp. Det er dog ikke alle udlændinge, der skal "bekæmpes", hvilket er særligt tydeligt i et Facebook-opslag fra Pernille Vermund, hvor hun definerer "gode" og "dårlige" indvandrere:

LAD OS KALDE EN SPADE FOR EN SPADE 🇩🇰

Politisk leder for Radikale, Sofie Carsten Nielsen synes, at vi skal "pensionere begrebet 'indvandrerdrengene'".

Med andre ord:

Lad os finde en ny betegnelse til den gruppe med indvandrerbaggrund, der hærger, begår kriminalitet og skaber utryghed.

Umiddelbart kan det jo godt provokere, at vi endnu engang skal tale om 'sproget' og 'tonen i debatten', frem for at diskutere de reelle problemer og løsninger derpå.

Og vi skal naturligvis aldrig ændre sproget af hensyn til dem, der skaber problemerne.

Men måske Sofie Carsten Nielsen alligevel har en pointe. For det er jo ikke alle indvandrerdrengene, vi har et problem med.

Indvandrere og efterkommere fra både vestlige og østasiatiske lande har let ved at finde sig til rette i vores samfund.

De skal selvfølgelig ikke lide under politikernes fatale svigt på asyl- og familiesammenføringspolitikken, som Radikale Venstre historisk bærer et hovedansvar for med udlændingeloven af 1983.

Med mit åbne sind og min konstruktive tilgang til politik vil jeg derfor gerne imødekomme Radikales ønske på dette område.

Lad os fremover 'pensionere' begrebet 'indvandrerdrengene', kalde en spade for en spade og bruge den mere præcise term:

'Uintegrerbare unge mænd med islamisk baggrund'.

Har vi en aftale, Sofie Carsten Nielsen? 😊

(8/1-21 PV, bilag 3)

Her er der igen en form for navngivning, eftersom Vermund indgår i en diskursiv kamp, hvor hun forsøger at bestemme det sprogbrug, der skal definere begrebet "indvandredrengene", da hun italesætter indvandrere fra Vesten og Østasien som "gode" indvandrere, der har let ved at integrere sig i samfundet, hvorimod de "dårlige" indvandrere er dem med islamisk baggrund, eftersom det er dem, der skaber alle problemerne. Derudover definerer Vermund disse indvandrere som "uintegrerbare", hvilket understreger, at muslimer hverken har lyst til eller kan integreres i Danmark, som leder til en forståelse af, at de har en dårlig effekt på samfundet. Denne måde at definere muslimske indvandrere på som værende dårlige for Danmarks samfund kommer endnu tidligere til udtryk i andre opslag, hvor de både beskyldes for at være kriminelle og modarbejde demokratiet, friheden og ligestillingen: "Så længe vi accepterer volden som ideologi i de muslimske parallelsamfund, vil vi skulle leve med den indvandrevold..." (27/1-21 PV, bilag 3), "Muslimer i Danmark, der sætter de islamiske værdier højere end de danske, lever efter normer om øje-for-øje-og-tand-for-tand, ultimative æresbegreber og hævn som retfærdighed" (27/1-21 PV, bilag 3), "Islam er i opposition til grundlæggende danske værdier som frihed, demokrati og

ligestilling mellem kønnene." (28/12-20 MT) og "Tænk, hvor frit og trygt vi kunne leve, hvis ikke vi havde haft muslimske parallelsamfund i Danmark" (27/2-21 PV, bilag 3). I disse eksempler bliver danskernes frihed og tryghed truet af islam, der kædes sammen med vold, kriminalitet og umoderne værdier som "øje-for-øje-tand-for-tand", hvorfor der på tværs af forskellige Twitter- og Facebook-indlæg konstrueres en sandhed om, hvilken effekt muslimer har på det danske samfund, eftersom de qua islam har en bestemt opførsel og bestemte værdier, der ikke kan påvirkes gennem integration.

Gennem denne trussel om muslimske indvandrere, der afspejles i store dele af datamaterialet, bliver antagonismen mellem muslimerne og "folket" derfor tydelig, da den bygger på en ækvivalenskæde af flere trusler:

Som gennemgået ovenfor gør Nye Borgerlige brug af symbolikker og metaforer, hvilket gør muslimske indvandrere til ensartede repræsentanter for "farlige fremmede", eftersom Nye Borgerlige hæfter negativt ladede symboler på denne gruppe (herunder påstande om terror, kriminalitet, bestemte værdier etc.), som fjerner de forskelle og afvigelser, der reelt eksisterer blandt muslimer i Danmark. På samme måde understøtter dette "danskere" som identiske og som en samlet homogen enhed, der repræsenterer den sande/oprindelige danskhed, eftersom ovenstående ækvivalenskæde ligger udenfor diskursen om "folket", hvorfor disse trusler bekræfter idéen om det danske folk som en homogen størrelse med ens værdier, kultur og etnicitet, hvilket i sidste ende binder danskerne sammen som den tomme signifier "folket". Denne polarisering mellem indvandrere og danskere, som Nye Borgerlige opstiller på tværs af deres profiler, medfører derfor en klar idé om, at man er nødt til at vælge side, da begge dele (dvs. muslimske indvandrere og det danske demokrati) ikke kan vokse samtidigt, eftersom flere indvandrere er lig med mindre demokrati og frihed.

Magteliten: Politikerne

Som påpeget ovenfor konstruerer Nye Borgerlige en forståelse af "de farlige fremmede" som en trussel mod folket, hvilket også gør sig gældende for deres konstruktion af magtblokken (se evt. bilag 5). Jeg vil argumentere for, at "politikerne", regeringen og deres "magtmisbrug", ligesom konstruktionen af "de farlige fremmede", er med til at definere og forstærke folket som en tom signifier via den antagonistiske grænsedragning, eftersom Nye Borgerlige flere gange i datamaterialet omtaler dem selv og "folket" som modstandere til én samlet magtblok bestående af politikerne og regeringen:

13 islamister er blevet varetægtsfængslet, og syv er sigtet for at have planlagt et eller flere terrorangreb eller medvirket til forsøg på terror.

Tak til vores fantastiske politi og efterretningstjeneste, der har taget affære. Dem, der passer på os.

Til gengæld ingen tak til de politikere, der har lukket de islamistiske uhyrer ind i vores land. Politikere, der lader hensynet til forældede konventioner stå over hensynet til danskernes sikkerhed.

Jeg er så forbandet træt af politikere, der siger, at vi skal stå sammen. Politikere, der siger, at vi skal leve, som vi plejer. Politikere, der på samme tid sidder på hænderne.

Deres samme kvalmende automatreaktion, som er så nem at komme med, når man sidder bag Christiansborgs tykke og terrorsikrede mure.

Det er danskerne, der oplever utrygheden. Det er danskerne, der oplever friheden skride. Det er danskerne, der har muligheden for at sige fra.

Lad os nu tage skeen i den anden hånd. Det skal være slut med dialogkaffe, pædagogiske rundkredssamtaler og ubrugelige integrationsprojekter.

Udlændingepolitikken skal løses fra bunden. Vi skal indføre et stop for spontan asyl, knytte retten til offentlig forsøgelse til det danske statsborgerskab og udvise kriminelle udlændinge efter første dom.

I Nye Borgerlige er vi klar til at gøre, hvad der skal til for at få det frie og trygge Danmark tilbage. Hvis det skal lykkes, kræver det din opbakning.

Husk på dette, når du står i stemmeboksen. Det er fundamentalt, at vi giver et frit og trygt land videre til vores børn og børnebørn.

(12/2-21 MT, bilag 3)

Her omtaler Mette Thiesen "politikere" som værende noget uden for "danskerne", eftersom politikerne ikke mærker utrygheden og konsekvenserne af, at udlændingeproblematikken ikke løses, men det derimod er danskerne, der betaler prisen, eftersom de ikke sidder bag "*tykke og terrorsikrede mure*". På denne måde kædes den førnævnte trussel fra islam også sammen med magteliten, hvorfor politikerne derfor bliver noget markant andet end "folket". Denne forståelse går igen i en stor del af datamaterialet fra Nye Borgerliges profiler, hvor politikerne i Folketinget

defineres som "magthaverne" (fx 15/3-21 PV, bilag 3), der kun er interesserede i at "beholde deres taburetter" (27/12-20 PV, bilag 3), hvilket skaber en forståelse af, at de ikke er interesserede i folkets interesser, men kun vil have magten for magtens skyld.

Det er også tydeligt, at folket ("vi") i Facebook-eksemplet ovenfor står i modsætning til "politikerne", da Thiesen taler direkte til vælgerne ved at sige "*Hvis det skal lykkes, kræver det din opbakning*". På denne måde konstrueres "vi" (Nye Borgerlige og danskerne), som noget forskelligt fra politikerne, da den samme førnævnte forståelse af, at politikerne mangler virkelighedssans, går igen. Her går virkelighedssansen ud på, at Nye Borgerlige forstår, hvordan utrygheden føles, dvs. de forstår den "almindelige" danskers problemer og følelser i modsætning til politikerne.

Ovenstående Facebook-opslag indikerer også en undertrykkelse af folket og deres sikkerhed, som Nye Borgerlige generelt argumenterer for gennem påstande om, at politikerne svigter folket ved ikke at tage hånd om problemets rod ("*udlændingepolitikken skal løses fra bunden*"), at de ignorerer folket ved at "sidde på hænderne", at politikerne tror problemet kan løses gennem dialog fremfor handling ("*slut med dialogkaffe, pædagogiske rundkredssamtaler*"), eller at politikerne holder noget skjult for danskerne, som kommer til udtryk i dette eksempel om de danske børn i syriske fangelejre samt et opslag om Corona-smitte:

Det er sandheden, for man kan ikke hente børnene, uden at forældrene kommer med. Men det fortæller de venstreekstreme og kulturradikale ikke altid.

(28/3-21 MT, bilag 3)

Vi gider ikke høre på løgnene. Grunden til at der er så stor smitte i Indvandrerghettoerne er, at de er bedøvende ligeglade med os. På dette område som alle andre.

Det er trættende, at vi i 2021 skal høre på så megen udenomssnak. Sandheden er at den større smitte i Vollsmose og de andre ghettoer skyldes deres ligegyldighed, intet andet.

(7/3-21 PSC, bilag 3)

Her kommer det tydeligt til udtryk, at politikerne hellere vil være politisk korrekte og "snakke udenom", da de tror, at problemerne kan løses gennem integration fremfor konsekvent udvisning (se evt. også 21/3-21 PSC + 4/3-21 PSC + 8/2-21 PSC og 22/11-20 PV, bilag 3). Det vil Nye Borgerlige derimod ikke, og de er ikke bange for at sige tingene som de er, selvom det er politisk

ukorrekt (27/2-21 PV, bilag 3), hvilket igen understreger deres position på folkets side og deres "virkelighedssans". Derudover kædes politikernes ansvar i de to ovenstående eksempler igen sammen med truslen om indvandring, da begge eksempler indikerer, at indvandrere mangler samfundssind og fællesskabsansvar – både i forhold til at holde smitten nede (jf. "*de er bedøvende ligeglade*"), men også i forhold til forældrene til børnene i de syriske fangelejre, der har vendt Danmark ryggen og "*bekæmpet alt hvad, vi står for*" (28/3-21 MT, bilag 3). På denne måde forstærkes idéen om "folket" derfor som en tom signifer, da danskerne ikke kun trues af "de fremmede", men også af magteliten, der med deres politik og magtmisbrug undertrykker "danskheden" ved at lukke udlændinge ind i landet og ikke løse de problemer og trusler, de medfører:

Gennem denne antagonisme mellem folket og magteliten, som bygger på en ækvivalenskæde af, hvordan magteliten truer "folket", bliver Nye Borgerlige derved også et symbol på forbedring, eftersom de har folkets interesse og stiller konkrete løsningsforslag til problemerne, for eksempel: "*Der skal indføres et totalt asylstop. Udlændinge skal forsørge sig selv. Kriminelle udlændinge skal fratages deres tildelte danske statsborgerskab og udvises.*" (1/12-20 MT, bilag 3). Gennem disse forslag fremstiller Nye Borgerlige derfor sig selv som handlekraftige i modsætning til politikerne, hvilket igen understreger Wodaks begreb 'arrogance of ignorance', da det indikerer en form for no-nonsens løsninger, eftersom Nye Borgerlige ved, hvad "folket" vil have og har brug for i modsætning til politikerne, der ikke forstår folkets virkelighed.

Ved at kommunikere deres løsningsforslag i enkelte sætninger og beskrive deres forslag i Folketinget med løfter om at "*holde jer opdateret om, hvad de enkelte partier stemmer til forslaget*" (28/12-20 PV, bilag 3), bliver Nye Borgerliges underdog- og offerposition fastholdt, på trods af, at man kan argumentere for, at de selv tilhører denne gruppe med "politikerne",

eftersom de har en folketingsgruppe bestående af 4 medlemmer i Folketinget. De formår dog at holde sig uden for denne gruppe af politikere, da de konstruerer sig selv som et forfulgt mindretal: *"De stemte imod. Kun Nye Borgerlige og DF stemte for."* (26/12-20 PV, bilag 3), *"Jeg stemte naturligvis imod. Men der var som sædvanlig et stort flertal for"* (18/12-20, PSC, bilag 3) og *"De samme politikere, der stemte imod, da vi i Nye Borgerlige tilbage i juni foreslog, at SU skal forbeholdes danske statsborgere. Hvornår lærer politikerne mon lektien?"* (28/9-20 MT, bilag 3). Denne underdog-position, som gentages flere gange i datamaterialet, er dermed med til at understøtte Nye Borgerliges position som talerør og repræsentant for det glemte og undertrykte "folk".

Som gennemgået ovenfor konstruerer Nye Borgerlige forskellige antagonistiske modsætninger med "folket" på den ene side og farlige fremmede og magteliten på den anden side. Derfor bliver "folket" konstrueret som en tom signifier, eftersom "folket" defineres så bredt, at det næsten tømtes for betydning, fordi det betyder mange forskellige ting (herunder brede værdier som demokrati, frihed, ligestilling etc.) – kun fremmede og magteliten står udenfor diskursen (og definerer derfor diskursen negativt). På denne måde kommer folket derfor til at betegne hele "danskheden" i sig selv, idet "danskheden" bruges af Nye Borgerlige til at mobilisere den danske befolkning under én pol, hvilket kommer til syne gennem Nye Borgerliges brug af hegemoniske udtryk som "vi" og "vores". Denne tomme signifier om "folket" bliver dog defineret gennem truslerne, hvorfor Nye Borgerliges demands også retter sig mod disse trusler, hvilket modellen på side 48 viser.

Sociale medielogikker: Selection og fragmentering af demands

Som demonstreret ovenfor samler alle Nye Borgerliges utilfredsstillede behov sig mod regeringen/politikerne, hvorfor der på Nye Borgerliges profiler gives udtryk for et undertrykt samfund/"folk". Jeg vil dog yderligere argumentere for, at sociale medier er med til at understøtte denne forestilling om det undertrykte folk, som Nye Borgerlige konstruerer, da sociale medielogikker (sammen med Nye Borgerliges kommunikation) forstærker idéen om folket som en tom signifier samt idéen om et folkeligt opgør.

Som beskrevet i teori afsnittet kan logikken om datafication bruges til indsamling af store mængder data for at målrette en specifik målgruppe (van Dijck, Poell, & de Wall, 2018, s. 7), hvilket i teorien både kan udnyttes af Nye Borgerlige til at identificere "folket" og de politiske emner, der er mest populære hos dem, men også af platformene selv, som van Dijck & Poell (2013) argumenterer for, da platformene bruger denne dataindsamling til at positionere sig som "folkets stemme", eftersom indhold, der får meget opmærksomhed (likes, deling, kommentarer), bliver cirkuleret og gengivet oftere end indhold, der ikke er populært (s. 6). Dette henviser til logikken om selection (van Dijck, Poell, & de Wall, 2018, s. 40), da brugere derfor kan påvirke strømmen af den kommunikation og information, der cirkuleres på sociale medier, eftersom deres interaktion med forskellige Twitter- og Facebook-indlæg påvirker algoritmer og interface, som cirkulerer indholdet (van Dijck & Poell, 2013, s. 6). Som det også blev påpeget af flere studier fra mit litteraturreview (Groshek & Koc-Michalska, 2017) (Boulianne et al. 2020) (Postill, 2018), bliver sociale medier derfor ofte opfattet som demokratiske, da de netop bygger på disse logikker om, at brugere kan påvirke indhold gennem massiv retweeting eller liking af bestemt indhold, og derved skubbe et emne til at gå viralt eller få mere synlighed (van Dijck & Poell, 2013, s. 6).

Eftersom jeg kigger på udtrykket af Nye Borgerlige sociale medier, og gør brug af kvalitative metoder, begrænser det, hvor meget jeg kan sige om de data og algoritmer, som Nye Borgerlige gør brug af, da dette ville kræve andet data end det, jeg har indsamlet. I forlængelse af van Dijck, Poell & de Waal (2018) samt KhosraviNiks (2017) argument om en opmærksomhedsbaseret logik på sociale medier, vil jeg dog argumentere for, at Nye Borgerlige udnytter logikken om selection, da størstedelen af deres budskaber er konstrueret til at skabe opmærksomhed gennem forargelse og raseri med synlige nøgleord som *skandale*, *ubegribeligt*, *løgne*, *kynisme* og *vanvid* (16/2-21 PSC + 21/3-21 PV + 7/3-21 PSC + 4/3-21 PV + 19/2-21 PV, bilag 3). Mange af deres opslag er derfor konstrueret til at skabe engagement, da de også ofte er ledsaget af en opfordring til at tage affære ved at dele, kommentere eller læse for at være sikker på, at folkets stemme "kommer frem" (20/3-21 LBM + 5/11-20 LBM, bilag 3), for eksempel: "*I er som altid velkommen til at dele, så vi giver så mange danskere mulighed for selv at se hvad der foregår.*" (5/11-20 LBM, bilag 3) eller: "*Jeg håber også, at du vil hjælpe med at sprede ordet og presse regeringen*" (20/9-20 PV, bilag 3). Ved at bruge denne form for alarmerende budskaber kan Nye Borgerlige holde deres følgere interesseret (hvilket er en strategi Wodak også argumenterer for mht. massemedierne (Wodak,

2015, s. 46-47)), og derudover sikre et aktivt publikum, som ifølge van Dijck, Poell & de Waal (2018) medfører større synsynlighed på sociale platforme. På samme tid understøtter dette også idéen om "folket", da denne opfordring til at tage affære kun er forbeholdt folket, dvs. eliten og de fremmede ikke er på sociale medier – i hvert fald ikke som en del af Nye Borgerliges følgere. På denne måde udnytter Nye Borgerlige logikken om selection, da den bruges til at understrege forståelsen af "folket" som en tom signifier, eftersom Nye Borgerlige indikerer, at "folkets" stemme kun kan komme frem, hvis man liker og deler, og derved hjælper med at bringe budskaber frem i lyset på Facebook/Twitter. Dette forstærker også Nye Borgerliges rolle som repræsentant for "folket", da de udnytter brugere af sociale medier til at få budskaber synliggjort (ved at få brugere til at bekræfte, at de enige), samt de sociale mediers affordances (deling, likes, kommentarer) til at promovere og konstruere idéen om et undertrykt "folk", der skal sige fra over for eliten.

Denne publikumskraft er en vigtig del af Nye Borgerliges succes på sociale medier, da klik, delinger, kommentarer, visninger og rækkevidde alle er data, der måles og organiserer synlighed, som påpeget af van Dijck, Poell & de Waal (2018). Selvom jeg ikke direkte kan sige noget om, hvordan Nye Borgerlige udnytter logikken om datafication (indsamling og måling af data), kan jeg dog gennem deres gentagne opfordringer til engagement og chokerende nøgleord tydeligt se, at Nye Borgerlige opbygger et netværk, der aktivt interagerer med deres budskab, som er afgørende for at få synlighed på de sociale platforme. Denne strategi om at engagere brugerne kan jeg på et parameter se, lykkes for Nye Borgerlige, da de i gennemsnit får 4000 likes per opslag på Facebook, hvilket er markant højere, end hvis man sammenligner med de fire politikere fra Enhedslisten, der kun får omkring 500 likes i gennemsnit per opslag (bilag 2). Dette indikerer derfor, at Nye Borgerlige i høj grad udnytter datafication og måling af data, da de ved, hvordan de skal engagere brugere.

På denne måde understøtter de sociale medielogikker derfor den populistiske ramme, der sættes af Nye Borgerlige, da både datafication kan bruges til at måle på det, der engagerer "folket" og da selection kan udnyttes til at få mere synlighed (gennem chokerende indlæg) og til at understøtte idéen om "folket" (gennem en forståelse af, at "folkets" stemme kun kan komme frem, hvis

brugere liker, deler og kommenterer). Som førnævnt er faren ved disse logikker på sociale platforme, at de beror på et kommercielt design (platformen forudsiger brugerens præferencer for at øge engagement og interaktion) (van Dijck, Poell, & de Wall, 2018, s. 17), og derfor selekterer de synspunkter, brugere ikke kan lide eller interesserer sig for, væk. Dette kan man argumentere for, ydermere er med til at understøtte Nye Borgerliges definition af "folket" som en tom signifier, da dette samler grupper med de samme holdninger, herunder dem, der identificerer sig som "folket". Jeg kan ikke konkludere noget om ekkokamre og filterbobler, eftersom jeg ikke har analyseret kommentarerne, men som påpeget ovenfor kan jeg se, at Nye Borgerliges opslag i gennemsnit får over otte gange så mange likes som Enhedslisten, hvilket jeg vil argumentere for indikerer en filterboble, da de brugere, der interagerer med opslaget, tydeligvis støtter op om Nye Borgerliges budskaber.

Sociale medier er dog ikke kun med til at artikulere folkets stemme og lade Nye Borgerlige hævde, at de er repræsentanter for denne stemme, men platformene formaterer også stemmen ved at cirkulere den ud til flere brugere – endda til flere platforme, hvis journalister for eksempel opfanger og reproducerer denne stemme som "folkets" i traditionelle medier. Et tydeligt eksempel på, hvordan Nye Borgerliges definition af folkets stemme formateres til andre platforme, er Pernille Vermunds Facebook-opslag, hvor hun annoncerer, at Nye Borgerlige vil "stå fast" og "kæmpe for friheden" ved at bringe Muhammed tegningerne som annoncer (29/10-20 PV, bilag 3). Allerede få timer efter Vermunds opslag, som i skrivende stund har over 13.000 likes og 1.000 delinger, skrev flere store avismedier om Nye Borgerliges annoncer, blandt andet Berlingske, der ikke ville udelukke at bruge annoncen, da "*vi i den vestlige verden er i krig med politisk islamisme, som ønsker at træde vores vestlige frihedsværdier under fode*" (Kehlet, 2020). I dette citat af chefredaktøren på Berlingske afspejles den samme antagonisme mellem islam og danskernes værdier, som Nye Borgerlige artikulere i Facebook-opslaget. Selvom annoncerne aldrig blev trykt, lykkedes det alligevel for Nye Borgerlige at gengive "folkets stemme" i traditionelle, legitime medier ved at skrive et opsigtsvækkende Facebook-opslag.

Ud over de logikker gennemgået ovenfor, fremgik der også en fragmentering af Nye Borgerliges førnævnte partikulære demands i datamaterialet. I modsætning til konklusionerne fra

litteraturreviewets studier om populisme som en fragmenteret ideologi er der ikke her tale om, at populistiske nøgleelementer bruges isoleret fra hinanden på tværs af forskellige Twitter- og Facebook-indlæg, eftersom Nye Borgerliges Facebook-opslag ofte var meget lange og indeholdte flere elementer af populistiske virkemidler (for eksempel både "folkets" stemme, angreb på eliten, udstødelse af "farlige fremmede" osv.). Derimod er der tale om, at Nye Borgerlige bruger mindre fragmenter og delelementer af de forskellige demands om asylstop, forældede konventioner og mink-ordren til at sprede dem ud over flere opslag og i nogle tilfælde samle disse dele af de forskellige demands i ét opslag, for eksempel:

POLITIET HAR FANGET DEN MISTÆNKTE MAROKKANER

I morges bad jeg jer om at hjælpe politiet med at fange en marokkaner, der er mistænkt for at have begået et umotiveret knivoverfald på en mor og hendes 11-årig datter i Ballerup.

På blot to timer nåede mit opslag ved hjælp af jeres delinger ud til mere end 65.000 danskere. Og nu har politiet så anholdt den mistænkte marokkaner.

Det er fantastisk, når vi står sammen og hjælper politiet. Jeg stiller gerne min side til rådighed, når der er brug for det.

I Nye Borgerlige vil vi løse udlændingepolitikken fra bunden. Det skal være slut med politikernes lappeløsninger.

Vi skal sætte en stopper for den hverdagsterror, som muslimske indvandrere udsætter danskerne for.

Kriminelle udlændinge skal fratages deres tildelte danske statsborgerskab, og de skal udvises efter første dom.

Og så skal vi indføre et totalt asylstop og stoppe tildelingen af dansk statsborgerskab til udlændinge fra muslimske lande, der er overrepræsenterede i kriminalitetsstatistikkerne

Vi skal ikke finde os i mere. Danmark skal være et frit og trygt land. Det skylder vi vores børn og børnebørn.

Del gerne.

(4/20-20 MT, bilag 3)

I dette Facebook-opslag henviser Mette Thiesen både til demandet om asylstop og demandet om de forældede konventioner (jf. kriminelle udlændige skal fratages statsborgerskab og udvises), som får sin berettigelse i kraft af eksemplet med "den mistænkte marokkaner". På denne måde forstærkes begge demands som utilfredsstillede, da marokkaneren bliver et eksempel på, hvorfor asylstop er nødvendigt og hvorfor det er nødvendigt at kunne fratage muslimske indvandrere deres statsborgerskab. Den samme form for eksemplificering med kriminelle muslimer, som

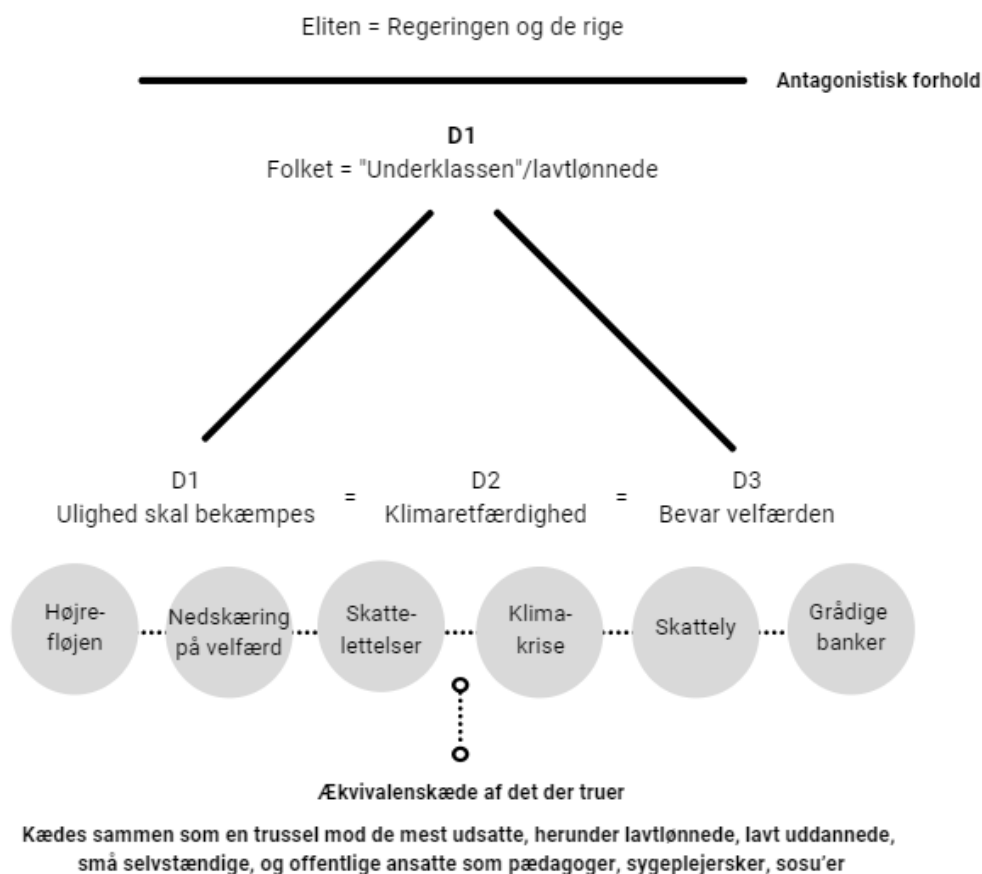
understøtter behov for asylstop og behovet for at udskifte de forældede konventioner går igen i store dele af datamaterialet (for eksempel 16/3-31 PV + 12/2-21 MT + 26/12-20 PV + 7/11-20 MT + 9/10-20 PV, 13/2-21 PSC, bilag 3). Ikke kun disse to demands sammensættes, men også elementer af demandet om at bevare mink-erhvervet og elementer af demandet om asylstop bruges sammen i et Facebook-opslag (13/2-21 PV, bilag 3). I dette opslag vil Pernille Vermund have svar fra statsministeren på, hvorfor hun "beskytter" indvandrere, når de belaster Danmark økonomisk (jf. behovet for asylstop), og samtidig er "brutal" overfor minkavlerne (jf. behovet for at bevare mink-erhvervet). I dette eksempel bruges mindre dele/fragmenter af forskellige demands derfor til at udtrykke generel utilfredshed med statsministeren og regeringen. På baggrund af denne strategi med at bruge fragmenter af de partikulære demands, vil jeg derfor argumentere for, at det bliver lettere for Nye Borgerlige at skabe et billede af, at de taler for folket, eftersom det understøtter hele idéen i den populistiske logik om, at borgerne er utilfredse med flere ting og ikke kun har ét behov, der ikke opfyldes. Ved at sprede flere forskellige elementer af utilfredsstillede behov ud på forskellige opslag, forstærker Nye Borgerlige deres demands som utilfredsstillede, da det skaber en forståelse af, at flere problemer i samfundet ville blive løst, hvis magtelisten ville lytte til Nye Borgerlige og folkets behov om asylstop, forældede konventioner og mink-erhvervet. Dette er uddybet i næste afsnit om sociale medielogikker på side 82, hvor jeg sammenligner med Enhedslisten.

Enhedslisten

I forlængelse af ovenstående analyse, vil jeg i dette afsnit analysere, hvordan den populistiske logik kommer til udtryk på Enhedslistens Facebook- og Twitterprofiler, herunder hvordan Enhedslisten, ligesom Nye Borgerlige, konstruerer antagonistiske modsætninger med "folket" på den ene side og "eliten" på den anden side. I modsætning til Nye Borgerlige, konstruerer Enhedslisten ikke en antagonistisk modsætning til en tredjepart ("de fremmede"), som eliten beskyldes for at favorisere over "folket". Derimod indeholder Enhedslistens definition af eliten en dimension, som Nye Borgerlige ikke inkluderede, herunder "de rige" og "bankerne", hvilket er uddybet i analysen nedenfor. Til sidst vil jeg undersøge, hvordan Enhedslistens politikere, i sammenligning med Nye Borgerlige, udnytter sociale medielogikker, og hvordan deres radikale udsagn artikuleres forskelligt fra Nye Borgerlige, herunder gennem en anderledes stil og retorik.

Partikulære demands: Ulighed, klimaretfærdighed og velfærdsgoder

I datamaterialet er det tydeligt, at Enhedslisten opstiller forskellige utilfredsstillende demands om ulighed, klimaretfærdighed og velfærd. I modsætning til Nye Borgerlige er Enhedslisten dog ikke defineret udelukkende gennem sin modstand overfor regeringen og "politikerne", hvilket medfører, at ækvivalenskæden i nogle tilfælde bliver afbrudt. Det er tydeligt i de eksempler, hvor Enhedslisten lykkes med deres forhandlinger, hvorfor differenslogikken derfor bliver dominerende, da deres demands bliver til requests og institutionaliseres uden konflikt i modsætning til Nye Borgerliges demands, der primært er claims (5/12-20 RL + 6/12-20 PS, bilag 3). Jeg vil dog argumentere for, at Enhedslisten stadig kan karakteriseres som værende populistisk, da de formår at artikulere og fastholde en ækvivalenskæde, som repræsenterer en truende "andethed" mod deres samlede demand om "folket", eftersom "de rige" og regeringen, på trods af Enhedslistens politiske sejre, forsætter med at true velfærdssamfundet, ligheden og klimaet gennem skattelettelser, nedskæringer, CO₂-udledning og "sort politik", hvorfor det bliver nødvendigt for Enhedslisten at "kæmpe videre" (8/12-20 MV + 26/2-21 MV + 31/12-20 PV, bilag 3):

Som modellen ovenfor viser, opstiller Enhedslisten forskellige utilfredsstillede demands, der samler sig til et universelt demand om de mest udsatte i samfundet. De enkelte demands om ulighed, klima og velfærden er derfor partikulære, da de hver især repræsenterer et konkret behov, men samler sig til et fælles behov om at stoppe elitens udnyttelse af de nederste i samfundet. Derudover viser modellen, at de forskellige demands bygger på en ækvivalenskæde, som inkluderer flere eksempler på, hvordan "folket" trues og udnyttes af eliten, herunder af grådige banker, de riges CO2-udledning (som lavtlønnede betaler prisen for) og regeringens nedskæringer på velfærd samt skattelettelser til de rigeste.

Det første utilfredsstillede demand, jeg har identificeret, er et behov om, at uligheden i Danmark skal bekæmpes, da det går ud over de mest udsatte i samfundet. I datamaterialet kommer det til udtryk, at Enhedslisten mener, at uligheden i samfundet gør de rige rigere, hvorfor særligt bankerne, har ansvaret for at bidrage til et mere lige samfund:

Bankerne har det hårdt. I dag siger de, at en bankskat vil betyde, at gebyrerne stiger for kunderne. Fordi bankerne skal selvfølgelig tjene det sammen, som de plejer. Stor overraskelse, hva?

Men de behøver ikke hæve gebyrerne. Bankerne har lavet rekordstore overskud igen og igen de sidste mange år. Sidste år havde Danske Bank et overskud på svimlende 15 mia. kr. Selv gennem finanskrisen - som bl.a. deres grådige spekulationer forårsagede og som kostede mange tusinder job, hus og levegrundlag - havde de store overskud.

Så ja, de kan godt bidrage. Og ja, hvis de insisterer på at snige sig udenom, kan vi lave et lovfastsat loft over gebyrer og andre omkostninger for kunderne.

Magen til klynkeri...

(20/8-20, PS, bilag 3)

I dette citat er det tydeligt, at der dannes en fælles fjende overfor befolkningen, da Pernille Skipper samler én stor befolkningsgruppe bestående af "bankkunder" omkring et fælles mål, herunder om at gøre op med bankernes grådighed. Dette er særligt tydeligt gennem eksemplet med finanskrisen, hvor Skipper fremhæver bankernes "grådige spekulationer", der gik udover almindelige borgere, og som bankerne ikke mærkede konsekvenser af, eftersom de stadig havde store overskud. Kravet om at gøre op med denne ulighed mellem uskyldige kunder og de grådige banker, bliver derfor fremhævet som utilfredsstillende, da politiske reguleringer som bankskat blot vil forværre uligheden, og resultere i, at bankerne hæver gebyrerne. Ifølge Enhedslisten er der derfor brug for yderligere lovgivning, eftersom det ellers vil tillade bankerne at forsætte deres udnyttelse af kunderne.

Derudover er det tydeligt, at Enhedslisten på tværs af de forskellige Twitter- og Facebook-indlæg påberåber vigtigheden af lighed for alle på tværs af sociale og økonomiske skel, hvorfor bankerne gentagende gange bliver italesat som en trussel mod dette, for eksempel:

Pernille Skipper

26. november 2019 · 🌐

Jeg er lige kommet hjem fra endnu en dag i finansministeriet, hvor vi vender hver en krone for at få råd til psykiatrien, daginstitutioner, ordentlige arbejdsforhold og ikke mindst at forsøge at redde kloden fra klimaforandringer. Imens sidder fire topdirektører fra Danske Bank og luner sig på gigant-lønninger og en grotesk lav skatteprocent.

Det handler ikke om misundelse, som jeg ellers ofte bliver beskyldt for. Det handler om kroner og ører. Det her samfund fungerer ikke, hvis de bredeste skuldre ikke bærer det tungeste læs. De rigeste har vanvittig stor gavn af et velfærdssamfund med gratis sundhed til alle, socialt sikkerhedsnet uanset din baggrund og veje, uddannet arbejdskraft og infrastruktur til virksomhederne. Det er til gavn for alle. Og så er det s...me godt gammeldags træls, når vi ved, at vi ville have meget mere at gøre godt for til fælleskabet, hvis alle betalte en fair skat.

<https://ekstrabladet.dk/.../fed-skattefidus-til.../7884590>

EKSTRABLADET.DK

Fed skattefidus til fire Danske Bank-bosser

[Læs mere her](#)

(26/11-19 PS, bilag 3)

Her forbinder Skipper manglen på penge til velfærd med bankernes lave skatteprocent, hvorfor bankerne konstrueres som fjenden, der truer velfærden og de mest udsatte i samfundet. Dette er tydeligt gennem Skippers brug af modsætningsfyldte sætninger som *"vi vender hver en krone"* og *"gigant-lønninger"*, hvilket skaber en forståelse af, at statens økonomi (og velfærd) er truet, hvorimod bankerne har mere end rigeligt til rådighed. Særligt dette bliver også fremhævet i andre af Enhedslistens opslag, hvor bankerne bebrejdes for at modtage hjælpepakker i finanskrisen (som de selv var skyld i), og samtidig forsat udnytter de mest udsatte kunder ved at hæve gebyrer (14/10-20 PS, 2/12-19 PS, bilag 3). Sammen med artiklen og billedet af en grinende "bank-boss" i ovenstående eksempel, der understreger bankernes grådighed, bliver der derfor konstrueret et nødvendigt krav om et folkeligt opgør mod bankerne, hvor "folket" ikke kun inkluderer én befolkningsgruppe, men derimod alle lavtlønnede, socialt udsatte og lavt uddannede. Dette vil jeg

argumentere for, da Enhedslisten igennem store dele af datamaterialet opbygger et "folk" omkring det utilfredsstillede krav om ulighed, hvor bankerne bliver symbol på en bred form for udnyttelse og dominans, eftersom deres grådighed sættes i forbindelse med alt det, der mangler penge til i velfærdssamfundet, herunder både psykiatrien, daginstitutioner, sundhedssektoren, tidlig pension og fair løn til offentlige ansatte (26/11-19 PS + 9/10-20 + 21/8-20 PS + 8/8-20 PS, bilag 3). På denne måde kan Enhedslisten derved skabe relevans omkring bankernes grådighed på tværs af forskellige segmenter i befolkningen, hvorfor "folket", ligesom i analysen med Nye Borgerlige, defineres negativt, idet det netop defineres gennem det, som truer folket, herunder bankerne, da "folket" skabes på baggrund af en trussel mod deres identitet. Med det sagt, vil jeg også påpege, at der fremgår positive dele i formuleringen af "folket", eftersom det i nogle tilfælde artikuleres via en differenslogik, herunder med eksempler på, hvem "folket" inkluderer, da Enhedslisten eksplicit italesætter folket som sygeplejersker, sosu'er, pædagoger, lærere, de helt små selvstændige, rengøringspersonale, murere og VVS'ere (25/12-20 PS + 24/12-20 PS + 31/12-20 PS + 29/8-20 PS + 3/10-20 RL + 18/8-20 MV, bilag 3). På denne måde defineres forskellige positioner inden for diskursen om folket, der alle er forskellige, men samles af, at de alle er lønmodtagere, og derfor står i modsætning til eliten. På trods af denne til dels positive formulering, mener jeg dog stadig, at diskursen om folket overordnet defineres via ækvivalenslogikken, da denne positive formulering kun fremgår få gange.

Med det sagt forstærker definitionen af "folket" det antagonistiske forhold til eliten:

Der mangler en Nationalbanksdirektør, fordi én af de nuværende ønsker at gå på pension. Han er 62 år. Samtidig har regeringen fremsat et lovforslag, der vil sætte den almindelige befolkningspensionsalder op. Som Dansk Folkeparti, Venstre, Radikale og den øvrige højrefløj har tænkt sig at stemme for.

Det kommer til at ramme dem, der har de laveste lønninger og de mest nedslidende job. Alle dem som ikke har tjent millioner, men har slidt sig selv ned ved at gøre rent, passe børn, drage omsorg for vores ældre, bygget vores huse.

Vi lever i et klassesamfund.

(8/8-20 PS, bilag 3)

I dette citat forbinder Skipper igen eliten, her defineret som Nationalbanken og politikere, med den manglende velfærd i samfundet. I modsætning til de andre eksempler, handler dette om

tidligere pension, hvor nationalbankdirektøren konstrueres som en årsag til, at andre grupper i samfundet med nedslidende jobs ikke kan gå på tidlig på pension, eftersom de ikke har "tjent millioner". Dette leder Skipper til at konstatere, at "vi" lever i et klassesamfund, hvor "folket" defineres som lønarbejdere, hvilket taler ind i en traditionel socialistisk ideologi. At italesætte Danmark som et klassesamfund og definere "folket" som arbejderklassen, er dog på nogle punkter et radikalt udsagn, for hvis man skulle reagere politisk på denne "klassekrise", ville det kræve store samfundsmæssige ændringer, herunder ændring af hele det finansielle system samt den private og offentlige sektor, eftersom lønmodtagere er nødvendige for, at store dele af samfundet kan fungere, herunder både private og offentlige institutioner. Denne påstand om klassesamfundet fremstår dog ikke radikal, hvilket både kan skyldes, at vi i Danmark er vant til den socialistiske samfundsorden, og derfor ikke sætter spørgsmålstegn til, at den private sektor skal være underlagt politisk kontrol, men kan på den anden side også skyldes Enhedslistens mindre radikale retorik og stil, end den der eksempelvis kom frem i analysen af Nye Borgerlige og deres brug af provokerende, ekstreme og ekskluderende udsagn. Skippers definition af "klassesamfundet" understreger dog et stigende pres på "folket", der både udtrykker sig som et pres på velfærdsstaten, der drives af den førnævnte voksende ulighed, men også som et angreb på almindelige borgeres livsvilkår, herunder at kunne gå på pension. Ved at bruge ordet "klassesamfund", konstruerer Skipper derfor en form for krisesituation i samfundet, som knytter sig til det overordnede demand om "folket", da dette indikerer utilfredshed, eftersom regeringen skal spare på velfærden og må sætte pensionsalderen op, samtidig med "de rige" kan forsætte deres liv som de vil, og gå på pension, når de vil. Her vil jeg påpege, at der også blev fremhævet en krisesituation i det første eksempel (20/8-20, PS, bilag 3), hvor Skipper henviste til finanskrisen, der gik udover den brede befolkning, mens bankerne og finansverden kom helskindet igennem. Selvom klassekrisen og finanskrisen er forskellige, indikerer italesættelsen af disse kriser en underlæggende antagonisme, da dette er udtryk for en tydelig populistisk logik (Mouffe, 2018, s. 27), eftersom populismen, som påpeget i teoriafsnittet, opbygger troværdighed gennem kriser, hvor folkets utilfredse krav sætter den hegemoniske orden under pres.

Et andet utilfredsstillet behov, der kommer til udtryk flere gange i datamaterialet, er et behov for klimaretfærdighed. Med klimaretfærdighed henvises til en mere retfærdig tilgang til klimakampen,

hvor de rige kapitalister, der beskyldes af Enhedslisten for overforbrug og udlede mere CO2 end gennemsnittet, skal finansiere den grønne omstilling og reducere deres forbrug. På denne måde kobler Enhedslisten deres demand om ulighed sammen med klimakampen:

Verdens 1% rigeste udleder dobbelt så meget CO2, som verdens 50% fattigste! 🤔

Det dokumenterer [Oxfam IBIS](#) i dag.

Og verdens 10% rigeste står for 52% af al CO2-udledningen. Det er også mange borgere i Danmark.

I årevis er befolkningen i bl.a. Kina og Indien blevet udråbt til de store klimaskurke, men det er langt fra sandheden.

Jeg håber, at de nye tal vil få flere til ikke bare at skubbe ansvaret for klimakrisen over på andre befolkningsgrupper og lande.

Vi har nemlig også i Danmark et enormt ansvar for at få nedbragt vores udledninger.

Og de allerrigeste - som har udledt allermest - skal simpelthen betale den største del af klima-regningen! Det er kun fair! !

(21/9-20 MV, bilag 3)

I dette citat opstiller Mai Villadsen et tydeligt billede af, at det er de rigeste, der belaster klimaet mest. Det er interessant, at Villadsen holder verdens 10% rigeste op mod borgerne i Danmark (jf. *"Det er også mange borgere i Danmark"*), da det indikerer, at alle i Danmark forurener gennem deres forbrug, eftersom hun skriver, at Danmark har et samlet ansvar for klimaet. Villadsen skaber dog alligevel en forståelse, af at det kun er de rigeste i samfundet (dvs. eliten, der ikke er en del af "folket"), der nyder godt af denne forurening, eftersom det er dem, der skal betale den største del af klimaregningen, hvorfor rapporten og den ulige klimabelastning bliver gjort repræsentativ for Danmark og Enhedslistens politik om grøn omstilling og energiafgifter til private virksomheder. Derudover bruger Villadsen ordet "klimakrise", hvilket igen henviser til en form for krisesituation i samfundet, som er typisk for den populistiske logik (Mouffe, 2018, s. 27). Her indikerer krisen også utilfredshed blandt "folket", da Enhedslistens definition af klimakrisen bygger på en forståelse af, at den er skabt af eliten i både det danske og det globale samfund, mens de mest udsatte grupper må betale prisen for elitens overforbrug:

Jeg synes regeringen bør tænke over en ting! Nemlig - Hvem bliver egentlig hårdest ramt, hvis ikke vi gør noget?

Det bliver selvfølgelig dem i verden – og i vores samfund, som er fattigst.

Hvis vi ikke når vores klimamål, vil temperaturerne stige, hvilket får voldsomme konsekvenser. Det vil formentlig betyde usikkerhed i landbrugsproduktionen pga. tørke og store regnskyl – og derfor stigende fødevarerpriser.

Det vil betyde millioner af klimaflygtninge, hvilket formentlig vil føre krige og global usikkerhed med sig. Det vil betyde vilde vejrfænomener, eroderede kyster og flere skybrud og storme, hvilket måske også vil gøre områder i Danmark ubeboelige. Og det er alt sammen formentlig bare indenfor min egen levetid, hvis ikke vi gør noget.

Derfor er det så dumt, at regeringen kun tænker på næste valgperiode, og hvad der koster lidt ekstra nu og her – ikke hvilke enorme udgifter vi vil få, og konsekvenser det vil have, hvis vi endnu engang svigter.

(17/9-20 MV, bilag 3)

I ovenstående eksempel er det tydeligt, at regeringen (den hegemoniske orden) sættes under pres af "folket" (de lavtlønnede og udsatte), da det er dem, der mærker konsekvensen af klimakrisen og ikke de rige (jf. *Det bliver selvfølgelig dem (...) i vores samfund, som er fattigst (red.)*). På denne måde bliver regeringen og deres håndtering af klimakrisen derfor en trussel for "folket", eftersom regeringen ikke har folkets interesse, men kun vil have magten for magtens skyld (jf. *"Det er så dumt, at regeringen kun tænker på næste valgperiode"*), hvilket også var en forståelse, der kom frem i analysen af Nye Borgerliges konstruktion af magtblokken på side 61.

Derudover vil jeg også påpege, at det universelle demand om at stoppe elitens udnyttelse af de nederste i samfundet tydeligt kommer til udtryk i ovenstående eksempel, da klimakrisen kobles sammen med de fattigste, eftersom de bliver hårdest ramt mens *"de rigeste fortsætter med at svine"* (27/10-20 PS, bilag 3). På denne måde bliver "folket" derfor konstrueret som undertrykte, da de ikke er skyld i problemerne, men tvinges til at betale prisen, hvilket skaber en forståelse af, at Enhedslisten er repræsentant og talerør for det glemte "folk", eftersom folket både bliver undertrykt af regeringens "magtmisbrug" (jf. de tænker kun på næste valgperiode) samt de riges hensynsløse forbrug (jf. klimakrisen påvirker ikke dem). Denne undertrykkelse er uddybet i afsnittet om magteliten på side 80.

Det sidste demand jeg har identificeret, er et demand om at bevare velfærdsgoderne for "folket" i Danmark. Dette demand kommer på baggrund af en forestilling om, at velfærden har været under pres i mange år:

Jeg håber også, at du vil hjælpe med at sprede ordet og presse regeringen.

Vi foreslår 2000 flere ansatte i ældreplejen.

- de 1500 skal først erstatte 1500 ufaglærte, som vi kan sende i uddannelse. Det skal højne fagligheden.

- de 500 skal være nye "husassistenter", som kan lave rengøring og andet praktisk, så det frigiver tid til social- og sundhedsmedarbejdernes omsorgsarbejde.

Og så skal de have tid til supervision og sparring. Det vil vi bruge 200 mio. kr. på.

Det er nemlig ikke bare et spørgsmål om nedskæringer. Der er både mangel på faglighed OG tid, der præger omsorgen for vores ældre i den forkerte retning. Så investeringerne skal følges af ekstra uddannelse.

Bak os op. Vi har brug for alle for at sikre, at vi retter op på mange års nedprioritering af ældreplejen.

Vi skal alle vide, at velfærden er der for os - hele livet.

(20/9-20 PS, bilag 3)

Der er meget at kritisere Løkke for. Hans statsministertid vil gå over i historien som de år, hvor vores velfærd led afgørende knæk. Milliarder på skattelettelser. Fattigdom og ulighed steg. Jeg vil ikke savne ham politisk, men jeg vil dog sige tak for kampen og god vind [#dkpol](#)

(31/8-19 PS, bilag 3)

I ovenstående eksempler, der handler om Enhedslistens forslag til bedre ældrepleje samt nyheden i 2019 om, at Lars Løkke trækker sig som formand for Venstre, henviser Skipper i begge tilfælde til nedskæringer på velfærd, der både sætter kvaliteten af ældrepleje under pres, men også bidrager til den generelle ulighed i samfundet. På denne måde konstrueres der derfor igen en form for krisesituation, da velfærden i flere år er blevet nedprioriteret af regeringen, herunder både en blå og rød regering. Denne nedprioritering og nedskæring af velfærd skaber et pres på "folket", som i disse eksempler både udtrykker sig som et angreb på almindelige livsvilkår, herunder at kunne blive plejet når man er gammel (jf. "*Vi skal alle vide, at velfærden er der for os hele livet*"), samt et angreb på de mest udsatte grupper i samfundet, herunder fattige og lavtlønnede (jf. "*Milliarder på skattelettelser. Fattigdom og ulighed steg.*"). Dette pres indikerer derfor, at folket er utilfredse med regeringen, hvorfor folket må "presse tilbage" på regeringen (5/3-21 MV + 9/10-20 MV + 23/10-19 PS + 30/10-19 PS, bilag 3), hvilket forstærker Enhedslistens rolle som repræsentant for det undertrykte "folk":

Det er ikke småting, vi har opnået sammen, venner. Alle os der har stemt på en ny retning ved sidste valg, og som stadig tror på det. Det bliver nemlig mere og mere tydeligt, at det er muligt både at skabe arbejdspladser, gøre det grønt for klimaets skyld og samtidig sikre gode forhold for dem, der har mistet jobbet. Fortællingen om at vi "er nødt til" at give skattelettelser til de rigeste eller skære i kontanthjælpen eller velfærden, fremstår mere og mere hul. Der er meget mere at nå endnu, men vi er i gang og vi er på vej.

Der er så mange ting på finansloven - store og små - som jeg synes er vigtigt. Og som jeg har brugt mange timer på. Så jeg vil bruge en hel masse krudt på at fortælle om det her på siden det næste stykke tid.

(6/12-20 PS, bilag 3)

I dette eksempel er det tydeligt, at folket må sige fra overfor regeringen og eliten, da det ifølge Skipper er muligt at sikre velfærden på flere punkter, hvis "folket" står sammen (jf. "*Det er ikke småting, vi har opnået sammen, venner*"). Derudover er idéen om folket som en tom signifier meget tydelig, da "vi" konstrueres gennem det, det ikke er, herunder "*de rigeste*", hvorfor Enhedslisten konstrueres som taler for "folket", da de er på folkets side og ikke vil give skattelettelser eller skære i kontanthjælpen. Denne tomme signifier om "folket" bliver dog tydeligere gennem de trusler, det står i antagonistisk modsætning til, hvilket er gennemgået i næste afsnit.

Som gennemgået ovenfor opstiller Enhedslisten, ligesom Nye Borgerlige, de forskellige demands som utilfredsstillede, og som noget, regeringen og politikerne ikke handler på. Forskellen på Enhedslisten er dog, at de ikke bruger hyperbolske metaforikker eller udelukker en bestemt befolkningsgruppe baseret på etnicitet og religion, men derimod på baggrund af "klasse". Derfor vil jeg argumentere for, at den samme populistiske logik er på spil i Enhedslistens demands, da der konstrueres en krisesituation (velfærdskrise, klimakrise, klassekrise) samt en idé om et undertrykt "folk", der er utilfredse med den hegemoniske orden, ligesom i analysen af Nye Borgerlige, hvorfor "folket" må sige fra. Forskellen skal derfor snarere findes i den stil og retorik, som Enhedslisten anvender, der er mindre radikal end Nye Borgerliges, hvilket er uddybet i afsnittet om sociale medielogikker. Denne analyse understreger dog, at Enhedslisten gør brug af den populistiske logik, eftersom deres demands er partikulære, og samlet repræsenterer et fælles behov om at beskytte "folket" mod det der truer, herunder magtelitens udnyttelse af folket, som er uddybet nedenfor.

Magteliten: Regeringen og de rige

I datamaterialet er det tydeligt, at et af de helt centrale narrativer, Enhedslisten konstruerer, er, at der er behov for et parti som dem, der kan beskytte Danmark mod grådige banker, de rige, der ikke bidrager til velfærdsstaten eller klimakampen, samt politikere i Folketinget, der indfører skattelettelser, og finansierer det med nedskæringer på velfærd. Særligt politikerne og magtfulde økonomiske institutioner bliver fremstillet som en trussel mod folket gennem en forståelse af, at de ikke kæmper for folkets interesser:

»Man skal arbejde, så længe man kan.« »Vi skal ikke sende raske mennesker på pension.« Sådan lyder det igen og igen i debatten om den stigende pensionsalder. Men det kommer oftest fra nogen, der har deres på det tørre. Er du tidligere minister, kan du gå på pension til en fyrstelig hyre, allerede når du er 60 år. Nationalbankdirektøren er lige blevet pensioneret som 62-årig. Har du penge nok, kan du gå fra, når du vil.

Det er fuldstændig til grin, at alle dem, der er mest forargede over Enhedslistens forslag om at stoppe den stigende pensionsalder, også er nogle af dem, der selv kan bestemme deres egen pensionsalder – fordi de har råd til det.

(21/8-20 PS, bilag 3)

I dette eksempel henviser Pernille Skipper til ministerpension og konstruerer derfor politikerne i regeringen (både den nuværende og tidligere) som en del af ”de rige”, da de, ligesom nationalbankdirektøren, har råd til at gå på pension, når de vil. Denne konstruktion af politikerne som en del af eliten går igen i store dele af datamaterialet (11/8-20 RL + 8/12-20 MV + 28/10-20 PS + 27/10-20 PS, bilag 3), hvorfor der skabes en forståelse af, at Enhedslisten er de eneste i Folketinget, der kæmper for ”folket”. Dette ses tydeligt gennem en os-dem-logik, hvor Enhedslisten konstrueres som en del af folket: *”Det er så vigtigt, at man ikke går ud af studiet med en kæmpe gæld - især for dem af os, der ikke har forældre med lange uddannelser og mange penge.”* (23/10-19 PS, bilag 3), *”Klimakrisen er vor tids største krise, og det handler reelt om at sikre en beboelig jordklode til vores børn og børnebørn. Det burde de holde sig for gode til også at gøre til en sag om topskattelettelser. Det er uærligt, useriøst og et svigt af kommende generationer.”* (17/19-20 PS, bilag 3) og *”lavtlønnede og almindelige mennesker griber ikke bare i lommen og køber en Tesla. Grøn omstilling skal være noget, vi alle sammen har råd til.”* (4/9-20 PS, bilag 3). Ved at omtale sig selv som en del af folket, bliver folkets undertrykkelse også fremhævet,

da Enhedslisten (ligesom Nye Borgerlige) konstruerer sig selv som et mindretal, hvor ikke engang Radikale, SF eller den socialdemokratiske regering støtter op om Enhedslisten:

Regeringen har - i samarbejde med SF, radikale, konservative og Venstre - besluttet at udskyde en ensartet CO2-afgift til en uvis fremtid. Til gengæld gives massiv erhvervsstøtte, inklusiv til de mest forurenende virksomheder. Hvordan man kan lade det for en "grøn skattereform" fortaber sig i december-mørket.

(8/12-20 SS, bilag 3)

(se evt. også eksemplerne 27/2-21 MV + 21/12-20 SS + 28/10-20 PS + 11/8-20 PS + 23/10-19 RL, bilag 3).

På denne måde fastholder Enhedslisten en underdog-position, selvom man, ligesom med Nye Borgerlige, kan argumentere for, at de selv tilhører gruppen med "politikere" og en vis grad regeringen, da de fungerer som støtteparti til den socialdemokratiske et-parti-regering. Med det sagt skal det også nævnes, at Enhedslisten flere gange omtaler og beskriver deres sejre i samarbejde med Radikale, SF og regeringen (5/3-21 MV, 6/12-20 PS, 3/9-19 PS, bilag 3), hvorfor deres underdog-position ikke er lige så radikal som Nye Borgerliges. Derfor bliver differenslogikken også dominerende i nogle tilfælde, hvilket ikke er usædvanligt, eftersom den nuværende regering (siden 2019) er rød, og derfor muliggør at institutionalisere nogle af Enhedslistens demands. Jeg vil dog argumentere for, at det stadig er ækvivalenslogikken, der overordnet er dominerende i datamaterialet, da Enhedslisten gentagende gange nævner, at "kampen" skal fortsætte og ikke er slut (3/12-20 MV + 8/12-20 MV + 6/12-19 PS + 2/12-19 MV, bilag 3). Derfor bruges også særligt en opfordring til at forsætte "presset på regeringen", hvilket understøtter og fastholder Enhedslistens underdog-position på trods af deres politiske sejre (3/12-20 MV + 4/12-20 MV + 8/12-20 MV + 26/2-21 MV + 5/3-21 MV + 20/9-20 PS + 30/10-19 PS, bilag 3).

Denne konstruktion af politikerne sammen med konstruktionen af de rige og bankerne som en trussel mod folket (jf. demandet om ulighed), forstærker idéen om folket som en tom signifier, da "folket" ikke kun trues af grådige banker og rige, der ikke bidrager, men også af regeringen og politikerne, der med deres politik undertrykker de mest udsatte ved at forværre uligheden, velfærden og klimaet:

Gennem denne ækvivalenskæde bliver det derfor tydeligt, hvem "folket" ikke er, hvorfor den tomme signifier om folket fremstår tydeligere, da det indikerer, at folket er alt andet end politikerne, bankerne og de rige i samfundet. På denne måde defineres "folket" så bredt, at det tømmes for betydning (hvem "folket" er, kan ses ved at kigge på alle dem, der ikke er det), men samtidig udfylder en delvis hegemonisk rolle, idet det betegner noget universelt, herunder "det fælles bedste". Dette er tydeligt, da Enhedslisten gennem deres demands opbygger en forståelse af, at eliten er grådige, og sagtens kan bidrage mere til velfærden og klimaet, så "folket" og de udsatte grupper ikke bliver undertrykt. Derfor retter denne artikulation af folket sig imod en hegemonisk forståelse, da den indgår i en hegemonisk kamp, hvor Enhedslisten konstruerer et forestillet fællesskab ud af borgere i Danmark, der ikke kender hinanden, aldrig vil møde hinanden og i virkeligheden er lige så forskellige, som Enhedslisten prøver at fremstille som identiske. Denne samme idé om "folket" som en homogen enhed kom også til syne på Nye Borgerliges profiler, der dog i modsætning til Enhedslisten, var baseret på nationalitet og ikke klasse/position i samfundet. Derfor vil jeg argumentere for, at den samme populistiske logik er til stede på begge partiers platforme, da begge partier bruger den tomme signifier om folket til at skabe et forestillet fællesskab, der må marchere i samme retning og handle kollektivt (jf. beskytte folket mod udlændinge og magtmisbrug vs. beskytte folket mod velfærds- og klimakrise).

Sociale medielogikker: Commodification og fragmentering af demands

Som demonstreret ovenfor, opstiller Enhedslisten forskellige utilfredsstillende demands, hvor der, ligesom på Nye Borgerliges profiler, gives udtryk for et undertrykt "folk", der ikke bliver hørt. I modsætning til Nye Borgerlige, gør Enhedslisten oftere brug af logikken om commodification i relation til at dele nyheder. Som beskrevet i teoriafsnittet handler denne logik om, at platforme

transformerer brugere, information, aktiviteter osv. til omsættelige varer, herunder både som opmærksomhed, data og penge. Denne logik resulterer derfor i, at fordelingen af magt bliver koncentreret til dem, der dominerer økosystemet, herunder særligt Facebook og Twitter i relation til nyheder, da de strategisk kan positionere sig som "news aggregators" og gatekeeping-formidlere (van Dijck, Poell, & de Wall, 2018, s. 37-38). Denne logik er derfor også med til at forklare, hvorfor politikere i Enhedslisten og Nye Borgerlige må repræsentere "folket", da de til en vis grad dominerer de sociale medier i relation til politik, eftersom de netop har en større platform at tale ud fra, og derfor også større mulighed for at skabe opmærksomhed om sig selv eller politiske emner, end almindelige brugere. Det er tydeligt, at Enhedslistens politikere udnytter logikken med commodification i relation til nyheder, da de særligt bruger Twitter til at tweete live fra Folketinget og forhandlingsmøder, og derved formidler "nyheder":

Sidste runde finanslovsforhandlinger i dag. Jeg tror, at man læse meget om et politisk flertals håndtering af økonomiske kriser - hvem og hvad fokuserer man på, når krisen kradser? Er det skattelettelse eller er det velfærd, rigtige mennesker og de arbejdsløse? [#dkpol](#) [#fl21](#)

(6/12-20 PS, bilag 3)

Klima-forhandlinger om 2025-delmål i dag.
[@Enhedslisten](#), [@SFpolitik](#) og [@radikale](#) står sammen om krav på 50%-54% som Klimarådet anbefaler.

Regeringen har flertal, hvis den vil, hvad venter du på [@DanJoergensen](#) ? [#dkpol](#) [#dkgreen](#)

(5/3-21 MV, bilag 3)

Enhedslisten ikke med i "grøn" skattereform. Flertallet har accepteret regeringens hockeystav, og sylter beslutningen om en CO2-afgift i årevis - uden garanti for, at den kommer. Til gengæld er der massive skatterabatter, også til sorte virksomheder. Kæmpe klimasvigt! [#dkpol](#)

(8/12-20 MV, bilag 3)

I disse eksempler forsøger Villadsen og Skipper at styre nyhederne om hhv. den nye skattereform, finanslovs- og klimaforhandlinger mod deres politiske værdier ved at frame skattereformen som

"klimasvigt", finanslovsforhandlinger som et spørgsmål om velfærd samt klimaforhandlingernes målsætning som værende afhængig af regeringen. På denne måde kan Enhedslisten være nogle af de første til at informere vælgere og journalister om nyheder og forhandlinger samtidig med, de kan kontrollere kommunikationen om nyheden (i hvert fald på deres egne profiler), da der er ingen barrierer i form af de traditionelle gatekeepers, eftersom journalister ikke får mulighed for at udfordre Enhedslistens påstande og spørge opfølgende ind til det, inden det formidles ud til offentligheden. Derudover er det interessant, at ovenstående tweets samt størstedelen af alle de nyheder, Enhedslistens politikere deler på deres profiler, er negative eller lægger op til konflikt (for eksempel 2/2-21 MV + 31/1-21 MV + 20/12-20 MV + 8/12-20 RL + 23/11-20 MV + 27/10-20 PS + 8/10-20 PS + 21/8-20 SS, bilag 3). Disse elementer som negativitet og konflikt er ikke kun en afgørende faktor i journalisters udvælgelse af politikeres tweets som nyhedskilder (Ekman & Widholm, 2014, s. 85), men også en strategi, Nye Borgerlige brugte til at skabe opmærksomhed og holde brugere engagerede. Selvom Enhedslistens brug af opmærksomhedsvækkende udsagn ikke er nær så radikal som Nye Borgerliges provokerende udsagn, gør Enhedslisten stadig brug af samme alarmerende budskaber: *"Vi skal alle sammen presse på nu for at få et forpligtende 2025-mål", "Det er et enormt klimasvigt. Men vi må ikke give op", "Uden mobilisering og et konstant pres på politikerne bliver der aldrig taget de skridt, som er nødvendige for at undgå klimakatastrofen"* og *"jeg håber, at du vil hjælpe, presse regeringen, dele og råbe højt."* (26/2-21 MV + 8/12-20 MV + 5/9-20 SS + 30/10-19 PS, bilag 3). Gennem disse alarmerende budskaber skaber Enhedslisten et skræmmebillede af den situation, forhandling eller nyhed, de omtaler, da "folket" er nødt til at tage affære, og "råbe højt", så deres stemme kan komme frem, hvorfor deres budskaber, ligesom Nye Borgerlige, i flere tilfælde er ledsaget af en opfordring til at dele eller "presse regeringen". Jeg vil argumentere for, at disse opfordringer er konstrueret til at holde Enhedslistens følgere engagerede og sikre et aktivt publikum, der ifølge van Dijck, Poell & de Waal (2018) medfører større synsynlighed på sociale platforme. Med det sagt skal det også påpeges, at disse opfordringer til at "råbe højt" anvendes meget sjældent på Enhedslistens profiler sammenlignet med Nye Borgerlige, der brugte dette element i størstedelen af deres Twitter- og Facebook-indlæg. Denne forskel er også tydelig, hvis man kigger på det førnævnte like-parameter, hvor Nye Borgerlige i gennemsnit får over otte gange så mange likes som Enhedslisten (bilag 2). Det indikerer derfor, at Enhedslisten ikke udnytter de sociale medielogikker i lige så høj grad som

Nye Borgerlige, selvom de også konstruerer en idé om et undertrykt "folk", der må sige fra og gøre op med eliten, hvilket særligt kommer til udtryk gennem deres erklæring om at "*presse regeringen*" (28/5-20 MV + 20/9-20 PS + 30/10-19 PS + 23/10-19 PS + 26/2-21 MV + 8/12-20 MV + 3/12-20 MV + 30/6-20 MV, bilag 3).

På den anden side kan denne skæve fordeling af likes også skyldes, at Enhedslisten ikke bruger lige så radikale vendinger, som Nye Borgerlige bruger til at skabe forargelse og raseri, herunder gennem nøgleord som *løgne*, *kynisme* og *vanvid* (7/3-21 PSC + 4/3-21 PV + 19/2-21 PV, bilag 3), hvilket kan spille ind på synligheden og cirkulationen af Enhedslistens indlæg, eftersom chokerende udsagn bruges til at holde følgere interesserede, som særligt Wodak (2015) argumenterer for, er en mediestrategi, højrepopulister bruger.

Til sidst vil jeg påpege, at den ujævne fordeling af likes i gennemsnit også kan skyldes, at Nye Borgerliges profiler i modsætning til Enhedslistens er udtryk for et ekkokammer, hvilket indikerer, at Enhedslisten ikke formår at samle grupper med de samme holdninger, og dem, der identificerer sig som "folket" på samme måde som Nye Borgerlige. Jeg kan som førnævnt ikke konkludere, om der er tale om et ekkokammer eller ej, da jeg ikke har analyseret kommentarerne, men det er tydeligt, at denne ujævne fordeling af likes afspejler en form for ekkokammer hos Nye Borgerlige, da de brugere, der interagerer med opslaget, tydeligvis støtter op om deres budskaber. Dette er i tråd med resultaterne om ekkokamre fra studierne i litteraturreviewet, herunder særligt Jacob & Spiering's (2018) resultater, der konkluderede, at højrepopulister bidrager til skabelsen af ekkokamre på sociale medier, da populister er mere tilbøjelige til kun at retweete tweets fra de konti, de selv følger, og da højre populister generelt holder afstand fra dem, der ikke deler deres holdninger. Derudover er Nye Borgerliges store andel af likes i tråd med studierne af Carrella (2020) og Bobba (2018), der begge konkluderede, at populistisk indhold bliver liket meget oftere end ikke-populistisk indhold. Som analyseret i sidste afsnit gør Enhedslisten i høj grad brug af den samme populistiske logik som Nye Borgerlige, hvor den samme idé om folket som én homogen enhed kom til syne, men med afsæt i af Carrella (2020) og Bobba (2018) og den ujævne fordeling af likes til Nye Borgerlige og Enhedslisten, vil jeg argumentere for, at Wodaks stiltræk, som især knytter sig til højrepopulismen med chokerende og følelsesladet retorik, fungerer bedre med sociale medielogikker, herunder særligt selection, der har tendens til at favorisere liket indhold og

ligesindede brugere, eftersom Nye Borgerliges opslag tydeligvis får mere synlighed og opbakning end Enhedslistens.

På baggrund af dette vil jeg også svare på noget af den kritik nogle af litteraturreviewets studier rejste, herunder en påstand om, at sociale medier ikke fremmer populistiske praksisser, da mængden af delte synspunkter og information aldrig har nået et bredere publikum, end det gør nu (Groshek & Koc-Michalska 2017) (Boulianne et al. 2020) (Postill 2018). Dette er ikke tilfældet i min undersøgelse, da Nye Borgerliges budskaber får flere likes og derved også bliver cirkuleret og gengivet oftere end Enhedslistens, hvis man ud fra van Dijck, Poell & de Waal's (2018) teori om The Platform Society antager, at logikken med selection prioriterer populært indhold. Derfor vil jeg påstå, at sociale medier utilsigtet favoriserer radikale, højre populistiske bevægelser som Nye Borgerlige, da de formår at engagere og skabe et aktivt publikum gennem budskaber, der er konstrueret til at skabe opmærksomhed, forargelse og raseri. På denne måde kan radikale, populistiske budskaber spredes hurtigere og få mere synlighed i forhold til andre politikere, herunder Enhedslisten, da der er frihed til at kommunikere radikale budskaber, hvilket højst sandsynligt ikke ville være muligt med journalistiske gatekeepers, som Engesser et al. (2016) også argumenterede for.

Med det sagt er det dog tydeligt, at Enhedslisten på nogle punkter anvender samme strategi som Nye Borgerlige, da deres opslag overvejende er konfrontatoriske, og da de også artikulerer folket som en tom signifier, der skal gøre oprør mod eliten. Derfor udnytter Enhedslisten, ligesom Nye Borgerlige, sociale mediers position som den "offentlige" mening, da Enhedslisten konstruerer sig selv som repræsentant for "folket", hvilket er en terminologi, der passer bedre til sociale medier end traditionelle medier, eftersom det øger opmærksomheden blandt tilhængerne og derved også potentielt viraliteten af det enkelte opslag. Enhedslistens brug af den populistiske logik er dog mindre succesfuld end Nye Borgerlige (målt på likes), hvorfor jeg vil konkludere, at den form for højre populisme, som Wodak (2015) beskæftiger sig med, passer bedre ind i logikken på sociale medier end venstre populismen, da Nye Borgerlige, der gør brug af hyperbolske metaforikker, radikale, ekskluderende og provokerende udsagn samt værdiladede ord som "*velfærds migrant*", "*islamistiske uhyrer*", "*vores fjende*", "*GIV MAGTEN TILBAGE*" og "*En magtkamp mellem vestlig frihed og islamisk undertrykkelse*" (29/12-20 PSC + 12/2-21 PSC + 29/3-21 PSC + 27/11-20 PV +

3/11-20 PV, bilag 3), skaber mere opmærksomhed og engagement end Enhedslistens. Nye Borgerliges udsagn sammen med en gentagende påstand om, at islam er imod demokrati og frihed, står derfor i stor kontrast til Enhedslistens radikale udsagn, der i meget mindre grad er provokerende, for eksempel *"pres regeringen"*, *"grådige banker"*, *"klassesamfund"* og *"Det er uærligt, useriøst og et svigt af kommende generationer."* (26/11-19 PS + 8/8-20 PS + 17/19-20 PS, bilag 3), og derfor også får mindre opmærksomhed og færre likes. Her vil jeg dog påpege, at Enhedslistens udsagn om "klimakrisen" og især "klassekrisen" er radikale, men ikke forekommer lige så radikale som Nye Borgerliges udsagn om udlændinge, da både klimakampen og klassekampen er udtryk for trusler, vi har hørt mange gange før. For eksempel har klima været diskuteret internationalt i mange år, og "klassekampen" har ligeledes været diskuteret helt tilbage fra da arbejderbevægelsen opstod. På samme tid gør Enhedslisten ikke brug af hyperbolske metaforikker og ekstreme udtryk, hvorfor denne trussel mod klimaet og lønmodtagere ikke forekommer lige så umiddelbar som Nye Borgerliges, og derfor nedtoner det radikale udtryk.

Til sidst vil jeg påpege, at der, ligesom med Nye Borgerlige, fremgik et fragmenteret udtryk af Enhedslistens utilfredsstillede demands i datamaterialet. Her er der igen ikke tale om konklusionerne fra litteraturreviewets studier om populisme som en fragmenteret ideologi, hvor populistiske nøgleelementer bruges isoleret fra hinanden på tværs af forskellige Twitter- og Facebook-indlæg, eftersom Enhedslistens Facebook-opslag ofte var meget lange og indeholdte flere elementer af populistiske virkemidler. Derimod er der tale om, at Enhedslisten bruger mindre fragmenter af de forskellige demands om ulighed, klimaretfærdighed og velfærdskrise til at sprede dem ud over flere opslag og i nogle tilfælde samle disse dele af de forskellige demands i ét opslag, for eksempel:

Dansk Industri har det senest døgn turneret alle medier rundt med en påstand om, at de har omfavnet den grønne omstilling og målsætningen om en 70%-reduktion af klimagasser inden 2030. De har høstet mange overskrifter, men det er mildest talt en tilsnigelse overhovedet at kalde det her en klimaplan, hvis man læser deres 140 sider lange publikation. Jeg er reelt forarget over, at de kan få sig selv til det.

DI's plan indeholder 150 forskellige forslag. Kun de knap 30 handler reelt om reduktion af klimagasser. Resten handler om topskattelettelser, skattelettelser til aktionærer og meget andet, som kommer de rigeste i vores samfund til gavn. Og ja, syge og arbejdsløse får også lige en ordentlig én over nakken igen. Deres forslag ville være det mest ulighedsskabende i mange årtier, hvis det gennemføres. Og så har de øjensynligt ikke engang gjort sig ulejligheden at beregne, om reduktionerne er tilstrækkelige til at nå de nødvendige resultater for vores klima.

Tænk sig, at Dansk Industri er sunket så lavt, at de kupper en så vigtig sag som klodens fremtid og klimaet for at snige skattelettelser til de rigeste igennem. Klimakrisen er vor tids største krise, og det handler reelt om at sikre en beboelig jordklode til vores børn og børnebørn. Det burde de holde sig for gode til også at gøre til en sag om topskattelettelser.

Det er uærligt, useriøst og et svigt af kommende generationer.

(19/9-19 PS, bilag 3)

I dette Facebook-opslag fra Pernille Skipper henvises til alle tre demands, da hun både omtaler ulighed (*"deres forslag vil være det mest ulighedsskabende"*), klimaretfærdighed (*"Kun de knap 30 handler reelt om reduktion af klimagasser. Resten handler om topskattelettelser, skattelettelser til aktionærer..."*) og velfærds krisen (*"syge og arbejdsløse får også lige en ordentlig én over nakken igen"*). Denne strategi med at bruge elementer af demands, forstærker den populistiske logik og idéen om nødvendigheden for et folkeligt opgør, da det indikerer, at "folket" har mere end ét utilfredsstillet demand. Som Skipper også selv påpeger i opslaget, forsøger DI at løse klimakrisen ved at *"snige skattelettelser til de rigeste igennem"*, hvorfor folkets opgør fremstår endnu tydeligere, da det indikerer, at folket må sige fra over for eliten, eftersom de både ødelægger klimaet og velfærden, samtidig med de skaber større ulighed. Derudover er der flere eksempler på, at Enhedslisten bruger fragmenter af de forskellige demands i det samme opslag (for eksempel 29/9-20 PS + 28/9-20 MV + 23/11-20 SS + 6/12-20 PS + 8/12-20 MV + 6/12-20 MV + 4/12-20 PS + 22/11-20 MV, bilag 3), hvorfor jeg vil argumentere for, at sociale medier er med til at understøtte den populistiske logik om utilfredsstillede demands, da de forstærker det folkelige opgør på mere end blot en måde: 1) det gør det muligt for Enhedslisten at samle flere utilfredse demands omkring én sag som i ovenstående eksempel, 2) det gør det muligt at sprede fragmenter af demands ud på forskellige opslag, hvorfor Enhedslistens følgere løbende bliver mindet om, at der er flere demands, der ikke bliver løst af regeringen, da man netop bruger sociale medier ved at scrolle igennem sit feed, og på denne måde bliver mindet om mindst ét

utilfredsstillet demand næsten hver gang, man ser et opslag fra Enhedslisten, eftersom de, som førnævnt, overvejende poster konfliktoptrappende opslag.

Opsamlende diskussion

På baggrund af ovenstående analyse, kan jeg konkludere, at sociale medielogikker understøtter den populistiske logik (i forskellige grader), som fremgår på Enhedslistens og særligt Nye Borgerliges profiler.

Logikken om commodification, der resulterer i, at fordelingen af magt bliver koncentreret til dem, der dominerer økosystemet, er med til at understøtte de to partiers selvudråbte rolle som repræsentant for "folket", eftersom politikerne har en følgerskare og derved større magt for at skabe opmærksomhed omkring et emne end almindelige brugere. Almindelige brugere har ikke samme mulighed for at tage emner eller debatter op, og gøre dem synlige på samme måde som dem, der dominerer platformene, herunder politikere og meningsdannere inden for det politiske felt, og særligt yderpartier som Nye Borgerlige og Enhedslisten, eftersom de ofte kritiserer regeringen og derfor gør brug af konfrontatoriske elementer, der engagerer brugere. Disse platforme at tale ud fra, er sammen med sociale mediers kommercielle design, derfor med til at fremme yderpartier som Enhedslisten og Nye Borgerlige samt deres kommunikation og kritik af "eliten", da Facebook og Twitter har en interesse i at give brugerne det indhold, de vil have, eftersom de netop beror på en kommerciel logik, hvor det, der engagerer brugere (gennem likes, kommentarer, visninger og delinger), automatisk får mere synlighed. Denne idé om, at oppositionspartier får mere opmærksomhed, kendes også særligt fra massemedierne, hvor der ligger en nyhedsværdi i at vise det konfrontatoriske element i en sag, hvilket også er årsagen til, at populistiske partier ofte har fået massiv mediedækning (Wodak 2015), da den generelle medieproduktion søger spektakulære og konfrontatoriske nyheder. Når disse sager flyttes over på en platform, hvor brugerne netop engageres af elementer som konflikt, emotionel retorik og karismatiske personer, som forstærkes gennem logikken med selection, der fremmer det mest populære indhold, får den populistiske logik bedre vilkår, herunder særligt de stiltræk, som Wodak (2015) argumenterer for med ekstreme, provokerende og ekskluderende udsagn.

Som påpeget i analysen gør begge partier brug af engagement skabende elementer, men Nye Borgerliges udsagn, der er konstrueret til at skabe forargelse og raseri, fremstår mere radikale, da de både gør brug af hyperbolske metaforikker, værdiladede ord og provokerende udsagn. Enhedslistens radikale påstand om især "klassekrisen" forekommer ikke lige så radikalt som Nye Borgerliges udsagn om udlændinge, hvilket både kan skyldes, at vi i Danmark er vant til den socialistiske samfundsorden, og derfor ikke sætter spørgsmålstegn til, at den private sektor skal være underlagt politisk kontrol, men også kan skyldes Enhedslistens mindre radikale retorik og stil. Med det sagt er påstanden om et klassesamfund dog et radikalt udsagn, for hvis man skulle reagere politisk på denne krise, ville det kræve store samfundsmæssige ændringer, herunder en ændring af hele det finansielle system samt den private og offentlige sektor.

Som analyseret er de engagement skabende elementer forankret i krisetilstande, herunder både Nye Borgerliges konstruktion af indvandrekriser, frihedskriser og en demokratisk krise samt Enhedslistens konstruktion af klassekrise, klimakrise og velfærdskrise. Disse kriser udtrykker sig derfor som et pres på "folket", der forstærkes gennem politikernes kommunikation på sociale medier og deres opfordring til at "*råbe højt*", "*presse regeringen*" og "*dele budskabet*" (15/11-20 MT + 30/10-19 PS + 30/6-20 MV, bilag 3). Derved styrkes den underlæggende antagonisme om et folkeligt opgør mod eliten, da disse kriser afspejler forskellige demands, men samtidigt er udtryk for et universelt demand om det undertrykte "folk".

Hertil vil jeg påpege, at brugen af disse alarmende budskaber er med til at påvirke logikken med selection, som derved på nogle punkter understøtter idéen om folket som en tom signifier – især på Nye Borgerliges profiler. Begge partier artikulerer folket som en tom signifier, men på Nye Borgerliges profiler er det dog tydeligt, at der samles en stor gruppe med de samme holdninger, da Nye Borgerliges opslag i gennemsnit får over otte gange så mange likes som Enhedslisten (bilag 2). Ifølge van Dijck, Poell & de Wall (2018) er det logikken med selection, der selekterer det indhold fra, som brugere ikke kan lide eller ikke interagerer med, hvilket fungerer effektivt i kommercielle sammenhænge, når man skal finde de rette personer til at købe et produkt. Det er dog problematisk i politiske sammenhænge, eftersom det netop fjerner debatten og andre synspunkter, hvorfor brugere ikke bliver udfordret på deres påstande, og får en mere nuanceret opfattelse af virkeligheden, men derimod bekræftes i deres allerede eksisterende verdenssyn. Jeg

kan ikke konkludere noget om ekkokamre på Nye Borgerliges profiler, da jeg ikke har analyseret kommentarerne, men jeg vil på baggrund af like-sammenligningen med Enhedslisten påstå, at Nye Borgerliges profiler indikerer et ekkokammer, da de netop formår at samle en stor gruppe med de samme holdninger, og dem, der identificerer sig som "folket", eftersom de brugere, der interagerer med opslaget, tydeligvis støtter op om deres budskaber i modsætning til Enhedslisten, der ikke formår at samle "folket" i lige så høj grad.

Eftersom Nye Borgerlige og Enhedslisten begge bruger en populistisk logik med konstruktion af "folket" og "eliten" (der passer til deres egen ideologi), men Enhedslisten er mindre succesfuld end Nye Borgerlige (målt på likes), vil jeg derfor konkludere, at de højreradikale populistiske stiltræk (Wodak 2015) får særligt gode vilkår på sociale medieplatforme. Forskellen på Nye Borgerlige og Enhedslistens kommunikationsstil findes netop i Nye Borgerliges brug af følelsesladet retorik og særlige strategier som arrogance of ignorance, der afspejler en forståelse af, at Nye Borgerlige *er* "folket", eftersom de forstår folkets virkelighed. På denne måde fremstår Nye Borgerliges rolle som repræsentant for "folket" stærkere end Enhedslisten, for selvom begge partier gør brug af virkelige eksempler med danskere, virker Nye Borgerlige mere autentiske, da de netop formår at tale *til* "folket" ved at formidle empati og samtidig adressere vrede i forenkede termer som *"Hvad i alverden tænker magthaverne dog på?"*, *"GIV DANSKERNE FRIHEDEN TILBAGE"*, *"ISLAM SKAL INGEN INDFLYDELSE HAVE I DANMARK"* og *"DET STOPPER HER, METTE FREDERIKSEN"* (15/3-21 PV + 2/3-21 PV + 30/9-20 PV + 8/11-20 PV, bilag 3). På denne måde overbeviser Nye Borgerlige om, at de er på "folkets" side, da de konstruerer sig selv som en del af folket, der ved, hvad "vi" vil have. Enhedslisten konstruerer sig også som repræsentant for den "glemte arbejderklasse", der undertrykkes af eliten, men deres position som en del af "folket" fremstår ikke lige så stærk som Nye Borgerlige, da Enhedslisten ikke i lige så høj grad konstruerer sig selv som en del af gruppen med lavtlønnede og lavt uddannede, som de netop påstår at kæmpe for. Som påpeget i analysen er Nye Borgerlige heller ikke en del af "folket", da de selv tilhører magtgruppen med "politikerne", eftersom de har en folketingsgruppe bestående af fire medlemmer i Folketinget. De formår dog at holde sig uden for denne magtgruppe, da de netop gør brug af strategier som arrogance of ignorance, der understreger, at de forstår problemerne og ved hvordan "normale" borgere i Danmark føler og lever, hvilket særligt kommer til udtryk gennem

deres no-nonsense retorik, hvor de "tør" modsætte sig de magtfulde og være direkte og eksplicitte uden at tænke på, om de overskrider reglerne for politisk korrekthed.

Som allerede påpeget, er Enhedslistens ideologiske grundlag meget sammenhængende i forhold til socialisme, hvorfor deres radikale udtryk også nedtones, eftersom danskere er vant til at leve efter et socialistisk velfærdssamfund. Dette medfører dog også, at Enhedslistens demands ikke fremstår lige så fragmenterede i deres udtryk som på Nye Borgerliges profiler. Som analyseret medfører sociale medier en fragmentering af demands, hvor der skabes et narrativ om, at "folket" er utilfredse med flere ting, hvilket især manifesterer sig gennem måden, man bruger sociale medier på, da brugere løbende bliver præsenteret for forskellige elementer i ækvivalenskæden af trusler (gennem politikeres opslag), hvilket forstærker ækvivalenslogikken, eftersom man hele tiden bliver mindet om, at der er mere end et utilfredsstillet demand. Jeg vil dog påpege, at det partikulære i Enhedslistens forskellige demands fremstår mindre tydeligt, da de er mere sammenhængende (demand om ulighed, velfærd og klima hænger sammen i forhold til deres ideologiske grundlag om et socialistisk samfund), hvorimod Nye Borgerliges demands om mink-erhvervet, asyl og EU-konventioner fremhæver det todelte i de enkelte demands, da det enkelte demand står tydeligt alene, men også retter sig mod en mere generel kritik af "elitens magtmisbrug" og et eksplicit nationalistisk udtryk. Enhedslistens enkelte demands ikke er lige så opdelte, da de netop er sammenhængende i forhold til den socialistiske ideologi, hvorfor narrativet om, at folket har flere utilfredsstillede demands bindes tydeligere sammen på Nye Borgerliges profiler, da kravet om et folkeligt opgør manifesteres gennem folkets utilfredshed med flere forskellige aspekter af elitens beslutninger. Med det sagt mener jeg dog stadig, at der fremgår en fragmentering Enhedslistens forskellige demands, eftersom de netop bruger elementer af velfærdskrisen, klimakrisen og klassekrisen spredt over forskellige Twitter- og Facebook-opslag til at danne et universelt demand, der taler ind i den tomme signifier om "folket". Denne fragmentering er dog tydeligere på Nye Borgerliges profiler, da de netop bruger vidt forskellige demands til at understrege ét universelt demand og løbende minder brugere om dette ved at bruge mindre dele/fragmenter af disse demands i forskellige eksempler og opslag. På denne måde fremstår det derfor også tydeligere på Nye Borgerliges profiler, at de taler for "folket", hvilket understreger den populistiske logik om, at borgerne er utilfredse med flere ting og ikke kun har ét behov, der ikke opfyldes.

På denne måde bliver det derfor lettere for både Enhedslisten og Nye Borgerlige at agere populistisk, da de gennem deres profiler på sociale medier kan bruge og henvise til de enkelte demands i forskellige debatter, situationer og nyheder, hvorfor det universelle demand og folket som en tom signifier kommer til at fremstå tydeligere for vælgere, da ækvivalenskæden med alt det, der "truer", aldrig bliver glemt, eftersom man hele tiden bliver mindet om, at der er mere end ét behov, der ikke opfyldes.

Konklusion

På baggrund af analysen og diskussionen af mine resultater kan jeg konkludere, at den populistiske logik på det ontologiske niveau overordnet manifesterer sig ens på de to partiers Twitter- og Facebookprofiler. Hos både Nye Borgerlige og Enhedslisten konstrueres en antagonisme mellem "folket" og "eliten", hvor eliten udgøres af "de andre politikere" og regeringen. Enhedslistens definition af eliten indeholder dog en dimension, som ikke fremgår i Nye Borgerliges, herunder bankerne og "de rige" i samfundet. På samme måde konstruerer Nye Borgerlige også en antagonisme til en tredjepart, som ikke fremgår på Enhedslistens profiler, herunder "de fremmede", der dog ikke bliver konstrueret som en del af eliten, men derimod en trussel, eliten beskyldes for at favorisere over "folket". Disse forskelle er ikke uventede, eftersom det afspejler en tydelig partipolitisk dimension, der er tråd med hhv. Nye Borgerliges og Enhedslistens ideologiske position. Denne position afspejles også i de claims, partierne konstruerer, hvor ækvivalenslogikken hos begge partier bliver dominerende for diskursen, da der dannes en kæde af forskellige utilfredsstillede demands, som forenes i et universelt demand, der taler ind i den tomme signifier om "folket" (defineret som etniske danskere hos Nye Borgerlige og som lavtlønnede og -uddannede samt lønmodtagere hos Enhedslisten). På baggrund af dette er det derfor tydeligt, at begge partier gør brug af den populistiske logik om et utilfredsstillet "folk".

Som argumenteret for i opsamlingsafsnittet, er det særligt logikken med commodification, der fremmer en kritik af magten, hvorfor yderpartier som Nye Borgerlige og Enhedslisten får mere synlighed, da de sociale medieplatforme giver betingelser, som favoriserer populistiske positioner, herunder fjendtlighed mod eliterne og, for Nye Borgerliges vedkommende, appel til en emotionel diskurs. Dette konkluderer jeg både på baggrund af min analyse, der viser, at begge partier gør brug af en antagonistisk modsætning mellem folket og eliten samt engagement skabende elementer, der er forankret i krisetilstande, og derfor engagerer og får mere opmærksomhed af brugerne, men også på baggrund af studierne resultater fra litteraturreviewet, da både Carrella (2020) og Bobba (2018) konkluderede, at populistisk indhold bliver liket meget oftere end ikke-populistisk indhold. Hertil skal det påpeges, at det ikke udelukkende er sociale medieplatforme, der favoriserer populistiske positioner, da brugerne spiller en stor rolle i, hvilket indhold, der cirkuleres og gengives på platformene. Dette skyldes logikken med selection, der styrer

brugerinteraktion gennem udvælgelse af det mest relevante indhold på baggrund af algoritmer og interface. På denne måde er det derfor det indhold, som er mest populært hos brugerne, også det indhold, der får mere synlighed. Med det sagt er denne kommercielle logik dog problematisk i relation til populisme og politik generelt, da brugere på platformene netop engageres af elementer som konflikt, chokerende og provokerende udsagn samt emotionel retorik, som alle er elementer i den højrepopulistiske stil, hvorfor denne får særligt gode vilkår på sociale medier. Dette er også tydeligt i min analyse, hvor Nye Borgerlige, der gør brug af konfrontatoriske elementer, arrogance of ignorance, ekskluderende udsagn og hyperbolske metaforer, i gennemsnit får over otte gange så mange likes og delinger som Enhedslisten (bilag 2). Enhedslisten bruger også radikale udsagn om eksempelvis "klassekrisen", men det forekommer ikke lige så radikalt, hvilket både skyldes deres mindre radikale brug af retorik og stil, men også deres ideologiske grundlag, der er meget sammenhængende i forhold til socialisme, og som ikke fremstår radikalt i et velfærdssamfund som Danmark. Derudover fremstår Nye Borgerliges position på folkets side tydeligere end Enhedslisten, da de gennem strategien med arrogance of ignorance, understreger, at de forstår problemerne og ved hvordan "normale" borgere i Danmark føler og lever i modsætning til eliten. Selvom Enhedslisten også påstår at tale for folket, fremgår det mere autentisk på Nye Borgerliges profiler, da de formår at formidle empati med folket og vrede mod eliten i forenklede termer, hvilket jeg konkluderer fungerer effektivt på sociale medier, da brugerne netop engageres og holdes interesserede af disse konfrontatoriske elementer, og som belønnes af de sociale medieplatforme gennem logikken med selection, der cirkulerer og gengiver dette indhold.

Udover favoriseringen af den højreradikale stil, er måden, hvorpå man bruger sociale medier samt indholdet af Nye Borgerliges og Enhedslistens opslag med til at understøtte den populistiske idé om et undertrykt folk, der skal gøre op med eliten. Dette konkluderer jeg på baggrund af begge partiers brug af fragmenterede demands, hvor elementer af hvert demand spredes ud på forskellige opslag og i nogle tilfælde samles i ét opslag. Dette forstærker den populistiske logik om et folkeligt opgør, da det indikerer, at "folket" har mere end ét utilfredsstillet demand, eftersom man netop bruger sociale medier ved at scrolle igennem sin startside for at tjekke nye opslag, og derfor hele tiden bliver mindet om, at der er flere demands, der ikke bliver løst af regeringen. Som

det blev påpeget i analysen, gør Enhedslisten og Nye Borgerlige overvejende brug af konfrontatoriske elementer, hvorfor det er de utilfredsstillede behov, der fremhæves af partierne. Selvom brugen af fragmenterede demands er tydeligere på Nye Borgerliges profiler, bliver det lettere for begge partier at agere populistisk, da de netop har mulighed for løbende at minde om utilfredsstillede behov samt understrege det universelle demand gennem denne fragmentering, hvorfor ækvivalenskæden med alt det, der ”truer”, kommer til at fremstå endnu tydeligere. Denne fjendtlighed mod regeringen bliver, som allerede påpeget, belønnet af commodification, da yderpartier som Nye Borgerlige og Enhedslisten får mere opmærksomhed af brugere gennem deres konfliktoptrappende opslag, og derfor også kommer til at dominere feltet for politik på sociale medier, eftersom de netop engagerer brugere gennem deres kritik af regeringen.

På denne måde favoriserer sociale medieplatformene derfor populistiske positioner, da deres logikker (commodification og selection) belønner den populistiske logik (der retter sig mod en hegemonisk kamp imod et etableret system) samt den højrepopulistiske stil (med provokerende og ekskluderende udsagn) udelukkende på baggrund af brugerinteraktion, og uden at tage højde for fakta eller andre sider af debatten.

I forlængelse af denne konklusion vil jeg påpege, at Enhedslistens brug af den populistiske logik ikke er lige så fremtrædende som Nye Borgerliges, da Enhedslisten flere gange omtaler og beskriver deres sejre i samarbejde med Radikale, SF og regeringen. Derfor bliver differenslogikken i nogle tilfælde dominerende, da det er muligt for Enhedslisten at institutionalisere nogle af deres demands. På trods af disse sejre holder Enhedslisten dog fast i deres populistiske udtryk, da de gentagende gange, efter vellykkede forhandlinger, fastslår, at ”kampen” ikke er slut. På baggrund af dette (sammen med Enhedslistens mindre radikale udtryk) vil jeg konkludere, at mine resultater er i overensstemmelse med nogle af litteraturreviewets studier, herunder argumentet om en såkaldt ”blød” populisme, der handler om, at alle politikere benytter den populistiske stil, og forskellene snarere fremstår i graden af populisme (Mazzoleni & Bracciale, 2018) (Datts, 2020) (Engesser, Ernst, Esser, & Büchel, 2016) (Bobba, 2018). Det er tydeligt, at Enhedslisten bruger den bløde populisme, da de bruger populismelogikken med konventionelle tvister, hvorimod Nye Borgerlige har et mere radikalt udtryk med brug af ekskluderende, provokerende og ekstreme

udsagn. Ifølge studierne i litteraturreviewet medfører dette en utydelig skelnen mellem populister og ikke-populister, da det bliver sværere at identificere populisme, når alle politikere gør brug af populistiske stiltræk. Jeg vil ikke gå ind i debatten om hhv. "blød" og "radikal" populisme, men som min analyse viser, giver sociale medielogikker bedre vilkår for stiltræk i den radikale højrepopulisme, hvorfor jeg vil konkludere, at sociale medier aktivt bidrager til udemokratisk retorik i den digitale sfære og udbredelsen af ekskluderende og nationalistiske diskurser, som Nye Borgerlige konstruerer. Derudover vil jeg på baggrund af commodification, der centrerer magten, samt logikken om selection, der selekterer synspunkter, vi ikke kan lide eller interesserer os for væk, påpege, at sociale medier i teorien er populistiske, da dette bidrager til ekkokamre og grundprincipper som "synlighed er lig med legitimitet", hvilket bliver problematisk, når det udnyttes af populister som Nye Borgerlige, der konstruerer deres opslag til at engagere brugere og agitere for værdier, der udelukker befolkningsgrupper på baggrund af etnicitet samt tilsagn om at vælte regeringen til fordel for det danske "folk".

Litteraturliste

- Alonso-Muñoz, L., & Casero-Ripollés, A. (august 2020). Populism Against Europe in Social Media: The Eurosceptic Discourse on Twitter in Spain, Italy, France, and United Kingdom During the Campaign of the 2019 European Parliament Election. *Front. Commun.* 5:54, s. 1-12.
- Bartlett, J. (2014). Populism, Social Media and Democratic Strain. I C. Sandelind, *European Populism and Winning the Immigration Debate* (s. 99-117). Stockholm: FORES.
- Bobba, G. (22. januar 2018). Social media populism: features and 'likeability' of Lega Nord communication on Facebook. *European Consortium for Political Research*, s. 11-23.
- Boulianne, S., Koc-Michalska, K., & Bimber, B. (2020). Right-wing populism, social media and echo chambers in Western democracies. *new media & society* 22(4), s. 683–699.
- Brinkmann, S., & Tanggaard, L. (2015). *Kvalitative metoder*. København: Hans Reitzels Forlag.
- Bryman, A. (2016). *Social Research Methods* (5. udg.). New York: Oxford University Press.
- Carrella, F. (22. januar 2020). #Populism on Twitter: Statistical Analysis of the Correlation between Tweet Popularity and "Populist" Discursive Features. *Brno Studies in English*, s. 5-23.
- Collin, F., & Køppe, S. (2015). *Humanistisk videnskabsteori*. København: Lindhardt & Ringhof.
- Cronin, P., Ryan, F., & Coughlan, M. (januar 2008). Undertaking a literature review: a step-by-step approach. *British journal of nursing*, s. 38-43.
- Datts, M. (8. oktober 2020). Social Media, Populism, and Migration. *Media and Communication*, s. 73–83.
- Ekman, M., & Widholm, A. (2014). Politicians as Media Producers. *Journalism Practice*, 9:1, 78-91.
- Engesser, S., Ernst, N., Esser, F., & Büchel, F. (8. juli 2016). Populism and social media: how politicians spread a fragmented ideology. *Information, Communication & Society*, s. 1109-1126.
- Enli, G., & Rosenberg, L. T. (2018). Trust in the Age of Social Media: Populist Politicians Seem More Authentic. *Social Media + Society*, s. 1-11.
- Flyvbjerg, B. (1991). *Rationalitet og magt. Bind I: Det konkrete videnskab*. Akademisk Forlag: København.

- Gerbaudo, P. (2018). Social media and populism: an elective affinity? *Media, Culture & Society. Crosscurrents Special Section: Media and the Populist Moment*, s. 745–753.
- Gregersen, F. (2014). Strukturalisme. I F. Collin, & K. Simo, *Humanistisk videnskabsteori* (s. 311-347). København: Lindhardt og Ringhof.
- Groshek, J., & Koc-Michalska, K. (2017). Helping populism win? Social media use, filter bubbles, and support for populist presidential candidates in the 2016 US election campaign. *Information, Communication & Society*, s. 1389-1407.
- Hameleers, M., Linda, B., & de Vreese, C. H. (2017). The Appeal of Media Populism: The Media Preferences of Citizens with Populist Attitudes. *Communication Research*, 481-504.
- Hansen, H. (2014). *Kommunikation skaber din organisation* (2. udg.). København: Hans Reitzels Forlag.
- Holstein, J. A., & Gubrium, J. F. (2004). The Active Interview. I D. Silverman, *Qualitative Research: Theory, Method and Practice* (s. 140-161). London & NY: Sage.
- Husted, E., & Hansen, A. D. (29. maj 2017). The Alternative to Occupy? Radical politics between protest and parliament. *tripleC* 15(2), s. 459-476.
- Jacobs, K., & Spierings, N. (20. marts 2018). A populist paradise? Examining populists' Twitter adoption and use. *Information, Communication & Society*, 22:12, s. 1681-1696.
- Jagers, J., & Walgrave, S. (april 2007). Populism as political communication style: an empirical study of political parties' discourse in Belgium. *European Journal of Political Research* (46), s. 319–345.
- Jensen, T. W. (2011). *Kognition og konstruktion: To tendenser i humaniora og den offentlige debat*. Frederiksberg: Samfundslitteratur.
- Jørgensen, M. W., & Phillips, L. (1999). *Diskurs analyse som teori og metode* (Årg. 11. oplag 2019). Frederiksberg: Samfundslitteratur.
- Kehlet, K. (30. oktober 2020). *Aviser vil ikke udelukke at bringe Nye Borgerlige-annonce med Muhammed-tegninger*. Hentet fra berlingske.dk:

<https://www.berlingske.dk/danmark/aviser-vil-ikke-udelukke-at-bringe-nye-borgerlige-annonce-med-muhammed>

KhosraviNik, M. (2017). Right Wing Populism in the West: Social Media Discourse and Echo Chambers. *Insight Turkey*, 53-68.

Kreis, R. (2017). The “Tweet Politics” of President Trump. *Journal of Language and Politics*, s. 607–618.

Krzyżanowski, M., & Ledin, P. (7. august 2017). Uncivility on the web. Populism in/and the borderline discourses of exclusion. *Journal of Language and Politics*, s. 1-16.

Krämer, B. (2014). Media Populism: A Conceptual Clarification and Some Theses on its Effects. *Communication Theory*, 42–60.

Laclau, E. (2005a). Populism. What's in a name? I D. Howarth, *Ernesto Laclau. Post-Marxism, populism and critique* (s. 152-164). Abingdon: Routledge.

Laclau, E. (2005b). *On Populist Reason*. London: Verso.

Laclau, E., & Mouffe, C. (1985). *Hegemony and Socialist Strategy*. London: Verso.

Lanzone, L., & Woods, D. (2015). Riding the Populist Web: Contextualizing the Five Star Movement (M5S) in Italy. *Politics and Governance, Volume 3, Issue 2*, s. 54-64.

Lavgesen, T. (8. december 2020). *kristeligt-dagblad.dk*. Hentet 5. maj 2021 fra Statsministeren undgår de kritiske spørgsmål: <https://www.kristeligt-dagblad.dk/danmark/statsministeren-undgaar-de-kritiske-spoergsmaal>

Littler, M., & Feldman, M. (august 2017). Social media and the cordon sanitaire: Populist politics, the online space, and a relationship that just isn't there. *Journal of Language and Politics*, s. 510–522.

Mazzoleni, G. (2008). Populism and the Media. I D. Albertazzi, & D. McDonnell, *Twenty-First Century Populism* (s. 49-64). London: Palgrave Macmillan.

Mazzoleni, G., & Bracciale, R. (2018). Socially mediated populism: the communicative strategies of political leaders on Facebook. *Palgrave Communications*, s. 1-10.

- megafon.dk. (25. februar 2021). *MEGAFONs Meningsmåling for Politiken og TV 2*. Hentet 6. maj 2021 fra megafon.dk: <https://www.megafon.dk/586/politiskindex>
- Miles, M. B., & Huberman, A. M. (1994). *Qualitative Data Analysis: An Expanded Sourcebook*. Thousand Oaks: Sage Publications.
- Moffitt, B. (2016). *The Global Rise of Populism*. Californien: Stanford University Press.
- Mouffe, C. (2018). *For a Left Populism*. London: Verso.
- Müller, J.-W. (2016). *What is Populism?* Philadelphia: University of Pennsylvania Press.
- Postill, J. (2018). Populism and social media: a global perspective. *Media, Culture & Society*, s. 754–765.
- Seale, C. (2018). *Researching Society and Culture*. London: Sage Publications Ltd.
- Stavrakakis, Y. (2021). The (discursive) limits of (left) populism. *Journal of Language and Politics*, 162-177.
- van Dijck, J., & Poell, T. (2013). Understanding Social Media Logic. *Media and Communication*, 2-14.
- van Dijck, J., Poell, T., & de Wall, M. (2018). *The Platform Society. Public values in a connective world*. Oxford University Press: New York.
- Waisborda, S., & Amado, A. (4. maj 2017). Populist communication by digital means: presidential Twitter in Latin America. *Information, Communication & Society*, s. 1330–1346.
- Wodak, R. (2013). 'Anything goes!'. - The Haiderization of Europe. I R. Wodak, M. Khosravinik, & B. Mral., *Right Wing Populism in Europe. Politics and Discourse* (s. 23-38). London: Bloomsbury Academics.
- Wodak, R. (2015). *The Politics of Fear: What Right-Wing Populist Discourses Mean*. London: SAGE Publications Ltd.

Bilagsoversigt

- Bilag 1: Databasesøgning (litteraturreview)
- Bilag 2: Oversigt over de udvalgte politikeres Twitter- og Facebookprofiler, herunder antal følgere, antal indlæg per dag, vækst i følgere, antal likes per indlæg, engagement og performance
- Bilag 3: Data, herunder alle Twitter- og Facebookindlæg i de udvalgte perioder
- Bilag 4: Kodeliste
- Bilag 5: Eksempler på kodning
- Bilag 6: Litteraturgrundlag godkendelse